

2010 -02- 03

XVI. évfolyam 1. szám 2010. január

A szegedi hallgatók lapja www.hokkento.hu

57323
AF325

HÖKKENTŐ

Eredményesen zárult
a Hökkentő gyűjtése

Induló Ifjúsági Vállalkozások Jogi és Pénzügyi Alapjai

A Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Pedagógusképző Kar Szakképzési, Továbbképzési és Távközponti Központja és a Szegedi Pedagógusképző Kar Hallgatóiért Alapítvány képzést hirdet Induló Ifjúsági Vállalkozások Jogi és Pénzügyi Alapjai címmel.

A képzés a következő témaköröket öleli fel:

- Állampolgári és jogi alapismeretek
- Humán erőforrások és menedzsment az ifjúsági szcenárióban
- Szervezetfejlesztés
- Vállalkozások jogi alapjai
- Fiatalok és a munkaerőpiac

A képzésen való részvétel

A képzésen való részvétel ingyenes.

A program támogatója

Nemzeti Civil Alapprogram Civil Szolgáltató, Fejlesztő és Információs Kollégiuma

Bővebb információk

www.szepa.hu

Jelentkezési határidő

2010. február 12.

A TAXI PLUSZ JÁTÉKA!

**MINDEN UTAZÁS 1 PONT!!!
UTAZÁSA KEZDETÉN MONDJA BE A TÖRZSUTAS
KÁRTYÁJA SZÁMÁT!**

- 5 pont** 1 db kaparós sorsjegy
- 10 pont** Taxi-utazási csekk 500 Ft értékben
- 20 pont** Taxi-utazási csekk 1.000 Ft értékben
- 30 pont** Tesco 2.000 Ft-os utalvány
- 40 pont** Tesco 2.500 Ft-os utalvány
- 55 pont** telefon feltöltő kártya
- 555 pont** 1 mobiltelefon
- 1000 pont** 30.000 Ft értékű vásárlási utalvány

Az ajándékok kiváltásával a pontok lenullázódnak. Az ajándékok a következő héten átvehetőek a Kossuth Lajos sgt. 112-ben!

VII. Egyetemi Egészség- és Sportnap

2010. április 14.

www.ifjusagiegeszsegnap.hu

Gondolatok az új esztendőre

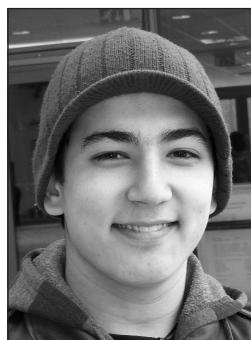
Az új év, mint mindig, új reményt hoz, feltöltődést, fogadalmakat. Ennek okát legtöbbször nem is keressük, nem gondolunk bele, miért pont ebben az időszakban érezzük úgy, hogy lezárul minden, amit az utóbbi évben tettünk, és most, egy következő naptár felnyitásával valami új kezdődik, valami jobb, egy rendszeresebb, átgondoltabb, boldogabb élet. Talán mégis találhatunk minderre kézzelfogható magyarázatot: ha máskor nem is, de december végén, január elején mindenki megenged magának néhány pihenőnapot azokkal a cím-szavakkal, hogy „*karácsonykor, a két ünnep között, szilveszterkor stb. már csak nem fogok dolgozni, tanulni stb.*” Ilyenkor szinte minden időnket a családdal, barátokkal töltjük, rég nem látott arcokkal, akik rengeteget változtak a múlt év vége óta. Ekkor érzékeljük igazán az idő múlását, a fejlődést, az öregedést, mindennek hatására pedig talán számot vetünk azzal is, mit kell nekünk

a többiekhez hasonlóan vagy mit kell másképpen csinálnunk a jövőben, hogy ne teljen el eredménytelenül a következő év is. Mi, emberek tehát sokszor félünk. Félünk attól, hogy elszáll felettünk az idő, hogy mindez alatt semmi kézzel foghatót, semmi kamatoztathatót nem alkotunk. Rettegünk attól is, hogy ha lazálunk még egy ideig, nem pörgetjük fel az eseményeket újra és újra, akkor elvész a nagy lehetőség, és egyszer csak bezárul egy bizonyos kapu. Világvége elméleteket gyártunk – melyek bekövetkezése előtt még gyorsan be kell végeznünk cselekedeteinket – most például 2012-re, ami jobb lett volna, ha inkább az idei kerek évfordulóra „esik”, ugyanis akkor már túl is lennénk rajta. Elméletek helyett így januárban esnénk inkább kétségbe végre ténylegesen attól a dologtól, ami nem a csapból, hanem az ereszcatornából folyik minden másnap. A víztől például, amely tél idején egyik nap csodás hóesés, másnap pedig sáros latyak formájában jelentkezik nálunk a 10-20, vagy ki tudja, hány fokos hőingadozások miatt. Már ki se mondom azt a problémát, ahogyan

ezt összefoglaló néven nevezzük, de újévi fogadalmi közé azért mindenki odaírhatná legalább az alsó sarokba, hogy „*önmagam és környezetem túlhajszolása helyett inkább megvédem a környezetem, és ezzel együtt talán kis időre megmenthetem önmagam is a „nagy világvége” elszenvedésétől*”. Az ugyanis az én nézeteim szerint egy hosszú folyamat, amiben már most is benne élünk: most van. Ha pedig már fogadalmaknál tartunk, akkor éljünk ebben az esztendőben talán egy kicsit nagyobb élvezettel, örömet szerezve így magunknak, másoknak, és soha ne felejtünk el segíteni a rászorulóknak sem. A Hökkentő csapata ebben a szellemben szervezte év végi gyűjtését a Gyermekgyógyászati Klinika és Gyermek Egészségügyi Központ számára, és ebben a szellemben szeretné folytatni a következő évet is, meghallgatva és támogatva a hallgatók minden igényét, felmerülő problémáját.

Vass Viki
főszerkesztő
vassviki@hokkento.hu

Mit hallottál a Hökkentő által szervezett gyűjtésről?

Hadzsi János
BTK, III. évfolyam,
kommunikáció és
médiatudomány

Szikora Ráhel
ETSZK, I. évfolyam,
szociális munkás

Kovács Dóra Kata
JGYPK, IV. évfolyam,
tanító

Abonyi Csilla
TTIK, III. évfolyam,
biológia

Muráti Tamás
AJTK, III. évfolyam,
jogász

Én sajnos nem hallottam a Hökkentő gyűjtéséről. Véleményem szerint a jövőben mindenképpen minél több nyilvános helyen kellene kirakni minél látványosabb standokat, ahol megtörténhetne az adakozás. Nyílt helyekre lehetne vinni a dobozokat, vagy akár flashmobot szervezni ennek érdekében, mert azok is sikeresek. Egy közösségi portálra felírt üzenet vagy körlevél kevés idővel rendelkező embereknel is rendkívül hatékony. Véleményem szerint akik megérdemlik, hogy számukra gyűjtsenek, azok a beteg gyerekek és azok az emberek, akik olyan helyzetben vannak, amiről nem tehetnek.

Csoporttársaimtól és több forrásból is hallottam már a Hökkentő gyűjtéséről, és nagyon támogatom ezt az ötletet, főleg, mert karácsony előtt valósult meg, és gyermekeket támogathattunk általa régi, már szükségtelen játékaink, ruháink összegyűjtésével. Találkoztam az elkészített, karácsonyi papírba csomagolt gyűjtődobozokkal is, melyeket szintén nagyon jó ötletnek tartok, mivel így több ponton is lehetőség volt elhelyezni az ajándékokat. A jövőben támogatnám a kórházaknak, árváknak való gyűjtést, a megvalósításban pedig a kisebb, a környezetet is megkímélő szórólapokat, amelyek az adakozást hirdetnék.

A decemberi Hökkentőben olvastam a gyűjtésről. A Gyermekklinikán lévő gyermekek számára gyűjtöttek különböző játékokat, könyveket, ruhákat. Én a Hattyasori Hallgatói Médiacentrumban, a Hökkentő és a Tű szerkesztőségében láttam először a dobozt, valamint, ha jól emlékszem volt egy TÁK-os rendezvény, ahol szintén találkoztam vele. A népszerűsítés céljából szerintem még több helyre ki lehetne rakni a dobozokat, mert nem biztos, hogy mindenki elmegy egy-egy gyűjtőhelyre. A következő szervezés szintén szólhatna a gyerekeknek, ők egy fix pont, főleg a Pedagógusképző Karon.

Nem hallottam erről a szervezésről. Mivel én biológia szakos vagyok, jó lett volna, ha a mi tanterünkön is van kint egy nagyobb plakát vagy akár egy gyűjtődoboz. Én Újszegedre járok minden órára, ide a TIK-hez is csak véletlenül tévedtem most, és a HÖK Irodákban sem fordulok meg túl sűrűn. A használt tárgyak, játékok gyűjtése egyébként szerintem nagyon jó ötlet, mert ami nem pénz, azt mindig könnyebben oda tudja adni az ember. A gyermekorházak és rászorulóik számára én is szívesen gyűjtenék, ezért jövőre mindenképpen részt is veszek ebben.

Az EHÖK-ön találkoztam az újság gyűjtődobozával, ezen kívül úgy hallottam, hogy a város több pontján is helyeztek el ilyeneket. Még látványosabbá mindezt úgy lehetne tenni, hogy minél több helyen van hirdetve, például az egyes kari lapokban. Én a következőkben szintén gyermekeknek gyűjtenék, illetve esetleg hallgatóknak, plusz támogatások nyújtására, mindenkit érdeklő programok megszervezésére.

Szaválásból jeles

Az év egyik megkoronázásaként tekinthetünk arra a Hallgatói Díjkiosztó Ünnepségre, melyet az SZTE Kulturális Iroda szervezett december 3-án a József Attila Tanulmányi és Információs Központban.

Ezen a napon sor került az Egyetemi Szavalóverseny, az Egyetemi Zenei Verseny, a Verspályázat díjazottjainak, az SZTE Sófi Ösztöndíj 2009-ben elnyert különdíjasai megjutalmazására, valamint a Jó tanuló, jó sportoló verseny 2009., a Szent-Györgyi Albert ösztöndíj, az Egyetemi Tehetséggondozó Doktorandusz Ösztöndíj és az Egyetemi Tehetséggondozó Sport Ösztöndíj átadására.

Az egyetem tehetségeit kutató rendezvények közül módomban állt részt venni a szintén az SZTE Kulturális Iroda által szervezett, a Katolikus Ház Dísztermében megrendezett Egyetemi Szavalóversenyen, melynek inkább a hangulatát érdemes felidézni a különböző szám adatok ismertetése helyett.

A verseny résztvevőinek jó része nem volt ismeretlen versmondó társai számára, ami kiderült a helyszínen uralkodó, családiasnak ható atmoszférából, az összenézésekből, a baráti üdvözlésekből, valamint például a mellettem ülő versenyző, Benyó Gergely szavaiból, aki elmondta, amióta

teheti, minden évben ellátogat erre a rendezvényre, most is csak emiatt tartózkodik Szegeden.

A díszteremben töltött két-három óra alatt – nem tudom a pontos időtartamot, nem érzem szükségesnek az óram figyelését – a hosszabb és rövidebb költemények gyors egymásutániságában szinte egyszer sem fedeztem fel monotonitást. A változatos emberek, változatos személyiségek, kevésbé jó, vagy a többségében kiugróan jó versválasztásukkal igazán hasznos és a kapcsolódást segítő kulturális csemegével szolgáltak. Jómagam nem rendelkezem kellő tapasztalattal ahhoz, hogy ki tudtam volna választani az este letehetősebb hallgatóit, de szerencsére ez nem is a nézőközönség feladata volt. Az ötfős zsűri a következő tagokból állt: Beslin Anita szerkesztő, riporter, MR Szegedi Körzeti Stúdió, Janik László színművész, rendező, Szegedi Nemzeti Színház, Horváth Illés színművész, Szegedi Nemzeti Színház, Balog József újságíró SZTE BTK Kommunikáció és Médiatudományi Tanszék, Tajti Gabriella írodavezető, SZTE Kulturális Iroda.

Az idei magas színvonalú verseny után egyre inkább várom, milyen ismerős és új arcokat tartogat a jövő év, olyanokat is, akik megtöltik az Egyetemi Szavalóverseny közönségosrainak néhol azért előforduló üres helyeit, tisztelegve ezzel a kultúrát ápoló hallgatók előtt.

Vass Viki

5 éves a tudás „palotája”

Ötödik születésnapját ünnepelte december 9-én a Szegedi Tudományegyetem József Attila Tanulmányi és Információs Központja, a hallgatók által csak TIK-nek nevezett multifunkciós létesítmény. A Kongresszusi Központ szervezésében ezen a napon a legkülönbözőbb programokkal várták az érdeklődőket. Reggel 9-kor egy 600 szeletes tortával fogadták a látogatókat. 11 órától Dr. Rác Béla rektorhelyettes, Dr. Mader Béla, az Egyetemi Könyvtár főigazgatója és Dr. Majó Zoltán fejlesztési igazgató emlékezett beszédében a kezdetekre, megnyitva ezzel az Öt évesek lettünk... c. kiállítást, melyből lépésről lépésre végigkövethettük az előkészületektől,

a 2002-es alapköveteltől az építkezés folyamatát egészen a 2004. december 9-i átadásig. Ezután a Gördülő Táncsoport kerekesszékes táncában gyönyörködhattunk, majd mindannyian pezsgővel koccinthatunk az ünnepelt tiszteletére.

De nézzük, miért is lehet Szeged és a Szegedi Tudományegyetem büszke erre az intézményre? A Mikó László és Szántó Tibor építészek által tervezett épület a magyar felsőoktatás legnagyobb és legrepresentatívabb létesítménye, mely 25000 m²-es hasznos alapterületen biztosít helyet az Egyetemi Könyvtárnak, a Kongresszusi Központnak, a Hallgatói Szolgáltató Irodának, az Életvezetési Tanácsadó Központnak és a Rektori Hivatalnak. Az öt évvel ezelőtti megnyitáskor nem véletlenül mondta az egyetem rektora, hogy „Végre dobog az egyetem szíve!”, hiszen egy ilyen monumentális központi épület nélkül a 2000-es integráció után a karok különálló „szervekként”, egy nagy, erős, a vérkeringést biztosító, lüktető motor nélkül működtek. Az egyetem szíve 5 éve megállás nélkül dobog, naponta reggel 8-tól este 8-ig várja a látogatókat.

Az épület legnagyobb részét az az Egyetemi Könyvtár foglalja el, aminek egységesítése már elengedhetetlenül szükséges volt, hiszen előtte 100 különböző és különféle feldolgozottságú könyvtár volt az egyetemen, ami abban a formában már nem tudta a mai felsőoktatást kiszolgálni. Most itt egy helyen több mint 1,5 millió kötethez raktárból, 350 ezerhez szabadpolcos rendszerből férnek hozzá a hallgatók, az oktatók és az ide látogatók. Szinte minden elérhető elektronikus úton is. A 300 gépből álló, internetes kapcsolattal ellátott Számítógépes Kabinetet minden egyetemi polgár díjmentesen használhatja. Erdélyi Evelyntől, a Kongresszusi Központ vezetőjétől megtudhattunk szám adatokat is a TIK eddigi teljesít-

A Hallgatói Díjkiosztó Ünnepségek díjazottjai a 2009/2010 tanév I. félévében

Egyetemi Szavalóverseny

- I. Kiss Bernadett (JGYPK I. MA Ének-zene)
 - II. Soós Enikő (BTK III. (magyar-angol-kommunikáció))
 - III. Takács Roland (MK III. gazdaság- és vidékfejlesztési agrármérnök)
- Jutalom: Kazinczy Ferenc (GYTK II. gyógyszerész)
- Tóth Tamás (TTIK biológia)

Egyetemi Zenei Verseny

Komolyzene kategória

I. Kávétartó

Fejér Ferenc brácsa (TTIK VI. műszaki informatika), Széll Judit hegedű (BTK III. magyar-francia), Szalai Judit, Fülöp Viktor oboa (ÁOK III.)

II. Karsai Dávid hegedű (TTIK III. matematika)

III. Harkai Csilla magánének (ÁJTK II. jogász)

Jutalom: Szénási Ráhel zongora (TTIK I. fizika)

Népzene kategória

I. Szűcs Szilárd népi duda (ÁOK II. általános orvos)

Szűcs Bálint koboz (Ságvári Gyakorló Gimnázium)

II. Kis Iván Ágnes népdalénekes (BTK III. germanisztika)

III. Szabó Beáta Tünde tekerőlant (TTIK II. matematika)

III. Koresmáros Réka népdalénekes (TTIK V. geográfus)

Jazz, musical, szanzon kategória

I. Stayer Edgár (ÁJTK I. jogász)

II. Tandi Flóra (ÁJTK III. jogász)

Verspályázat

I. Szabó Pál (BTK PhD III. medievisztika)

II. Benyó Gergely (BTK V. régészet – III. dráma- és színháztörténet spec.)

III. Garaczi Zoltán (BTK II. történelem-angol)

A díjazottak pénzjutalmat és Rektori Oklevelet kaptak.

Az Ünnepség további díjazottjairól a www.hokkento.hu honlap hírei között olvashatók.

ményéről, ebből ízelítőül néhányat felsorolnék: 4,5 millió regisztrált látogató, 1200 rendezvény, 6000 kurzus, 34 ezer m³ víz, 1,3 millió m³ gáz, 15 millió kW áram.

A száraz adatok mögött annak a közel 200 embernek a munkája áll, akik nap, mint nap segítik a központba tanulni vagy kikapcsolódni érkező látogatókat. Dr. Mader Béla beszédében megköszönte az ő munkájukat, és kiemelte, a siker titka, hogy ebben a multifunkcionális létesítményben minden részegység szorosan összekapcsolódik egymással, ismeri és érti, elismeri és segíti a másik funkcióját.

Papes Márta
Fotó: Török Rozália

Az éjszakai buszok nyomában II.

Kezdeményezzük éjszakai buszjáratok indítását Szegeden

Egy átlagos szegedi nap a szorgalmi időszakban. Napközben előadások, szemináriumok, gyakorlatok és a többi, estére végre egy kis szusszanás, majd eljön a döntés pillanata: menni bulizni vagy nem menni. Hirtelen végigpörög agyunkban, mivel is jár egy-egy ilyen görbe este. Hogy jutunk majd haza?

Ez a legfőbb kérdés továbbra is e cikksorozat kapcsán, melynek immár a harmadik részét olvashatjátok. Előző két számunkban már beszámoltunk többek között a felvetés lényegéről (amely nem más, mint hogy éjszakai buszjáratok indítását látjuk szükségesnek Szeged belterületén – azok kedvéért, akik csak most kapcsolódnak be a kezdeményezés folyamatába), megkérdeztünk hallgatókat a témával kapcsolatban, megszólaltattuk a két szegedi, tömegközlekedési feladatokat ellátó szolgáltatót, és az EHÖK álláspontjára is kíváncsiak voltunk. Ezúttal a decemberi számban közölt cikk végén említett javaslatunkat mutatjuk be Nektek, amelyben igyekeztünk a legkülönbözőbb szempontokat, igényeket figyelembe venni, és amelyre alapként szeretnénk hivatkozni az illetékesekkel való jövőbeli megbeszélések folyamán.

Egyértelmű, hogy az új járatok indításakor, amely jelen esetben az önkormányzat döntésétől függ, figyelembe kell venni a gazdaságossági szempontokat. Üres buszok közlekedtetését mi sem tartjuk ésszerűnek, az viszont magától értetődik, hogy egy olyan városban, ahol több ezer egyetemista tanul, szükség van ilyen szolgáltatásra. A kérdés tehát már csak az, hogyan lehet az igényeket és a szolgáltatást minél „közelebb hozni” egymáshoz.

Közlekedési napok és indulási idők

A javaslatban szerepel a korábbi, 2005-ben indított éjszakai járatok értékelése, mely szerint nem hétvégenként, sokkal inkább hétköznapokon célszerű ilyen buszokat közlekedtetni, amikor is az egyetemisták éjszaka gyorsabban haza szeretnének jutni – különösen a hideg téli hónapokban. Az egyik fontos szempont tehát az, hogy ezek a járatok olyan napokon és olyan időpontokban induljanak, amikor ténylegesen is van rájuk igény. A „legforgalmasabb” egyértelműen a *hétfőtől csütörtökig* tartó időszak. Mivel az utolsó „napközbeni” járatok többnyire este 11-ig közlekednek, az első pedig reggel 5 körül indulnak (eltekintve néhány kivételtől), *egy éjjel 1 és egy éjjel 3 óras* indulási időpont lenne megfelelő véleményünk szerint.

Kiindulási állomás és útvonalak

A kihasználtság szempontjából a másik fontos tényező az kiindulási állomás és az útvonal. Előbbire legjobb választásnak a *Reök-palota előtti* Dugonics tér megállóhely tűnik (vagy közismert nevén a Law-fara) az egyetemi klubok közelsége miatt, de a Széchenyi tér is szóba jöhet. A javaslatban összesen *három vonal* szerepel: az egyik a 10-es, 20-as busz vonalán haladva közlekedne a Csillagtér, Tarján felé, majd a Rókusi körúton át jutna el a Kossuth Lajos

sugárútig. Így ez a vonal érintené az egyetemisták által sűrűn lakott területek mellett a legnagyobb szegedi kollégiumot, a Károlyit is. A másik vonal az Alsóvárosban és Móra városban lakó egyetemistáknak jelentene megoldást: ez a járat a 83-as vonalán közlekedne a Szabadság tér, Vadkerti tér felé, majd a Kolozsvári tér, Kálvária tér irányába venné útját, végül a Bakay Nándor utcán térne vissza a belvárosba. A harmadik vonal járatain az újszegediek juthatnának jóval hamarabb vagy olcsóbban haza, mint eddig.

Ez a járat az 5-ös trolis vonalán haladva jutna el a Temesvári körútig, ahol a Herman Ottó és a Móra Ferenc Kollégiumok érintésével menne

(...) javaslatunkat mutatjuk be Nektek, amelyben igyekeztünk a legkülönbözőbb szempontokat, igényeket figyelembe venni, és amelyre alapként szeretnénk hivatkozni az illetékesekkel való jövőbeli megbeszélések folyamán.

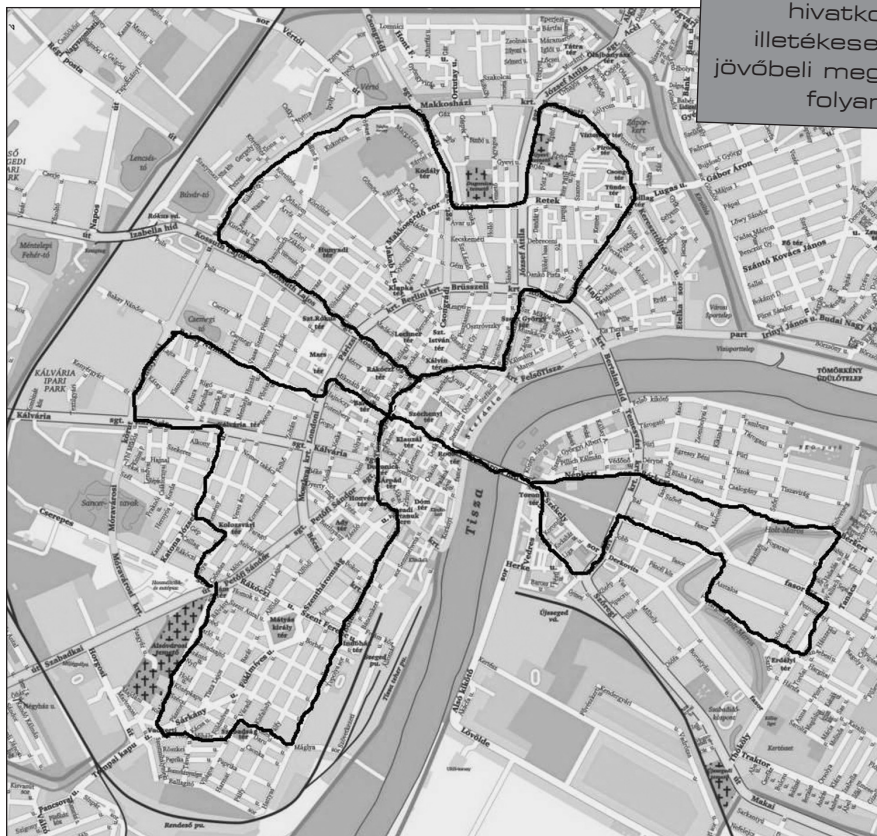
egészen az Erdélyi térig, onnan pedig a 71-es járat vonalán térne vissza a Bérkert utcán, hogy aztán a Ligetet jobbról megkerülve haladjon vissza a Belvárosi hídon át a központba. A menetidőt mindhárom esetben *25-30 perc*-re tippeljük. (A részletek kidolgozása, a vonalak pontos meghatározása, a megvalósíthatóság kérdésében való döntés természetesen a szolgáltatók kezében van, a fentiek csupán a mi elképzeléseink.)

Költségek, biztonság

Szem előtt tartva a szolgáltató(k) igényeit a gazdaságosság tekintetében, reálisnak tartjuk azt a megoldást, hogy ezek az éjszakai járatok a buszvezetőnél váltott, körülbelül 200 Ft-os külön jeggyel legyenek igénybe vehetőek. Különösen az egyik szolgáltató, az SZKT felvetése volt, hogy a járműveik és a járművezetők biztonsága elsődleges szempont számukra. Ehhez a szegedi egyetemisták, azaz a Mi kulturált viselkedésünk szükséges, amely – remélhetőleg – mindenkitől elvárható a saját és a hallgatói közösség érdekében is. Emellett az EHÖK és az egyetemi klubok segítsége jelenthet megoldást.

Ezek tehát a javaslat legfőbb elemei, amelyekről érdemes tudnotok. Természetesen várjuk az észrevételeiteket, további javaslataitokat bármelyik ponttal kapcsolatban. Remélhetőleg a legközelebbi alkalommal már konkrét eredményekről is be tudunk számolni.

Kovács Andor és Végh Endre
Fotók: internet
info@hokkento.hu

Főszerepben az SZTE orvosai

A Szegedi Tudományegyetem Általános Orvostudományi Karának Karácsonyi koncertjét december 15-én rendezték meg a Dugonics téri Katolikus Ház dísztermében. A hangverseny különlegessége, hogy a műsorszámokat amatőrök, még hozzá orvosok, illetve orvostanhallgatók adták elő.

A családi hangulatú rendezvényre érkezve az előtérben feldíszített fenyőfa, a székeken pedig egy-egy kotta várta a hallgatókat. Az egyetem és a kar nevében Prof. Dr. Benedek György, az ÁOK dékánja köszöntötte a fellépőket és a nézőtérre helyet foglaló családtagokat, barátokat, kollégákat. Megnyitójában visszaemlékezett a kezdetekre, amikor 10 évvel ezelőtt az Idegsebészeti Klinika előadótermében rendezték meg első karácsonyi koncertjüket. Dr. Kopniczky Zsolt agysebész évek óta a rendezvény főszervezője, emellett az egyik fellépő művész is. Szerinte a szakmai munka mellett fontos valamilyen művészeti ágba tevékenykedni, kikapcsolódni. Amatőröknek nevezte ennek a zenélő kis közösségnek a tagjait a szó eredeti és nemes értelmében, hiszen ők mindannyian azért muzsikálnak, mert szeretik ezt csinálni. Nem a tökéletesség a cél, hanem az örömszerzés. A nézőtérre minden korosztály képviseltette magát a kisgyerekektől az egészen idős emberekig, de mindenkinek látható öröm ült az arcán.

A repertoáron versek és különböző hangszereken művek szerepeltek. Érdekes volt, hogy a koncerteken megszokottakon kívül a művészek megszólaltattak különleges, nem mindennap hallható hangszereket is. Dr. Bálint Csilla tangóharmonikán, Szűcs Szilárd II. évfolyamos hallgató pedig egy magyar népi hangszerezen, a dudán játszott. Természetesen a színpadon lévő fekete zongora is elengedhetetlen résztvevője volt az estének: Dr. Kopniczky Zsolt mellett Dr. Bernáth Erika és Dr. Tarjányi János csalt elő belőle gyönyörű dallamokat. Dr. Ágoston Zsuzsa József Attila Bethlehemi királyok, Pócs Dávid pedig Prónay Antal A kiskirály című versét szavalta el.

A koncert érzelmes hangulatát fokozta Dr. Bernáth Erika zongorajátéka közben a karácsonyi hangulatú képek vetítése és az, hogy a legvégén mindannyian, gyermekek és felnőttek, orvosok és nem orvosok, fellépők és nézők együtt énekeltük a Mennyből az angyalt. Kint pedig nagy pelyhekben esett a hó.

Papes Márta
Fotó: Török Rozsi

Eredményesen zárult a Hökkentő gyűjtése

Ígéretünkhöz híven e havi számunkban beszámolhatunk a Hökkentő első jótékonyági akciójának eredményeiről. Korábban mi is csak a televízió, újságokon, plakátokon keresztül értesülhettünk ehhez hasonló kezdeményezésekről, és erősíthettük az adakozók táborát, de a 2009-es év végén először, lapunk belépett azok közé, akik gyűjtést szerveznek valamely intézmény számára.

Ahogy az előző lapszámunkból és az egyetem épületei között járva-keve már megduhadtatok, gyermekjátékokat, ruhákat, cd-lemezeket, meséskönyveket, esetleg régi számítógépet, játékokat vártunk a szerkesztőségünkben, az EHÖK-ön, valamint a JGYPK, a BTK, a TTIK és az ÁOK HÖK Irodáiban elhelyezett Hökkentő Gyűjtődobozokba. Az így összegyűjtött tárgyak, mint az már korábban kiderült, az SZTE Gyermekgyógyászati Klinika és Gyermek Egészségügyi Központ falai között találtak gazdára.

De ne szaladjunk előre ennyire az időben, lássuk, hogyan zajlott a gyűjtés folyamata. A gondosan elkészített dobozok „kiszállítása” után a segítőkész HÖK tagok velünk együtt honlapjaikon is hirdetni kezdték szándékunkat. Jó érzés volt belegendolni, hogy akármilyen lesz a gyűjtés eredménye, minden felkért társunkban megmozdult valami. Az ezt követő hetekben a kartondobozokban néhol több, máshol pedig kevesebb ajándék landolt, bár utóbbi valószínűleg csak annak köszönhető, hogy többen szerkesztőségünket is felkeresték, olykor a padlásokról származó gyermekholmikkal megtelt zsákokkal.

Az előző havi Hökkentőben már azt is olvashattuk, hogy gyűjtésünkről tájékoztattuk az SZTE rektorát, valamint egyetemünk karainak dékánjait. Prof. Dr. Szabó Gábor rektor egy számítógépes konfigurációnak megfelelő összeget adományozott a SZOTE Gyermekgyógyászati

Oktatása Kutatása Alapítvány számára, valamint ideai 1% adó felajánlását is ezen Alapítvány részére tette meg. Néhány kari vezetőtől azt a tájékoztatást kaptuk, hogy mindent megtesznek annak érdekében, hogy intézményükben minél többen értesüljenek tevékenységünkről.

A különböző tárgyak gyűjtése nem ért véget az általunk kiírt december 15-i időpontban, hiszen a kiválasztott helyekről nem hoztuk el a kiírt dobozokat, így január közepéig mindenkinek lehetősége volt az adományok elhelyezésére.

Jótékonyági akciónk záró akkordjaként lapunk több munkatársával együtt a Gyermekgyógyászati Klinika gépjármű-vezetőjének segítségével elszállítottuk az összegyűjtött tárgyakat a kis betegek átmeneti lakhelyére. A Klinika néhány munkatársa és képviselőjében Szakál Pálné okleveles könyvvizsgáló vette át adományainkat – köztük címlaptervezőnk, Márok Attila pénzbeli felajánlását is –, melyek az intézmény különböző részlegein, osztályain

leltek otthonra a későbbiekben. Megtisztelő volt számunkra, hogy az átadás pillanatait a TiszapART televízió is megörökítette az utókornak.

E gyűjtés részünkről rengeteg tapasztalattal, újabb emberi kapcsolat kialakításával, szívet melengető érzéssel járt, és azt reméljük, hogy minél több, hetekre, hónapokra a klinikán maradni kényszerülő gyermek arcára mosolyt csalt, néhány boldog pillanatot szerzett számunkra.

Vass Viki
Fotó: Hegedűs Sándor

Tisztelt Szerkesztőség! Kedves Segítők!

A Gyermekgyógyászati Klinika és Gyermekegészségügyi Központ kis betegei és jómagunk nevében köszönjük a szeretettel összegyűjtött gyermek játékokat. Nagyon nagy örömet okozott és fog okozni a játszószobában levő gyermekek számára a „meglepetés”.

Külön köszönetet szeretnénk mondani azoknak, akik fáradoztak az ajándékok össze gyűjtésében és azoknak, akik saját szeretett „régikincseiket” ajándékozták a beteg gyermekek részére.

Mindenkinek nagyon boldog, békés Karácsonyi Ünnepet kívánunk.

Szakál Pálné
Okleveles könyvvizsgáló
Eng. szám: 006452

Prof. Dr. Túri Sándor
Tanszékvezető egyetemi tanár
Klinika igazgató

Meghatározó változások a SZTE-s hallgatók életében

Akik legalább három esztendeje koptatják egyetemünk padsorait, bizonyára saját bőrükön is tapasztalták már a most következő két problémakörrel kapcsolatos ellentmondásokat, az utóvizsgahét időpontja és a szociális ösztöndíj számítás meghatározásának előnyös és előnytelen oldalait. Mindezekről aktuális információkat *Lutz Gábertól*, az EHÖK Jogsegélyszolgálatának koordinátorától tudtunk meg.

– *Hogyan tért vissza ismét az augusztusi vizsgahét?*

– Ahogyan azt már mindnyájan tapasztaltuk, az utóbbi két évben az augusztusi vizsgahét helyett július elején kellett próbálkoznunk az utóvizsgákon azoknak a hallgatóknak, akiknek szükségük volt még egy lehetőségre a megmérettetések során. Mindez a Bolognai rendszer hozadékának tekinthető, fő oka pedig, hogy az intézményeknek még augusztusban, a képzési időszak kezdetét meghatározott idővel megelőzően el kellett végezni az államilag támogatott képzési formából költségtérítésbe történő átsorolást. Mivel az átsorolás a hallgató tanulmányi átlagának függvénye, ezt természetesen csak a lezárt félév után tudták megtenni. Ezzel kapcsolatban több probléma is felmerült, így a rendszer módosításra szorult. A rendelet több helyen sem fogalmaz egyértelműen, így az évkézdés időpontját meghatározóan sem, ráadásul hiába törölték el a nyár végi uv hetet, hallgatóktól kapott információk szerint több karon, főként a nehezebben teljesíthető szakokon – méltányossági kérelem elfogadása után – ennek ellenére is lehetett vizsgázni.

Erre, illetve több hallgatói megkeresésre reagálva indított el egy kezdeményezést az EHÖK, melynek eredménye, hogy remélhetőleg már a következő évtől egységesen változhatnak a karok vizsgaidőpontjai. Az utóvizsga időszak

Újra lehet augusztusi uv hét és változik a szociális támogatás számítási módja

időpontjának meghatározása ugyanis Kari Tanácsi hatáskörbe került, ahol – erre a kérdéskörre nézve – a Kari Tanács egyharmadát alkotó hallgatói képviselőknek egyetértési joguk van.

Bizonyára mindannyian találunk kritizálható rendelkezéseket, felmerülő problémákat egyetemünk életében. Közülük a fentiekben bemutatott, az uv hét kérdése – úgy tűnik – megoldásra talált egy korábban működő rendszer visszahozásával, egy másik, a szociális ösztöndíj pedig az aktuális rendszer megreformálásával.

– *Miért és hogyan változik a jövőben a szociális ösztöndíj számítása?*

– Az 51/2007-es kormányrendelet már elég régóta van ahhoz hatályban, hogy ebből hosszú távú

következtetéseket tudjunk levonni, illetve fel tudjuk mérni a változások igényét. 2009 szeptemberében fogadták el a módosított rendeletet, amely már 2010 februárjától életbe lép. Módosítási javaslatunkkal azon próbáltunk változtatni, ami a legtöbb problémát jelentette a hallgatóknak. Az új rendszer kiemelt néhány előnyben részesített kategóriát, melynek az lett a következménye, hogy rengeteg hallgató tett panaszt, hogy annak ellenére, hogy szociális

háttérüket tekintve ők tényleg rászorulnak, mégsem kaptak ilyen jellegű támogatást. A korábbi pontszámítások alapján bekerültek (volna) a támogatottak közé, de az új rendszer miatt – az előnyben részesítettek kifizetése után – megcsappant az erre fordítható keretösszeg.

A legújabb módosítás lényege, hogy az eddigi előnyben részesített hallgatók ismét ugyanolyan pontszámításban vesznek részt, mint a többiek, és csak akkor kapják meg az eddigi (kategóriától függően nagyjából 12 vagy 24 ezer forintnyi) összeget, ha – a szociális-jövedelmi viszonyaikat összességében figyelembe véve – a ponthatár fölé kerülnek. Ennek gyakorlati velejárója, hogy a nagycsaládoknak az eddigi két iskolalátogatási igazolás nem lesz elegendő, hanem a többi hallgatóhoz hasonló módon minden egyéb tényezőt igazolniuk kell.

– *Mit gondoltok, mi fog változni?*

– Várhatóan csökkenni fog (a szociális ösztöndíjra jogosult) előnyben részesítettek száma, hiszen akik eddig valójában nem szorultak rá, de ennek ellenére beadták a pályázatukat, most nagy valószínűséggel nem fognak támogatást kapni. Azt reméljük, hogy ezáltal több olyan hallgató fog szociális ösztöndíjhoz jutni, aki ténylegesen rászorul. Már az is alapvető változás, hogy ismét mindenkinek be kell szerezni az összes fontos dokumentumot, ami – valljuk be – sokkal több időt és energiát vesz igénybe, mint például két iskolalátogatási igazolás igénylése. Mindezek mellett ez most a módosítások próbája is, hiszen ha ez a forma sem válik be, akkor valószínűleg ismét egy teljesen új rendszert kell kidolgozni.

Barka Niki
Fotó: internet

„Fürj utcai kolesz... az melyik???”

A Herman „B” Kollégium bemutatása

Egy kollégiumot ritkán szoktak számokkal jellemezni, az SZTE Herman B Kollégiumáról mégis sokat elárul a „4 portás, 2 takarítónő, 50 lakó” megállapítás. Annnyit azért hozzá kell tenni, hogy valójában nem csak négy portás dolgozik itt, hiszen diákok is gyakran beülnek a „pult mögé” egy-egy 12 órás szolgálatra, másrészt az 50 fős létszám is folyamatosan változik. Az azonban biztos, hogy ez a kollégium a legkisebb a karköziéik közül, így a legtöbben Szegeden nem is tudják, hogy mi „fürjesek” egyáltalán létezőnk. Akinek valami dereng a Herman Kollégiumról (az „A” épületről), rá szokta ilyenkor vágni, hogy, „ja tudom, ott a Móra mellett!” De ez a kolesz bizony odébb van. Valahol az Óperenciás tengeren is túl...

Ha ennél a mesei fordultnál valaki csúnyábban akar fogalmazni, mondhatja, hogy „kinn a ...ban”, de azért ennyire nem vészes a helyzet. A 71-es buszjárat 5 percre áll meg, de pár perc plusz sétával elérhető a 2-es vagy a 71A is. A környeztet viszont mindenki kárpótol. Itt

bizony forgalom nem sok van, családi ház kis kertekkel viszont annál több. Hab a tortán, hogy a Holt-Maros békabrekegésben gazdag ága sincs messze. Igen, ez Újszeged!

No, de lépünk is be a bejáraton és nézzük, mi újság belül! Az már elsőre fel fog tűnni, mennyire nyugis ez a hely. Nem véletlen *Bóro Lóri* PhD-hallgató véleménye a 2-es szobából: „Itt nem igazolódtak be azok a híresztelések, amelyeket a kollégiumokról hallottam, hogy nem lehet pihenni, tanulni stb.” Mert itt aztán tényleg lehet. Bulizni kevésbé, hiszen egy-két közösségi rendezvényen kívül más szórakozási lehetőség nem igen akad. De vajon hogyan látja ezt *Olasz Iza* a 18-as szobából, akiről köztudott, hogy szereti a társasági életet. „Hogy milyen itt? Nyikán unalmasabb, mint más kollékban, de én szeretem ezt a helyet, nem véletlenül töltöm már itt negyedik évetem.” Persze nincs olyan hely, ahol mindenki jól érzi magát. Ha viszont van olyan plusz szolgáltatása egy kollégiumnak, amely hasznos lehet, másként fest a helyzet. A friss Nemzeti Sport és

más napilapok mellett minden reggel szemétkivétel és hetente egy teljes körű szobatakarítás is jár, hála *Kati néni*nek, a gondnoknőnek és *Andi néni*nek.

Ha tehát valaki szereti a nyugalmat és hogy négy emberre (a két alvó rész közti tanulórésszel) három helyiség jut, akkor neki ez a kollégium ideális lakóhely lehet. Aki pedig nem hiszi, hogy létezik egyáltalán ilyen kollégium, járjon utána! A Fürj utca 51. alatt megtalálja.

Cikk és fotó: Kovács Andor

„Beszélni kell a nyelveket, nem csak papír kell róluk”

Pusztai-Varga Ildikó 15 éve tanít angol nyelvet, 2009 szeptembere óta az SZTE Idegennyelvi Kommunikációs Intézet oktatói vezető-helyettese. A fordításmélettől kezdve a nyelvvizsga-előkészítő tanfolyamig sokféle órát tart, és speciális, diszlexiás csoportokkal is foglalkozik.

– Milyen nagyobb állomásokon keresztül vezetett az útja az SZTE-re?

– 1996-ban végeztem a Debreceni Egyetemen angol, finn és néprajz szakokon. Ezután egy évet Finnországban töltöttem, majd a férjemmel Szegedre költöztünk, és elhelyezkedtem az ILS Szeged Nyelviskolánál. Amikor átkerültem az egyetemre, a hallgatók sokszor mondták, látszik, hogy nyelviskolából jövök, mert érezhetően hallgató-orientált volt a tanítási módszerem. Figyeltem rájuk, mert azt szoktam meg a nyelviskolában, hogy munkába menő, vagy onnan jövő emberekkel kell foglalkoznom, jobban kell rájuk figyelnem, és nekik is voltak elvárásaik. Ezt a szemléletet hoztam magammal az egyetemre is.

– Milyen többletfeladatot jelent az Intézet oktatói helyettesének lenni?

– Sok plusz munkát jelent, mert nemcsak a hallgatóimra, hanem a kollégáimra is kell figyelnem, illetve együttműködni más karokkal. Ugyanakkor megnyugtató is számomra, mert ha látom, könnyebben bele is tudok szólni abba, hogy hogyan lehetne javítani a működésen. Ez ellen-súlyozza a többletmunkát.

– Ma már a diplomához elengedhetetlen egy vagy több nyelvvizsga. Van-e, aki konkrétan ezért jár az Idegennyelvi Kommunikációs Intézetbe?

– Azt kell mondanom, a nagy többség még mindig ezért jár hozzánk, bár a karok között van eltérés: a jogi karon például a felvett hallgatók majdnem 100%-a rendelkezik a diplomájához szükséges nyelvvizsgával már a felvételtkor. Ezen kívül látok egy olyan tendenciát, hogy a kevésbé oktatott nyelvek, az olasz, a spanyol nagyon népszerű kezdő szinten, de később „kikopnak” a hallgatók. Kínálunk sokféle szaknyelvi kurzust is, hiszen egy nyelvvizsgával rendelkező hallgató úgy léphetne tovább, hogy a szakterületén elmélyíti a nyelvtudását.

– Milyen tapasztalatokat szerzett Finnországban az idegen nyelv tanításával kapcsolatban?

– Az idegennyelv tanítását tekintve teljesen más világban élnek, mint mi itthon. A gyerekek úgy tanulják meg az angolt, hogy észre sem veszik. Már a legkisebbek is feliratozva kapják a mesefilmeket a tv-ből, ez a kiejtésükön is érződik. Középiskolában elég gyakori, hogy 1-2 hónapot töltenek angol anyanyelvű területen, Angliában, Skóciában, Amerikában. Ezalatt a pár hónap alatt nagyon sok mindent magukba szívznak, épp ezért nincs az a görcs náluk a nyelvtanulással kapcsolatban, ami itthon jellemző. A svéd, mint államnyelv kötelező és elengedhetetlen a továbbtanuláshoz, de angolból vagy más nyelvből nem is tudják, mi az a nyelvvizsga, senkit nem érdekel a papír. Beszélni kell a nyelveket, és ők beszélik is. Itt

Magyarországon semmi mással nem lehet motiválni az embereket, mint a nyelvvizsgával, és ez egy teljesen mesterséges, kicsavart helyzet.

– Foglalkozik diszlexiásokkal is. Miben tud nekik segíteni?

– Elsősorban abban, hogy megszeressék a nyelvet és a nyelvtanulást. Néhányuknak ez az egyetlen hely az egyetemen, ahol ezt nyíltan merik vállalni, és itt mindannyian ugyanabban a cipőben járnak. A hozzájuk igazított tempóval, módszerekkel foglalkozunk velük, és ez szerencsére elterjedni látszik Magyarországon.

– Fordít kortárs finn irodalmat. Milyen plusz adottságok kellene ehhez a nyelvtudáson kívül?

– Fordítok szépirodalmat és szakirodalmat is, valamint fordításmélettől is foglalkozom, most doktorálok belőle az ELTE-n. Tanítom is a hallgatóknak, hogy a nyelvtudás csak egy a számos dolog közül, ami a fordításhoz szükséges. Egy versfordításnál például sokan azt vallják, köztük én is, hogy verset írni kell tudni ahhoz, hogy le is tudjunk egyet jól fordítani. Tehát akkor lesz jó a versfordítás, ha a fordító maga is ír verset, vagy van egy olyan hangja, amelyet a nyilvánosság előtt is tud vállalni. Ezen kívül természetesen fontos a finn kultúrában való jártasság, újra és újra el kell merülni benne ahhoz, hogy ne veszítsük el a kontextust azzal a kultúrával, amelynek a szavait papíron látjuk.

– Ma is sokan tanulnak nyelvtanárnak. Ön szerint az ilyen hallgatóknak van esélyük elhelyezkedni ebben a szakmában? Kiknek javasolná ezt a pályát?

– Mindenképpen ajánlanám annak, akiben van tanári véna. Az egyetemek régóta ontják magukból a diplomás nyelvtanárokat, de aki szeret tanítani, szerintem fog munkát kapni. A közoktatásban iskolája válogatja, hogy

menyire van hely, de nagyon más nyelviskolában vagy közoktatásban tanítani. Mégis biztatnék mindenkit!

– Manapság egyre többször hallani, hogy már óvodás korú gyerekeket is hordanak különböző nyelvi foglalkozásokra. Egyetért Ön ezzel, valóban ilyen korán kell kezdeni?

– Én nem értek ezzel egyet, de elfogadom a mellette szóló érveléseket. Látom, hogy kínálnak ilyeneket, ugyanakkor én sosem tanítottam óvodás korú gyerekeket, és a saját gyerekeimnél se jutott soha eszembe, hogy ennyi idősen ezzel traktáljam őket, sőt még általános iskola első osztályában is korainak tartom. Óvodában, ha belép a kisgyerekek közé egy tanár, akinek nem is anyanyelve az adott nyelv, és megtanít pár mondókát, dalocskát, azt olyan illúziókeltésnek érzem. Később, alsó tagozatban úgyis meg kell tanulnia nyelveket tanulni, helyesírásukkal együtt stb. Mi a nagyfiainak a németet választottuk, mert ha felülünk a vonatra, pár óra alatt német nyelvtérületen vagyunk, amit az angolról nem tudok elmondani. Amikor kinn voltunk egy évig Finnországban, akkor ő megtanult óvodásként perfekt finnül, ami igazolta nekem, hogy egy nyelv megtanulható, ha az ember nyelveket beszélők között él.

– Van-e kedvenc nyelve, amit még meg szeretne tanulni?

– Most is tanulom a svédet, mert Finnországban svédet között élünk, és bár nem akartam megtanulni svédül, de egyszerűen rám ragadt. Aztán az indoeurópai nyelvek vannak még a tarsolyban, az olasz, a francia, a spanyol, valamint a héber is, ami egy teljesen más, érdekes kultúrához kötődik.

Cikk és fotó: Kurucz Aliz

Résztvevők a Hallgatói Mentorprogramról

Vannak olyan hallgatók egyetemünkön, akik saját, a mindennapokban felmerülő nehézségeiket sokszor háttérbe helyezik, és abban lelik örömlüket, ha mások, hátrányos helyzetű gyermekek helyzetén javíthatnak, adhatnak nekik támpontot, segítséget iskolai beilleszkedésük során. A Hallgatói Mentorprogram képviselőiben Kelemen Valériával, Gurzó Emesével és Szihalmi Krisztinával beszélgettem.

– Pontosan mikor indult az általatok képviselt mentorprogram, mely iskolákban működik?

Vali: 2007-ben kezdődött a program a Móra Ferenc Általános Iskola bezárásával. Az alapkonceptió az volt, hogy a bezárt iskola 129 tanulóját 11 intézménybe osztották szét. Mentorhallgatók érkeztek ezekbe az iskolákba, akiknek feladata a gyerekek beilleszkedésének segítése volt mind szociális, mind tanulmányi oldalról. Bővebben ez elsősorban a gyerekek korrepetálását, fejlesztését valamint a beilleszkedést segítő programok szervezését jelenti, melyekben nem csak az integrált gyerekek, hanem a többi tanuló is részt vett.

Ez a program létezett az első évben, azóta pedig a hódmezővásárhelyi és algyői iskolák is csatlakoztak.

– Miből állnak a mentorok napjai?

Emese: Szegeden elsősorban délután szokott zajlani a korrepetálás, bár vannak olyan iskolák, tanárok, akik támogatják, hogy óráról vigyük ki a gyerekeket. Heti nyolc órát kell ott töltenünk, ami napi két-három óra elfoglaltságot jelent. Elsősorban a mentoráltakkal foglalkozunk, akikhez a mi iskolánkban egyre többen csatlakoznak a tanulók közül.

A tanulás mellett a szegedi iskolák többsége igyekszik szabadidős programokat szervezni: nálunk, a Rókusi I. sz. Általános Iskolában elsősorban kézműves foglalkozások vannak, de ezt folyamatosan fogjuk bővíteni például sporttal, filmzézssel.

Kriszta: Hódmezővásárhelyen, a Klauzál Gábor Általános Iskola felsős tagintézményében némiképp másképpen működnek a dolgok, hiszen lehetőségünk van arra is, hogy részt vegyünk a tanítási órákon, tehát megvalósul a duáltanítási modell, ami azt jelenti, hogy beülünk a gyerekekkel az órákra, és párhuzamosan, a tanárral együtt magyarázunk. Nyilvánvalóan követjük az óra menetét, a tanár által tanított anyagot közvetítjük, de odaülünk a tanuló mellé, mely által személyesebbé válik a tanítás, és jobban tud koncentrálni a mentorált diák is.

Nekünk az a fontos, hogy a diák a közösségen belül is tudjon tanulni és létezni. Nálunk is nagy sikere van a kézműves foglalkozásnak, valamint a most induló drámaszakkörnek, amit az ötven jelentkező miatt csoportbontásban kell majd működtetnünk.

– Hogyan tudjátok jelenlegi munkátokat a jövőben kamatoztatni?

Vali: Én ebben az évben a program koordinátora lettem, és úgy gondolom, hogy az eddigi két év mentorálás nagyon jó alapul szolgál majd, ha a tanári pályára lépek, mert beilleszkedtem egy iskola működésébe, napi kapcsolatban voltam a gyerekekkel, és megtanultam olyan dolgokat, amelyekre a tanárképzés nem biztosít igazi lehetőséget.

Emese: Ami ebben nagyon jó, hogy nem válogatott gyerekekkel találkozunk, vannak jobb és rosszabb sorsú, képességű tanulók, így a tanítás során nem ér majd meglepetés, hogy nem mindenki ötösré tudja az anyagot egy óra magyarázat után.

– A honlapotokon számos pozitív észrevétel, megható történet olvasható. Mivel éritek el, hogy a gyermekek szeretettel közeledjenek felétek?

csodatevők, így természetesen vannak kudarcok is, mint minden emberi kapcsolatban.

Kriszta: Van egy nyolcadikos fiatalember, aki két hónapi küzdelem után ma jött el hozzám először.

Tudta, hogy ott vagyok, mindig megbeszéltük, hogy jön, de sosem jött el. Ma megkeresett, tehát nála most nyílt ki ez az ajtó.

Emese: A felső tagozatosokkal nehezebb, mert amikor elkezdenek serdülni, akkor a kortárs kapcsolatok mindent söpörnek, és hiába vagyunk csak kicsivel idősebbek, mégsem vagyunk osztálytársak, ezért nem könnyű őket motiválni.

– Véleményetek szerint milyen eredményeket értek el a munkátokkal?

Emese: Sokaknál már elértük azt, hogy egyik évfolyamról a másikra sikerült átlépniük, és remélem, hogy az alapok biztosabbá váltak, és erre egy idő után maguk is tudnak építeni. A különböző szabadidős programokkal pedig

„A mentornak van példakép értéke, amit valamilyen szinten ki is kell használni, mert néhány gyermeknek nincsenek is életcéljai, nem lát perspektívát.”

„[...] nem válogatott gyerekekkel találkozunk, vannak jobb és rosszabb sorsú, képességű tanulók, így a tanítás során nem ér majd meglepetés, hogy nem mindenki ötösré tudja az anyagot egy óra magyarázat után.”

Kriszta: Nekik érezniük kell, hogy ők a fontosak. Mindegyik gyereket másképpen lehet „megfogni”. Ők nagyon érzik, hogy egy kicsit a lelkükbe látunk, valamint észreveszik, ha kommunikáljuk feléjük, hogy nekünk ők fontosak, ezért hasonlóan fognak hozzánk állni.

– Találkoztatok már olyanokkal, akiknél nagyon küzdelmes volt elérni, hogy a bizalmukba férközzetek?

Vali: Itt nagyon nehéz sorsú gyerekek vannak, olyanok is, akik olyan körülmények közül jönnek, olyan családi háttérrel rendelkeznek, ami számunkra sokszor felfoghatatlan. Egy tizenévesnek például sokkal nehezebb megszoknia, hogy a közelében vagy, és látnia kell, hogy tényleg foglalkozol vele, hogy vissza fogsz jönni másnap is. Ez természetesen nem sikerülhet mindig, hiszen mi sem vagyunk

olyan emlékeik keletkeznek, amiből táplálkozhatnak később. Bennünk esetleg olyan példát láthatnak, amit követnének, vagy később visszagondolva legalább eszükbe fog jutni, hogy mégis voltak olyanok, akik abban az időszakban szerették őket, foglalkoztak velük.

Kriszta: A mentornak van példakép értéke, amit valamilyen szinten ki is kell használni, mert néhány gyermeknek nincsenek is életcéljai, nem lát perspektívát. Fontos dolgunk, hogy mutassunk nekik egy olyan célt, amit elérhetnek, mert van, akinél erre is szükség van.

– Hogyan jelentkezhetnek Hozzátok a hallgatók?

Vali: A www.mentorprogram.eu honlapon minden információt megtalálnak. Ott van egy önéletrajz sablon, melyet ha a jelentkezési időszakban kitöltve a kelemen.valeria@dartke.hu-ra elküldenek, akkor értékeljük azt, és az elbeszélgetés időpontjáról mindenkit értesíteni fogunk.

Angol oldal – English page

Welcome to Hökkentő!

This is the English Section of our student's paper. We welcome you, either you are a foreign student learning here or you like reading and practicing your English. In this section you will find short interviews with foreign students, sayings, quotations, what's more, we did not want to neglect those, who are willing to improve their language skills. So they will be given the opportunity to do so.

Kovács Katalin & Székely László

Dictionary – odd words

workaholic – noun (C)

a person who works a lot of the time and finds it difficult not to work

expat – noun (C)

someone who does not live in their own country

road rage – noun (U)

anger or violence between drivers, often caused by difficult driving conditions

(from Cambridge Advanced Learner's Dictionary)

Woody Allen quotes

„To love is to suffer. To avoid suffering, one must not love. But then, one suffers from not loving. Therefore, to love is to suffer; not to love is to suffer; to suffer is to suffer. To be happy is to love. To be happy, then, is to suffer; but suffering makes one unhappy. Therefore, to be happy, one must love or love to suffer or suffer from too much happiness.”

„In my house I'm the boss, my wife is just the decision maker.”

„I believe there is something out there watching us. Unfortunately, it's the government.”

„I didn't know he was dead; I thought he was British.”

„You can live to be a hundred if you give up all the things that make you want to live to be a hundred.”

„Money is better than poverty, if only for financial reasons.”

„Most of the time I don't have much fun. The rest of the time I don't have any fun at all.”

„There are worse things in life than death. Have you ever spent an evening with an insurance salesman?”

Tell us what you think

In this section we give a controversial idea.

Manufacturing polyethylene bottles should be prohibited.

Do you agree? Tell us what you think. We publish your opinions, if possible.

Error correction

This sentence is grammatically incorrect.

Jenny is friendlier than Pat but not as kind than Kate.

Send us the correct sentence!

Contact

Contact us by e-mail: bicikliut@yahoo.com or koka84@gmail.com

A show vége: házasság (?) Benkő feleséget keres

Válság van. Ezt hallani mindenhol. De nem csak gazdasági, hanem erkölcsi is. Persze most mindenki azt gondolja, hogy a következő sorok majd a mai fiatalok viselkedéséről és magatartásáról fognak szólni. Tévedés. Akiről én most írok, nem fiatal.

Bizonyára mindenki hallott kis hazánk egyik „celebjéről” (már a szó maga is nyitogatja a bicskát a jóérzésű ember zsebében), Benkő Dánielről, a meztelen lantművészről. Ő volt az, aki ádámkosztümben muzsikált beszélgetős műsorokban, aki a dzsungelben a kamerák előtt hódolt a jobb keze által nyújtott élvezeteknek, és aki egy főzőműsorban ország-világnak megmutatta, hogy milyen rendnek és tisztaságnak nem nevezhető dolog uralkodik a lakásában.

Nemrég pedig feleséget keresett. Önmagában ezzel a hírről nem is lenne nagy gond, csak

ezzel megint az egyik országos kereskedelmi csatorna képernyőjén szerepelt, főműsoridőben.

A történet nem túl bonyolult. Volt néhány hölgyemény, egy segítő, aki fogta a főhős kezét és persze a főszereplő, Benkő Dániel. Ezeket az embereket összezárták egy budai villába, ahol hétről-hétre kiesett valaki, közben persze a hölgyek feladatokat teljesítettek, és tornáztak a lantművész hancúrlécén. Ja, és elhitték, hogy a Művész Úr nem hibbant meg teljesen már évekkkel ezelőtt, és hogy az igaz szerelem megtalálható egy TV műsorban.

Valóságshow. Ez a műfaja ennek a valaminek. Csak az a baj, hogy az ember hamar

rájön, bizony előre meg lett szerkesztve a műsor. Megpróbáltak különböző egyéniségű (a többségnek persze ez nem volt) hölgyeket összeszedni, akik majd az idő folyamán nekiállhatnak ármánykodni és pezsgősüvegeket széttörni egymás fején. Ez pedig nem következett be, s talán ez (is) az oka annak, hogy a műsor nézhetetlenre sikerült. Lapos volt és vontatott.

Sok esetben az is kiderült, hogy Benkő Dániel valójában unalmas. Nem nagyon mondott semmi szellemeset, ugyanazokat a szavakat ismételte. Ez is bizonyítja, hogy benne nincs semmi különleges vagy művészi. Mert nekem ne mondja senki, hogy a töménytelen mennyiségű szellentés és az ízléstelenség több ezer formájának alkalmazása művészet. Nem az.

Persze, ha odamennénk az utcán valakihez és megkérdeznénk, hogy nézi-e a műsort, nyilván azt válaszolná, hogy nem. Ez pedig egy kicsit hihetetlen. Az ember alapvetően kíváncsi természetű, szeret mások magánéletében kutakodni, a pletykálgatás pedig nemzeti sport hazánkban. A probléma ott kezdődik, hogy sokan rajonganak ezért az alakért, és vannak, akik olyanok szeretnének lenni, mint a Művész Úr. Ez pedig baj, ahogy az is, hogy a fiatalok inkább tudják, hogy ki Benkő Dániel, mint Öveges József. Pedig ő is szerepelt a televízióban, igaz, valamivel régebben.

Egy ideje már kiderült, ki az álomfeleség, a frigy sikerességéről, a világraszóló boldogságról pedig bizonyára még évszázadokig hallunk majd. Hab a tortán, hogy nem kell sokat várunk egy újabb fantasztikus, „lélekemelő” műsorra. Ja, az ifjú házásoknak pedig sok boldogságot innen Szegedről!

Varga Tamás Ottó
Fotó: internet

Ja, és a hölgyek elhitték, hogy a Művész Úr nem hibbant meg teljesen már évekkkel ezelőtt, és hogy az igaz szerelem megtalálható egy TV műsorban.

Gondolatok két kerékről

Egy egyszerű kerékpáros vagyok. Annak is a legszürkébb képviselője, aki nem jár critical massre (legalábbis nem mániákusan), sőt nem tagja egyetlen kerékpáros szervezetnek sem, pusztán összeköti a kellemest a hasznossal. Kellemes maga a mozgás, az, hogy nem vagyok kötve a buszmenetrendhez, a bulik végén nem kell taxit fognom, vagy ha nem akarok hajnali négyig kimaradni, nem kell megvárnom az első villamost. A felelőtlenség sem jellemző rám, mert ezeket az előnyöket abban az esetben felülrom, ha túl sokat iszom. Nem közlekedem kivilágítás nélkül, és még ha nekem van elsőbbségem is, mindig körbenézek, mert egy autós koccanás valószínű nem a vezetőnek fájna. Kisebb hibákat persze követek el, a legtöbbet véletlenül, de az vesse rám az első követ, aki még nem tett hasonlót. Bevallom, vannak szándékos hibáim is, például nem szállok le minden egyes gyalogosátkelőhelynél a bicikliről, ha nem jön autó, vagy nincs a közelben gyalogos. Tudom, a zebraán csak a gyalogosnak van elsőbbsége, a biciklisnek nincs. Igyekszem mindig úgy közlekedni, hogy a közlekedésben részt vevő többi embert ne veszélyeztessem.

Hogy miért is tartom fontosnak ezeket nyilatkoztatni? Az utóbbi hetekben egyre több olyan hangot hallani, amely a közlekedési morál romlásának és a veszélyes közlekedés egyik fő okának a biciklist jelöli meg. Mostanában sok harag zúdul a biciklisekre, és a jelenséget az autósok, mint valami ördögtől való művet kezelik. Legszívesebben kiirtanák a bicikliseket az utakról. Ha van

Ha van bicikliút, az a baj, ha nincs, akkor az a baj, ha az úton teker a biciklis, az a baj, ha a járdán, akkor az a baj.

foltság. Szerintem sokan nem örülnének neki, ha én x+1-edik autósként megjelennék a forgalomban. Szeged is a kipukkadó lufi közelében van már, természetesen különösen a munkaidő kezdetekor és végeztével. A gyalogosoknak igenis tudomásul kell venni, hogy mivel Magyarországon csak kevés helyen van lehetőség külön bicikliutak kialakítására, ha azt a járdán alakítják ki, akkor annak fele a drótszamaraké. Más európai nagyvárosokban a bicikliutak hossza legalább kétszer akkora, mint a Szeged-Budapest távolság. A fővárosban nagytávval kell a kerékpározható pontokat keresni (2007-ben ez 160 km volt, ami az EU-s mezőny végén kullog). A járda fele nem olyan kicsi hely, hogy ne lehessen elférni, mégis a tényt, hogy van ott egy bicikliút, a többség nem is hajlandó észrevenni, körültekintés nélkül rálépnek. Ez nem kisebb ön- és közveszélyeztetés, mintha az úttestre lépnének le. Melyik gyalogos tenné azt meg körültekintés nélkül?

Már említettem a kellemes lenézés a kerékpárhasználatnak. Hasznos az is, hogy mindezzel egy köbmilliméter káros gázt sem juttatok a levegőbe. Az autósokat is nagyon érzékenyen érintheti a szmog, a globális felmelegedés és hasonló jelenségek, amelyek ma már nem csak a távoli jövőbe vesző, puffogtatott üres frázisok. Ezek az ajtónkon kopognak. És noha tudom, hogy naiv vagyok, de hiszek benne, hogy én és még párezer sorstársam lassítani tudjuk a folyamatot – legalább mikrokörnyezetünkben.

Boros Tamás
Fotó: internet

Közgyógyászat felsőfokon

Napjaink Magyarországon lehet hallani jót is, rosszat is a közgyógyászatról, kiváló orvosképzésünkről és az orvosok alulfizettségéről. Jómagam számtalanszor kerültem be kisebb-nagyobb balesetek révén a kórházba: hol varni kellett, hogy valamelyik inam, szalagom sérült. Minden esetben ugyanaz az orvos ápolt, és tökéletesen elégedett voltam a munkájával – gyors, precíz, tiszta volt. Elégedettségemnek valóban van oka, hiszen a szegedi orvosképzés méltán bír kiemelkedő státusszal nem csak Magyarországon, de szerte a világon is.

Mi lehet mégis az oka akkor annak, hogy amikor leszaladtam a háziorvosomhoz, hogy beutalót kérjek a bőrgyógyászatra, felvilágosítottak, hogy oda nem kell beutaló, be kell jelentkezni, időpontot kell kérni. Rossz érzéssel telve jöttem vissza haza, és nem kevésbé rossz érzéssel nyúltam a telefon után. Félelmem nem volt alaptalan, mert bár kaptam időpontot, az nem épp mostanra szólt. Na, de sebaj, 2010. január 15-ig (december eleje van) talán magától is elmúlik a problémám. Röpké telefonbeszélgetésünk során a kedves hangú hölgy (akiről sajnos nem tudom, hogy a doktor volt-e vagy asszisztens) megkért, hogy legyek kedves vonalban maradni, mert éppen időpontot egyeztet. Gondoltam, de jó, képzelje, én is azért telefonálok. A két-három perces türelmi idő végén kedélyesen beleszólt a kagylóba, a fenti időpontot megadva. Még elviccelődtünk egy kicsit, mondván, talán addig nem rothad le a fejem, majd bübajos szóváltás után szinte puszipajtásként váltunk el egymástól. Bár azért félek

kicsit odamenni, van egy sanda gyanúm, hogy talán emlékezni fog rám.

Nos, ez még nem is annyira vérszes eset. Egyik ismerősöm a kardiológiára kért időpontot. Érzékeny kis herkentyűnk keblünk bal oldalában szerény megítélés szerint igazán méltóbb odafigyelést kaphatna. Ennek ellenére, amikor ismerősöm betelefonált, hogy szívpanaszai vannak, és a háziorvosa mondta, hogy oda kellene mennie, mert lehet, hogy szívritmuszavara van – aminek kapcsán talán le is állhat a szíve, nagyon megértően viselkedtek vele, és adtak neki időpontot. Szeptember elején telefonált, és most, december 3-án volt a kardiológián. Azért tudnak valamit ezek az asszisztensek, mert tényleg nem volt addig semmi baj a szívével.

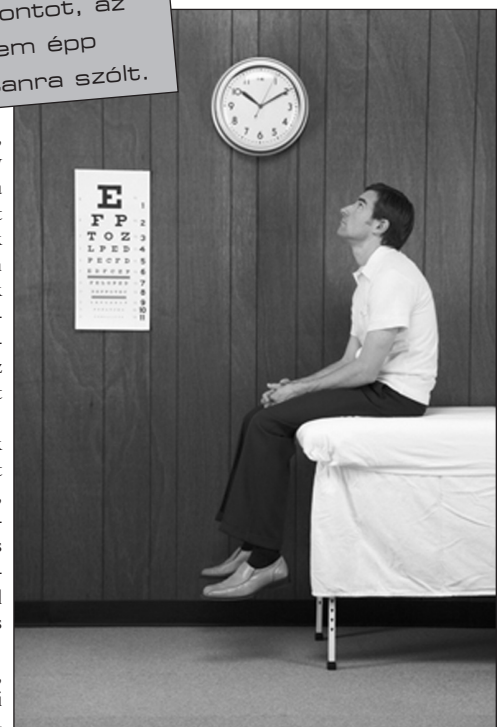
A külföldön dolgozó nővéremnek számos orvosi vizsgálaton kellett részt vennie. Ót fél évig várakoztatták volna, de mivel személyesen volt benn a klinikán, sarkalatos megoldást választott – és a sarkára állt. (Nem lettem volna az asszisztens helyében, az biztos.) Végül meglepő eredmény született: az asszisztens véletlenül talált egy helyet holnaputánra.

Nem értem, hogy erre mi szükség van, és miért jobb az orvosoknak, ha valaki összeesik az utcán, és a mentő viszi a kór-

Félelmem nem volt alaptalan, mert bár kaptam időpontot, az nem épp mostanra szólt.

házba. Tényleg ennyire zsúfoltak, vagy csak – mint nővérem példája mutatja – szórakoznak velünk?

Móricz Gábor
Fotó: internet

Egy Szerbiában, azon belül is Újvidéken rendezett nyári egyetem volt az apropója külföldi utamnak. Őszintén megvallom, nyugtalanított az előttem álló nyolc nap. Nem voltam még az EU határain kívül, az otthoniak sem lelkesedtek, azonban az ember nem torpanhat meg az indulás pillanatában.

Így történt, hogy egy szeptemberi hétfő reggelen a budapesti Keleti pályaudvaron tekeregtem jeggyel a kezemben a hatos vágányt keresve. A csapat egyik tagja már a vonaton várt (öten vágtunk neki az útnak), tíz perc múlva pedig csikorogó kerekkel megindult a szerelvény. Hátradőltem, irány Szerbia.

Kelebiánál három barátal kiegészülve folytattuk az utunkat át a határon. Még egy utolsó telefon az útlevél-ellenőrzés előtt – nagyon drága (valamivel több, mint 300 Ft percenként) az otthoniakat hívni déli szomszédunktól –, majd miután megkaptuk a pecsétet a szerb egyenruhásoktól, újfent megszólaltak a vonat kerekci. A mozdony lomhán hagyta maga mögött a kilométereket. Arrafelé ősz elején órák hosszat pihenhet az ember szeme az elhaladó búzatáblák változatlanságán. Mintha megállt volna az idő. Lassan a táj elvesztette vidékies jellegét, nem kellett hozzá sok logika, közeledtünk célállomásunk felé. Ezen felbuzdulva elővettem a magammal vitt könyvet, és olvasni kezdtem: Újvidék a Vajdasági Autonóm tartomány székhelye, 1748-ban emelték városi rangra. Szerbia harmadik legnagyobb települése, a maga körülbelül 200 ezer lakosával. A dél-bácskai körzetben fekvő soknemzetiségű város a Duna bal partján terül el, szerbek, horvátok, magyarok, szlovákok, svábok és ruszinok is lakják.

Többre nem is volt időm, menetrend szerint, öt perccel kettő után befutott a szerelvény az újvidéki állomásra, ahol már várt ránk az ottani egyetem egyik diákja. Szerencsénkre beszélt magyarul (mint a városban sokan), így nem esett nehezünkre megérteni egymást. A pályaudvarról egyenesen a diákszálló felé vettük az irányt, ott leadtuk az útleveleinket és egy kártyát kaptunk helyette, ami igazolta, hol lakunk szerbiai tartózkodásunk alatt. Aranyszabály: ha nem kéri el az útleveled, mindig kérd magadnál, ha mégis, akkor kérj igazolást róla, különben könnyen meggyűlhet a bajod a helyi rendfenntartókkal!

A nyári egyetem megnyitója előtt célba vettünk egy pénzváltót. Érdemesebb kint beszerezni a valutát, legjobb-

Vendégszeretet egy karnyújtásnyira Szerbia

Megtudtuk, hogy minden középületen szerepel az intézmény neve szerbül és az összes elismert kisebbségi nyelven, így magyarul is.

ban akkor jár az ember, ha euróért vesz szerb dinárt. Kérdeztem a kísérőnket, hogy mennyibe kerül Újvidéken megszállni turistaként. Azt mondta,

a legolcsóbb hostel is 10 euró egy éjszakára fejenként. Általában minden olcsóbb, mint itthon, kivéve az elektronikai eszközöket.

A kampuszhoz busszal mentünk. A jegy 40 dinár, körülbelül 120 forint, ezért a pénzéért egy jól szervezett tömegközlekedés jár, a városban bárhova el lehet jutni fél órán belül. Az Újvidéki Egyetemet 1960-ban alapították, Szerbia második legnagyobb oktatási intézménye, 14 karán a Vajdaság 4 városában folyik a képzés.

A köszöntők után mi ötven visszamentünk a koleszba, a kísérőnkkel pedig megbeszéljük, hogy este 10-re vár minket a katolikus templom előtti Szabadság térre, a helyi fiatalok közkedvelt találkozóhelyére. A tér a város központja, itt áll a városháza, innen indul a sétáló utca, erre vettük mi is az irányt. Betértünk egy hangulatos bárba (rengeteget találni arrafelé), rendeltünk mindenkinek egy korsó helyi sört, és hajnali kettőig beszélgettünk. Megtudtuk, hogy minden középületen szerepel az intézmény neve szerbül és az összes elismert kisebbségi nyelven, így magyarul is. Itthon hallani rosszakat a szerb közbiztonságról, az néhányunkban még élénken élhet, amikor '99-ben a NATO bombázta Vajdaságot, de az előítéletekkel szemben nem kell atrocitástól tartania annak, aki hangosan beszélget magyarul az utcán, már csak azért sem, mert a lakosság 10 százaléka magyar. Zárás után hazafelé vettük az irányt. Hihetetlen, hogy még ilyenkor is találkozunk kószáló diákokkal.

A második este nem bírtuk megállni, hogy ne kérdezzük meg, milyen sztereotípiák élnek déli szomszédunknál rólunk. Erre csak nevetve azt a választ kaptuk,

hogy a magyar lányokról sokan gondolják, hogy könnyűvérűek. Mi azért sem hittük el. Harmadik nap estefelé megismerkedtünk néhány szerb diáklánnyal, nem volt nehéz, volt náluk egy nagy üveg hazai pálinka. Elmentünk az újvidéki „szórakozónegyedbe”, egy, a sétálóútról nyíló szűk utcába, tele a legkülönfélébb pubokkal, diszkókkal. A tömegem alig tudtuk keresztülverekedni magunkat, mindenhol zene szólt, az emberek táncoltak. Később megtudtuk lányoktól, hogy a magyar csajok szerintük is mindenre kaphatóak.

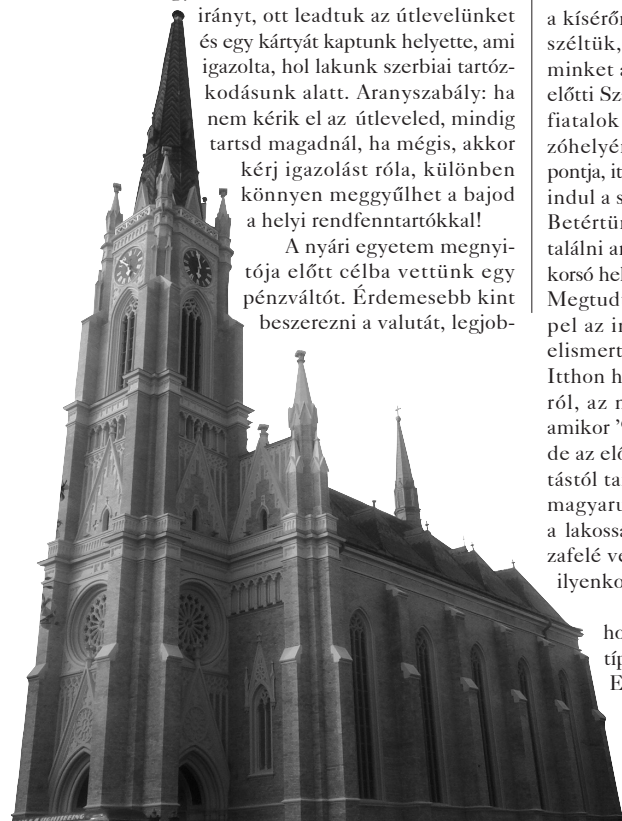
Újvidéken az összes estét el lehet így tölteni, mi sem aludtunk. Ha eltévedtünk, bárki hajlandó volt útbaigazítani, a korunkbeliek egészen jól beszélnek az angolt, talán jobban, mint itthon. Végtelenül vendégszerető környezetbe csöppentünk.

A hetedik éjszaka felvettem az útleveletem, búcsút intettem a helyieknek és a városnak, majd másodmaggal kísértálm a pályaudvarra, hogy elérjem az este 10-kor induló Budapest

Keleti Pályaudvar felé közlekedő nemzetközi gyorsat. Felszállás után hamar elfoglaltunk egy kabint, már aludt ott egy srác. Később a határnál kiderült, hogy francia, és most jön Belgrádból (körülbelül 1 órás vonatút Újvidéktől). Kérdeztük, milyenek az emberek délen. Nem lepődünk meg, mikor a helyiek vendégszeretetről áradozott és bevallotta, nem is gondolta, hogy ilyen szép ország Szerbia.

Kelebia után egyedül maradtam a vonaton a csapatból, majd késés nélkül, pontosan reggel 5-kor érkeztem meg a Keletibe. Hazafelé még eszembe jutott az otthoniak aggodalmaskodása és a szerbeket övező nem mindig pozitív vélemény. Újfent csak azt tudom írni, ezt látni kell, bele kell kóstolni, meg kell tapasztalni, és utána lehet hinni, vagy nem hinni a szóbeszédeknek. Én nem hiszek többé.

Cikk és fotók: Kovács Viktor S.

Síppal, dobbal, nádi hegedűvel

A népi hangszerekről

Már az őseink is játszott kezdetleges zeneszerszámokon (például dobon, csontból, nádból készült furulyán), majd ezek a „hangszerek” az évezredek és évszázadok során tökéletesedtek, kialakult mai formájuk, hangszínük, rendeltetésük. Sok közismert hangszer a népzeneben is használatos. A Néprajzi Lexikon a következőképpen ír a népi hangszerekről: „*Házi készítésű hangszereket és gyári hangszereket egyaránt ide sorolunk, amennyiben azok a hagyományos paraszti zenélés általánosan használt eszközeivé váltak. Hangszer minden olyan eszköz, amelynek hangkeltés a rendeltetése. Vannak népi hangszereink, amelyeknek a történelem folyamán bizonyos sajátos tárgyi jegyei is kialakultak (főleg díszítés), amelyeknek alapján azokat más népek hasonló hangszereitől jobban meg tudjuk különböztetni. Alapjában véve azonban a hangszerek ősidők óta az emberiség közös tulajdonai s leginkább azáltal váltak el egy-egy népre jellemzővé, amit és ahogyan játszanak rajtuk.*” Fontos tehát az is, hogy milyen dallamot, ritmust játszik az adott hangszer, amitől igazán „magyaros”, „osztrákos”, vagy mondjuk „oroszos” (ez tágabban is értelmezhető, gondoljunk csak az olyan zenére, amit „keleties” jelzővel illetünk). Tudunk említeni olyan jellemző zeneszerszámokat, amikről egy ország vagy nép jut eszünkbe. Ilyen például a szitár, a skótúda, vagy a kasztanyetta. Rendszerezésük sokféle lehet, az egyik legalapvetőbb a hangkeltés módja szerinti csoportosítás.

A magyar népzene jellemző hangszerei

Ajaksípos hangszerek

Ide tartozik a tilinkó, melyen többnyire két lyuk van: egy a tetején, ahol belefújnak, egy pedig az alján – ezt nyitva hagyva vagy ujjal zárva lehet rajta játszani. Ajaksípos hangszerek még a furulyák más-más lyukmennyiséggel, mérettel és anyagból: szélfurulya, oldalfúvós furulya, fűzfásíp, hatlyukú furulya, dél-dunántúli hosszú furulya.

Nádnyelves hangszerek

Ilyen pl. a fúvós és szimfonikus zenekarok szinte nélkülözhetetlen hangszere, a klarinét, népzenei nevén csurák, és a Rákóczi-szabadságharc jelképe, a tárogató, vagy töröksíp – ez utóbbinak igen éles hangja van. Ilyen típusúak, bár egész más alakúak a kontrasípos dуда, a nádsíp és a regössíp (lopó-tökből készül).

Tölcséres fúvókájú hangszerek

A kanászkürt a magyar szarvasmarha szarvából készül. A fakürt általában juharcból készül, ívelt, egyenes vagy pipaszzerű facsó, de ebbe a csoportba sorolható még a trombita is.

Levegővel egyéb módon megszólaló hangszerek

Amivel valószínűleg mindenki találkozott már: a tangó- és szájharmika. Ide tartozik még a bűgattyú (mely egy zsineg végére kötött lapos fadarab, pörgetés közben surrogó hangot ad), továbbá a levélsíp és a levél. Előbbi egy darabka fakéreg, melyet összezárt ajkakhoz szorítva szólaltatnak meg, utóbbi a két hüvelykujj közé szorított fűszál fújásával ad hangot.

Idiofon (a hang forrása maga a hangszerest) népi hangszereink

Egyszerű zeneszerszámok: csengő, kolomp, doromb, deszkadob.

Pengetősök

Cimbalom (a xilofonhoz hasonlóan két verővel szólaltatják meg), citera, tambura, koboz, nyenyere, ütőgardon (fateknő).

Húros hangszerek

Hegedű, brácsa és bőgő, ritkább esetben a cselló is használatos.

Soczó Gabi
Fotó: internet

Kirándulások az Európai Unióban Litvánia — a balti államok gyöngyszeme

Litvánia a Szovjetunió felbomlásáig annak tagköztársasága volt, ma azonban független demokratikus állam, 2004. május 1. óta Magyarországgal együtt – az Európai Unió tagja. A Litván Köztársaság a három közül a legnagyobb és a legnépesebb balti állam. Északról Lettország, délkeletről Fehéroroszország, délről Lengyelország, délnyugatról pedig Oroszország Kalinyingrádi területe határolja.

Az ország területének legnagyobb része hullámos alföld, legmagasabb pontja csupán 262 méter. Fő folyója a Nemunas, ami hajózható, és ez biztosítja az egyik legfontosabb összeköttetést Fehéroroszországgal. Éghajlatát tekintve az óceáni és nedves kontinentális a jellemző: sok a csapadék, a tél és a nyár évszakai mérsékelték.

Litvánia államformája köztársaság. A legnagyobb közjogi méltóság a köztársasági elnök,

ő felügyeli a kül- és biztonságpolitikát, kinevezi a miniszterelnököt és az alkotmánybírók tagjait. Választása közvetlenül történik öt éves időtartamra. A litván parlamentet (Seimas) négy évre választják és 141 képviselő a tagja.

Az ország és az EU egyik hivatalos nyelve a litván, melyet körülbelül 4 millióan beszélnek. Érdeemes megjegyezni, a litván a legrégebbi, ma is beszélt indoeurópai nyelv – ezen nyelvcsaládon belül is a keleti baltiak közé tartozik.

Etnikailag az ország viszonylag egységes: a lakosok 83%-a litván, azonban jelentős az oroszok száma, akiknek a sorsát és élet színvonalát az Orosz Föderáció állandó figyelemmel kíséri. A legelterjedtebb vallás a római katolikus, de gyakorolják még az evangélikus és az ortodox vallást is (utóbbi az orosz kisebbséghez köthető).

Litvánia gazdasági életét a II. világháború előtt alapvetően a mezőgazdaság határozta meg. Nem voltak ipari nyersanyagai, hiányoztak a tengeri kikötők, az ipart csak kisüzemek képviselték. A Szovjetunióhoz való csatlakozás után erőltetett iparosítás kezdődött a területen.

Az ország fővárosa, kulturális és politikai központja, és egyben legnagyobb települése a páratlan hangulatú, nyüzsgő Vilnius. Egyediségét fémjelzi,

hogy két kultúra is tükröződik a városképén – az európai és az oroszországi. Részben ma is fallal övezett történelmi belvárosa az UNESCO Világörökség listáján található 1994 óta. Katolikus és ortodox érseki székhely, itt található Kelet-Európa egyik legrégebbi egyeteme, amelyet 1579-ben Báthory István alapított. Lakosainak száma 555 613 fő. Ezen a neves helyen élt Bakfark Bálint erdélyi szász zeneszerző és lantművész, a reneszánsz hangszeres muzsika jeles képviselője.

Idegenforgalmi szempontból a kis ország egyre több lehetőséget kínál. Érdeemes megtekinteni egyrészt a már fent említett főváros és a nemzeti parkokat, amelyek közül az egyik leghíresebb a Trakai Történelmi Nemzeti Park (Trakai kis sziget egy tavon, ahol egy régi erőd ma történelmi múzeum működik). Amit még feltétlenül ajánlatos megnézni, az a Keresztek hegye, a Litván Golgota legősibb, legerősebb nemzeti szimbóluma. A valójában domb méretű katolikus zarándokhelyen az ellátogató hívők, turisták saját keresztjeiket állítják fel hálájuk jeléül. A 19. század óta közel 60 ezer kereszt került a földre.

Litvániába repülővel a legegyszerűbb eljutni Varsón vagy Helsinkin keresztül. A szállások európai színvonalúak, az árak pedig hasonlóak az itthoniakhoz.

Varga Tamás Ottó
Fotó: internet

Vigyázó szemetek Koppenhágára vessétek!

Szerintem...
Szerintem

Török Rozália

Káoszváros

A napfény városának közlekedése az utóbbi pár hónapban még jóindulattal sem mondható – hogy stílusos maradjanak – fényesnek. Ez nem csak abból fakad, hogy beköszöntött az ősz és nem olyan rég a tél. Az időjárásához köze nincs ahhoz a kaotikus helyzetnek, amelyet tapasztalhat nap mint nap a városban közlekedő.

Elérkezett az idő, amikor gyalog illetve biciklivel „mehetünk” csak biztosra. Mert a busz, ami eddig hozzávetőlegesen csalhatatlanul juttatott el bennünket úticélunkhoz, manapság fél órákat képes késni: az amúgy ráérős, komótosan cigi szívó útéptűkó épp akkor kapnak kedvet egy kis útbontásra, amikor a busz átkelne az adott kereszteződésen. Ebből nem is csak késés fakadhat, de megeshet, hogy bejelentés nélkül a jármű egész egyszerűen másfelé kanyarodik, mint szokott, vadidegen helyekre rakva le a várost annyira nem ismerő, és így kiszolgáltatott helyzetbe kerülő embereket.

De Szeged beérhetetlen iramban fejlődik ugye. Az mondjuk, hogy hónapokig nem jutunk el sehova időben, hogy értékes félórát, órákat is elfecsérelünk csupán arra, hogy célállomásunkra elérjünk, nem illik túlságosan bele a vagány „modern város” képbe. A fejlődés megkövetelheti kisebb kényelmetlenségeket, de akkorát, hogy az embernek göresbe ránduljanak a zsigerei is, ha ki kell tennie a lábát otthonról, már nem túlzottan egészséges. Mert nem elég egyszerre csak kisebb részt javítani, cserélni a villamosokból, meg a körforgalmakból, nem. Egyszerre kell a legnagyobb forgalmú utakat lebénítani, értelmetlen kerülőutakat kiiktatni, egyirányú utcákkal pedzegetni az ember egyre inkább bolyhosodó idegszárait, csak hogy haladjunk, hogy szépek és jók legyünk tavaszra. Csak hogy azt mondhassuk, nem annyira csőrömpöl már a villamos a sínen, és hogy de jól körforgoz ez a sok-sok sáv, új körforgalom (egy olyan országban, ahol a sofőrök nagyja az egyszerűt sem tudja szabályosan használni).

Venni kell új trolibuszt drága pénzért, ami olyan, mint a régi. Mit lehet azon az ultramodern, százezer férőhelyes, fél centiméterenként jelzőgombokkal tarkított és kis tévékkel beborított járműsodán még tovább fejleszteni? Mínek, ha az ember így is dideregni kénytelen utazás közben, mert a fűtés elromlott, vagy nem kapcsolják be? Bezzeg a zörgőablakos buszokon meg szauna van.

Gyors ütemben haladjunk csak előre, nőjük ki magunkat ész nélkül! Mit számít, hogy emberek fagyoskodnak éjszakánként az utcán, hogy nem jut gyerekek asztalára meleg étel, és hogy van lakás, ahol nincs fűtés a téli hónapokban? Mínek rájuk fordítani a nagy pénzeket, hiszen a személyre szabott „fejlesztés” úgysem tűnne fel a városba érkező vendégnek... Szégyenfelt lenne, ha zötyögne a villamos, és ha csak simán meleg és tiszta lenne a busz, nem a leges-legújabb dolgokkal lenne felszerelve. Egy város képét valóban meghatározza útjainak, közlekedésének minősége, milyensége, és korrigálni kell, ha valami nem jó, de tudni kell ésszel dolgozni. Ami viszont a külső mellett még jellemzőbb egy városra, az az, hogy milyenek, és hogyan élnek benne az emberek. Róluk sem szabadna megfeledkezni a pénzek felosztásánál.

torokrozalia@hokkento.hu

Az ismeretterjesztő csatornák palettáin rengeteg dokumentumfilm lehet találni, mi történhet a Földdel 10, 20, 50 év múlva, ha a különböző káros anyagok kibocsátása hasonló ütemben fog folytatódni, mint ahogy az történik. Némelyik 20 évre jósolja az elkerülhetlent, de van, amely 50 évet is ad az apokalipszisnek. Közös viszont az, hogy mindegyik drasztikus előrejelzéssel kalkulál.

A Föld melegeése közismert folyamat, és annak hosszú távú következményei is. Folyik egy ideje a vita arról, hogy hány Celsius fokos fölmelegedés okoz visszafordíthatatlan változásokat bolygónk időjárási viszonyai-ban. 2-5 fokos melegeedés esetén az egész planétán olyan folyamatok indulhatnak el, mint az óceánok fölmelegeedése, elsavasodása, a sivatagok

eddig nem látott térnyerése, a légkör fölmelegeedése, a szélsőséges időjárási viszonyok állandósulása és a vízszint fölemelkedése. De nem csak a domborzatra, az állatvilágra is hatással van az időjárás változása. Veszélyben van sok olyan faj, melynek élőhelyét fenyegeti a kilátásban lévő éghajlati változás. Sokak szerint a jegesmedvék sorsa a legkilátástalanabb, nem tudhatjuk, megmarad-e természetes élőhelyük, vagy elolvad a végtelenbe.

A kiottói jegyzőkönyv, melynek legfontosabb célkitűzése a károsanyag-kibocsátások 1990-es szinthez képesti átlagosan 8%-os csökkentése, 2012-ben érvényét veszti. A Koppenhágában zajló klímakonferencia ennek a szerződésnek a megújítását tűzte ki célul. A küldöttek a kibocsátás további üteméről egyezkednek, ám ami ennél is fontosabb, az egy olyan pénzügyi alapnak a föllállítása, melyből a fejlődő országok képesek finanszírozni a környezetkímélő technológiák telepítését, illetve a klímaváltozás során bekövetkező veszélyek ellen (vízszintemelkedés) védekezni tudnak.

A jelenlegi tervezet elég merészre sikeredett: a fejlett államokban 2020-ig 25-40%-os csökkentést kellene megvalósítani. Ha belegondolunk, a 2012-es 8%-os csökkenést is alig pár ország fogja tudni teljesíteni a jelenlegi tendenciák szerint (de azért vannak kivételek, pl. Nagy-Britannia).

Az éghajlatvédelem érdekében tett prevenciók a fejlődő országok részéről csakis anyagi támogatással lehetségesek. Egy közös büdzsé föllállítása nehéz feladat, nincs ez másképp most sem. Ki mennyit vállaljon

A jelenlegi tervezet elég merészre sikeredett: a fejlett államokban 2020-ig 25-40%-os csökkentést kellene megvalósítani.

a közös teherviselésből? És ha Ő nem ad bele semmit a közösbe, akkor Én ugyan miért tenném? Az EU 7,2 milliárd Eurót szán erre a célra 2010 és 2012 között, köztük Magyarország is hatmillió eurót különít el.

Meg is érkezünk tehát a legfontosabb tényezőkhöz: a „nagy szennyezők” közötti egyetértéshez. Amerikának, az EU-nak, Kínának és Japánnak a költségvetési viták mellett a károsanyag-kibocsátásban is nélkülözhetetlen az együttes cselekvése az eredmények eléréséhez. Az egymásra mutogatás már el is indult a konferencián. Japán úgy nyilatkozott, amennyiben nem születik az USA és Kína számára korlátozó határozat a CO₂ kibocsátás csökkentése végett, úgy ők sem írnak alá semmit.

Végül érdemes megemlíteni az időt, mint fontos tényezőt. 2001-ben létrejött egy ENSZ által kezelt közös pénzalap (Adaptációs Alap), aminek a célja a környezetbarát technológiák biztosítása volt a fejlődő országok részére. 2009-ben még egy kiutalás sem történt erről a számláról. Tehát ha határozat születik is, azt akkor lehet csak eredménynek elkönyvelni, ha kézzel fogható hatásai lesznek.

Végh Endre
Fotó: internet

VÉLEMÉNY Táblavadászat

Kinek tűnt vajon fel, hogy a Dóm tértől egészen a Radnóti Miklós Gimnáziumig a kerékpárutat jelző út menti táblák szerint a kerékpárúton a magyar közlekedésből évtizedek óta eltűnt „balra tarts” elve érvényes? A kerékpárút létrejött, azaz 1996 óta valószínűleg egy embernek sem, mert az azóta eltelt 14 évben nem javították ki ezeket a megtévesztő jelzőtáblákat. És egyébként is, a kerékpárúton mindenki jobbra tart. Az ORFK szervezésében októberben éppen az ilyen és hasonló, megtévesztő jelzőtáblák kiszűrése érdekében indítottak országos akciót. Az indokolatlannak tűnő, vagy

megtévesztő KRESZ táblákról készült fotót, vagy a beazonosításhoz szükséges helyszín pontos leírását kellett csak elküldeni egy megadott e-mail címre. Szegeden december 18-ig ígérte a rendőrség az ilyen táblák kicserélését, illetve eltávolítását.

Városunkban a megtévesztő táblák egy jellemző csoportját képezik a zsákutca-táblák. Mivel 2001 óta a KRESZ különbséget tesz a „zsákutca”, illetve a „zsákutca kerékpáros továbbhaladási lehetőséggel” táblák közt, és a legtöbb zsákutca csupán a gépjárművek számára jelent valóban zsákutcát, ezek helyett a 2001-ben bevezetett zsákutca tábla felállítására lenne indokolt.

A Vadász utca páros oldalán található tájékoztatótábla feltehetően még abból az időből maradt vissza, amikor Szegednek csak egy közúti hídja volt. Akkor ugyanis a Kossuth Lajos sugárút felől érkező átmenőforgalom a Vadász utca-Madách utca útvonalon tudott

csak ráfordulni a Berliini körútra. Mióta Szegednek két hídja van, ez a tábla feltehetően indokolatlanul díszíti a Vadász utcát.

Valószínűleg a kerékpárosok iránti túlzott aggodalom, vagy a gépjárműforgalom felsőbbrendűsége szülte a Kelemen, illetve a Zrínyi utcákban, a Tisza Lajos, Párizsi, Berliini és Brüsszeli körúton a kerékpárosokat kitiltó táblákat. Ezek a tiltó táblák egy nulla károsanyag-kibocsátású járművet tiltanak ki a város ezen útszakaszairól. Ha van olyan közlekedési eszköz, amely megérdemli, hogy használja egy város útjait, akkor az a kerékpár.

Bár a lovaskocsik száma mára sajnos elenyésző, azért a kitiltásukra még van tábla szintén a Párizsi, Berliini és Brüsszeli körúton, annak ellenére, hogy biztosan nem okoznak akkora környezetszennyezést és károkat az út minőségében, mint a körutakon végigzúgó személy és tehergépjármű forgalom.

Őslakosok házon kívül

Közismert, hogy a nyugati civilizáció észrevétlenül mindenütt jelenlévő felsőbbrendűsége igen jól kitapintható a televízió által sugárzott műsorok zömében. A tőkés termelési mód „győzelme” óta az „élenjáró fejlett társadalmak” mindig is lenéztek a tradicionális, ergo fejlődésképtelen társadalmakat. Fejlődésünk vívmányai persze erősen megkérdőjelezhetők. Még inkább igaz ez az emberi lélek, az emberi szív utóbbi néhány száz évben lezajlott „fejlődéséről”. A vallásos áhitat helyébe lépett rideg racionalitás soha nem látott problémák százait szabadította felvilágosult társadalmunkra. „Fejlődésünk” azonban akkor válik igazán kétségessé, amikor kiderül, hogy ami számunkra egyre inkább csak a fogyasztáson keresztül érhető el, az egy bennszülött törzsből a közösség életének mindennapi része. Ez a boldogság.

A Tanna nevű dél-csendes-óceáni sziget hagyományos közösségei boldog és békés életet élnek, mindent megteremt maguknak,

amire szükségük van. Erre a szigetre évek óta visszajár egy nyugati antropológuscsoport, hogy az ott élők szokásait és életstílusát tanulmányozza. De mi történne, ha egy szép napon megfordulna a helyzet, és Tanna őslakosainak lehetősége nyílna visszalátogatni vendégeiket? Mi lenne botesinálta antropológusaink véleménye az amerikai és a brit emberekről, akik mindig oly sietve roják az utcákat, és soha nem mosolyognak? Hogyan értékelnék morális szempontból azt a kultúrát, amelyben egyesek szépségszalomba járnak a kutyájukkal, másoknak viszont fedél se jut a fejük fölé?

A National Geographic Channel novemberben játszotta az „Őslakosok házon kívül” című sorozat első szériáját. Nagy-Britanniában a tannai különítmény – afféle akklimatizációs céllal – egy vidéki sertésfarmon kezdi tanulmányútját, ám a kulturális sokk itt sem kerüli el a vendégeket: az a tény, hogy Európában jórészt

mesterségesen termékenyítik meg a használatokat, jobban megdöbbennek őket, mint később az angliai nagyvárosok emberfogataga. A sorozat utolsó részében az egyik tannai lakos kifejti, hogy az angoloknak nagyon sok gondjuk lesz a jövőben, ha nem tanulnak meg önzetlenebbek lenni, illetve hogy a legfontosabb értékek a szeretet, a tisztelet és az egység.

Ha csak a magyar társadalomra gondolunk, égbekiáltó különbséget fedezünk fel. Hétköznapjaink, a közbeszéd undorral teli, a mások semmibe vétele megszokott, a megosztottság pedig réges-rég atomjaira szaggatta a társadalmunkat. A tannaiak és a saját társadalmunk közt lévő óriási különbség nemcsak elgondolkodtat, hanem cselekvésre is készít. Arra ösztönöz, hogy magunkba nézzünk, és újra felfedezzük azokat az igazi értékeket, amelyeket a tannaiak még nem felejtettek el.

Sz.L.

A Nézőpont rovatban közölt írások nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét!

1956-os hőseink

„A rendszert az egész magyar nép söpörte el. (...) A világon páratlan szabadságharc volt ez, a fiatal nemzedékkel a népiünk élén. A szabadságharc azért folyt, mert a nemzet szabadon akart dönteni arról, hogy miképpen éljen. Szabadon akar határozni sorsa, államának igazgatása, munkájának értékesítése felől.”

(Mindszenty József 1956.)

Sorozatunkban az 1956-ban kivégzett mártíroknak állítunk emléket. Ők azok, akik életüket adták a magyar szabadságért.

Geckzó István gépkocsivezető Pásztón született 1926-ban. A forradalom leverése és a salgótarjáni sortűz után társaival úgy döntött, hogy megakadályozza a felkelésben részt vett személyek Szovjetunióba deportálását. Ezért robbantással használhatatlanná tették a pásztói vasúti hidat. A robbanóanyag megmaradt részét elrejtették. Robbanóanyaggal való visszaélés vádjával statáriális eljárással 1957. május 6-án halálra ítélték. Még aznap kivégezték. Élt 31 év.

Gémes (Gránitz) József kereskedő Szegeden született 1909-ben. 1956. október 23-án részt vett az újpesti tüntetésen. A Forradalmi Bizottság a közellátás felügyeletével bízza

meg. Október 28-a után társával megalakították a Magyar Függetlenségi Pártot, amelyben ő lett az alelnök. November 4-e után vezetőként irányította a szovjet csapatok elleni harcot. Röplapokat készített, a szovjet csapatok kivonását és a Nagy Imre-kormány visszaállítását követelte. Szervekedés kezdeményezése és vezetése, valamint társadalmi tulajdon sérelmére elkövetett bűncselekmény vádjával halálra ítélték. 1959. július 30-án kivégezték. Élt 50 év.

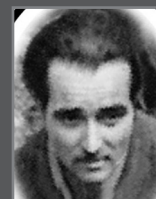

Gerlei József villanyszerelő Budapesten született 1930-ban. 1956. november 1-én szabadította ki őt a Gyűjtőfogházból az a forradalmi csoport, amelynek Darvas Iván is tagja volt. A Baross téren csatlakozott a Nemzetőrséghez. A forradalom leverése után december elején Ausztriába menekült, de visszajött, hogy családját is átvigye a határon. Elvállalta két levél hazahozatalát, az egyik Marián alezredesnek, a másik Maléter Pálnak szolt. December 22-én sikerült újra kijutnia Bécsbe, de ismét hazajött, részt vett illegális megbeszéléseken. Február 6-án letartóztat-

ták. Első fokon államrend elleni szervezkedés vezetése miatt életfogytiglanra ítélték, ezt másodfokon halálbüntetésre súlyosbították. 1958. április 22-én kivégezték. Élt 28 év.

Gimes Miklós kommunista újságíró Budapesten született 1917-ben. A forradalom alatt napilapot alapított „Magyar Szabadság” címmel. 1956. november 4-e után a szellemi ellenállás egyik vezéralakja volt: „Október Huszonharmadika” címmel illegális lapot szerkesztett, és Magyar Demokratikus Függetlenségi Mozgalom néven ellenállási szervezetet hozott létre. Szervekedés kezdeményezése és vezetése vádjával halálra ítélték. 1958. június 16-án kivégezték. Élt 41 év.

Gombos László lakatos Debrecenben született 1924-ben. forradalom alatt Budapesten csatlakozott a Mészáros utcai Forradalmi Ifjúsági Szövetséghez. Részt vett a fegyveres harcokban. A forradalom leverése után fegyvereket rejtett el. A vád szerint részt vett egy személy életének kioltásában. Gyilkosság és egyéb vádak alapján halálra ítélték. 1959. október 10-én kivégezték. Élt 35 év.

Fiatalok a zene öröméért

Sheket

Aki kíváncsi rá, milyen, amikor egyszerre szólal meg a zongora, a gitár, a dob, a klarinét, a hegedű, a basszusgitár és a harsona, annak Sheket koncerten a helye. A nyolctagú bandát csupa fiatal alkotja, középiskolások és egyetemisták, átlagéletkoruk alig több húsznál, mégis bejárták már produkcióikkal az országot, Pécestől Miskolcig, Cegléd-től Debrecenig, Szekszárdtól Budapestig. Leggyakrabban Szegeden és környékén hallhatóak, láthatóak: a városban legutóbb december közepén és végén adtak koncertet az IH Rendezvényközpontban. Számos tehetségkutatón indultak, nem egyet megnyertek, felléptek már a Szigeten, a Szegedi Ifjúsági Napokon és sok kisebb rendezvényen. A csapat négy tagja, Hohl Zsuzsanna, Boleman Kata, Szegény István és Velesev Dejanov Kosta mesélt együttesükről, élményeikről.

– *Hogyan indultatok útnak, és hol tartotok most?*

Kosta: Az együttes klarinétosa, Zsolti, nagyon szerette a Budapest Klezmer Band-et, kapott pár kottát, azok alapján kezdett játszani. Leírta néhány számukat, így alakult, hogy eleinte őket követtük a zenénkben, de most már a saját számaink főleg a magyar népzenei elemekre épülnek. **Zsuzsanna:** A kezdéshez az ismeretségünk segített hozzá. Majdnem mindannyian az SZTE Vántus István Zeneművészeti Szakközépiskolába jártunk, illetve van olyan fiatalabb tag, aki végzős, most érettségizik. Egy iskolai tehetségkutatóra neveztünk be, a Vántus Napra gondoltok, amire a fiúk csináltak egy klezmer számot. A basszusgitáros srác lemondta a fellépést a „ki mit tudon”, és így kerültem én a képbe, de később Kata is csatlakozott. Tulajdonképpen már az indulásnál együtt volt a csapat, kivéve, hogy akkor még nem volt gitár, illetve ami újdonság, hogy csatlakozott hozzánk két táncos, akik színesítik a produkciónkat.

Kata: Amikor elkezdődött a saját számok írása, kellett valaki, aki eléneklí őket, így kerültem én ebbe a csapatba. Úgy gondoltuk, hogy az

elképzelésünknek van jövője: elindultunk a Szegedi Tudományegyetem tehetségkutató versenyén, és meg is nyertük. Ez több mint 2 éve volt, 2007-ben.

– *Mit jelent a nevetek, és miért pont ezt választottátok?*

Zsuzsanna: Azt jelenti héberül, hogy csend. Maga a kifejezés hasonlít az angol shut up-ra, nincsen jó magyar fordítása. A klezmer révén jött, hogy ez a szó lenne a megfelelő.

Kosta: Azért választottuk ezt, mert meghökkentő jellege van. Felmegyünk a színpadra – és „sheket”. A koncertjeink nem csak zenélésből állnak, egy egész produkciót adunk elő.

– *Világzeneként azonosítjátok a stílust, amit játszatok. Milyen különböző elemek vannak a számaitekban?*

Kata: Rengeteg minden keveredik a zenénkben. Eleinte a zsidó népzenei stílusból táplálkoztunk, de vannak most már saját számaink, amelyek főleg a magyar népzene, népies elemekre épülnek. Ezt színesítjük egy kis jazz-el, egy kis reggae-vel egy kis metálal, egy kis mindenfélével.

– *Készül az első nagylemezetek.*

Hogy álltok a munkával, milyen számokra számíthatunk?

Kosta: Az Ifjúsági Ház ajánlásával jelentkeztünk a PANKKK pályázatára, így láthattunk neki a számok felvételéhez.

Zsuzsanna: Az alapok már múlt évben készen voltak, úgy tervezzük, hogy február végére megleszünk vele. Az albumon szinte csak saját számok fognak szerepelni, azokban főleg a hazai hagyományokat próbáljuk megjeleníteni.

– *Összeszámolni is nehéz, hány helyen léptetek fel tavaly. Ezekre a helyekre meghívást kaptatok, vagy saját magatok egyengetétek az utakat?*

Kata: Kosta képviseli a dolognak ezt a részét, ő menedzseli a bandát. Nagyon jól csinálja, igyekszünk a magunk útját járni.

Kosta: Most az a helyzet, hogy a zenekar kon-

A banda tagjai

Gulyás-Szabó Gergely zongora

Velesev Dejanov Kosta gitár, ének

Szegény István dob

Préda-Kovács Zsolt klarinét, zeneszerzés

Boleman Kata zongora, ének

Szabó János hegedű

Hohl Zsuzsanna basszusgitár

Mr. Edwards harsona

certezésből kicsit megrekedt. Vannak más dolgok is, amire muszáj koncentrálnunk. Ilyen például a nagylemez.

– *Szegedhez kötődtek, hiszen mindannyian Csongrád megyeiak vagytok, de szerzte az országban játszatok, a fővárosban is nemegyszer felléptek. Hol éreztétek magatokat a legjobban?*

Kata: Kapocs nagy élmény volt a Művészetek Völgye Fesztiválon, tavaly nyáron. Sokan voltak, ismerték a számainkat, későn is játszottunk – teljes koncertfeszítával hangulat alakult ki. Ez táplálja belénk az egészsznek az élvezetét. **Zsuzsanna:** Mindemllett sok mindentől függ, hogy hol jó játszani. Függ a hangulatunktól, a helytől, az emberektől – számos dologtól.

– *Milyen terveitek vannak az évrre?*

Zsuzsanna: Szeretnénk koncertturnéra indulni az új lemezzel, főleg a nyáron. Lesznek fesztiválok, ahova kaptunk meghívást a korábbi években is, és mindent megteszünk, hogy idén is felléphessünk.

– *A stílust eddig is kedvelték már keleten, nyugaton pedig egyre népszerűbb. Játszattatok már külföldön?*

Zsuzsanna: Nagyváradon többször is felléptünk, Svájc is tervben volt, de nagyon nehéz összeegyeztetni a távoli fellépéseket a tanulással.

– *Kinek szólnak a számaitek? Kik látogatnak el a koncertjeitekre?*

Zsuzsanna: Teljesen vegyes, valamennyi korosztályt érdekel ez a stílus fiataloktól az idősebbekig. Annyi mindent keverünk a számainkban, hogy mindenkinek megtetszik benne valami. Sok pozitív visszajelzést kapunk a fellépések, fesztiválok után, még nem csalódtunk.

– *Hol hallhatunk, láthatunk titeket legközelebb?*

Kosta: Ami biztos, hogy január 30-án fellépünk egy budapesti klubban, valamint, hogy a lemez megjelenése után az Ifjúsági Házban tartunk bemutató koncertet, ahol vonóskar és tánkar egészíti majd ki az előadásunkat.

Kovács Viktor S.
Fotók: Sheket

Miből és miként lesz ma a cserebogár?

Beszélgetés a „Csillag születik szakavatottjával”, Varga Viktorral

– „15 minutes of fame”, azaz 15 perc hírnév, mondja Andy Warhol: ennyi sikerre mindenki számíthat, ha a televízióban szerepel. Mit gondolsz a mai tehetségkutató műsorok eredményességéről (akár nemzetközi viszonylatban is), valóban megadják a lökést egy csillag születésének, vagy csak néhány hétre szóló hírnevet garantálnak?

– Nos, ezek a műsorok nagyon jól tesznek azoknak, akik már eleve erre a pályára készültek. Ha szerencsénk van, felfigyelnek ránk a menedzserrek. Viszont vannak olyanok, akik a show miatt kellene, hogy szórakoztatóvá és érdekessé tegyék a műsort, lásd: teremőrből Freddie Mercury.

– Hogyan látod, minden elődöntős a verseny megnyeréséért jelentkezett, vagy sokan megelégedtek azszal is, hogy szerepelhettek a médiában?

– Úgy láttam, vannak, akik csak szerepelni akartak. Persze mindenki szeretné megnyerni az elsőnek járó díjakat, de azért az intelligens emberek be tudják sorolni magukat. Jelzem: én gondoltam, hogy nem nyerhetek, azt viszont nem, hogy már az elején kiesek!

– Össze lehet-e mérni a különféle tehetségeket egy sok műfajú tehetségkutató műsorban?

– Abszolút összemérhetetlen egy tornász produkció egy énekessel... Lényeg a show és a nézettség.

– Mit jelent számodra az elismertség, honnan kezdődik „elismertnek lenni”?

– Ha a zenésztársadalom elismeri a tehetségem, az a legfontosabb. Szerencsére ez már sikerült, a nép pedig, sajnos vagy nem sajnos, igencsak megvezethető. Tehát nem mindegy, milyen képet állítanak be rólunk.

– Szerinted rólad milyen képe van a közönségnek? Mennyiben választhatad meg magad a sítusodat, zenédet a műsorban, és mennyiben volt ez a szervezők, a média részéről tudatos?

– Engem hála Istennek majdnem olyanok állítottak be, amilyen vagyok. A számokat közösen választottuk ki, de a popzenéhez

ragaszkodtak, nem a jazzhez. A stílusom az abszolút szívből jövő volt.

Az embereknek megmutatták, milyen, amikor valaki tehetséges, elég magas pontszámokat kaptam, s egy negatív kritikát sem. A kieséssel sokkolták a nézőközönséget, ösztökélve arra őket, hogy még többet szavazzanak kedvenceikre, mert ez lesz a vége, ami velem történt.

– Fotózol, festesz és zenélsz. Mindezt sikerrel. Beszélnek rólad, írnak rólad. Határ a csillagos ég? Merre tovább?

– Ahogy mondd, amíg a két szomszédos csillagrendszerben nem ismerik a nevem, addig nem állok meg! Most itt építeném fel magam Magyarországon. Ha minden jól megy, albumot adok ki videoklippel. Nagyon szeretném, hogy ez sikerüljön.

– Álmod tehát: világhírűvé válni. Ez túl tág fogalom, mégis miben szeretnél igazán híres lenni? Vajon mindhárom említett művészeti ágban tökéletes lehet az alkotó?

– A tökéletesség nem létezik! Mindig lehet valami újat hozzárakni akármelyik művészeti ághoz. Talán az éneklés a legfontosabb. De a többi is rendkívül szükséges az életemben...

Csatlós Hanna
Fotó: internet

Heavy Load, a boldog punk banda

Előző számunkban már beszámoltam nektek az angliai túrámról, ami igencsak tartalmasra sikeredett. Többek közt egy különleges együttes koncertjére is ellátogattam. A *Heavy Load* tagjai nem ma kezdtek: több mint 10 éve zenélnek együtt. Történetük azért kivételes, mert a bandatagok a *Southdown* nevű szervezetten keresztül ismerkedtek meg, ami gyakorlatilag egy szociális otthon Sussexben. Az itt dolgozók olyan embereknek nyújtanak segítséget, akik valamilyen testi vagy szellemi fogyatékossgal rendelkeznek. Az itt tevékenykedő Mick Williams-hoz (basszusgitár) csatlakozott az otthonból Simon Barker (ének), Jimmy Nichols (gitár, vokál) és Michael White (dob), így alakult meg a *Heavy Load*.

A punk együttes saját dalai közt szerepel például a „We Love George Michael”, a „We're All In a Film” és a „Stay Up Late”, de olyan feldolgozásokat is játszanak, mint a *The Troogs* „Wild Thing”-je, vagy a „Can't Get You Out of My Head” *Kylie Minogue*-tól.

Brentwoodi koncertjük előtt megnéztem a róluk készült dokumentumfilmet is, ami bemutatja a fiúk mindennapjait a kezdetektől a sikeres lemezfelvételig. Szinte mesébe illő a történet a szociális ellátástól a hírnévig. A félig-meddig turnéfilm nagyon humoros, a kedvenc részem az, amikor Michaelt a lemezfelvétel után kérdezik, hogy mennyire elégedett az albummal, mire ő azt válaszolja,

hogy nagyon jó, de ő személy szerint mindent megváltoztatna. Persze a film rendezője, Jerry Rothwell nem csak a boldog pillanatokat mutatja be, de azért nem taszít senkit letargiába. Bizony, nem könnyű utat jártak be a fiúk. Készerű érzések kavarognak az emberben

a műsor. A lányok még meg is kérdezték Michaelt, a dobost, hogy van-e barátja. Mindenki nagyon jól érezte magát, a zenekar pedig nagyon hálás volt, hogy ilyen sokan eljöttek.

Amikor épp nem film készül róluk, vagy nincs fellépésük, a fiúk kampányolnak. A *Stay Up Late* kampányt azért hozták létre, mert elégük volt abból, hogy a fogyatékkal élő rajongóiknak mindig haza kellett menniük a koncertek felénél, mert az ápolóiknak lejárt a munkaideje. A kampány lényege, hogy meggyőzze az ápolókat és munkáltatóikat, hogy az ellátásra szorulóknak is van joguk beleszólni abba, hogy mit, mikor és meddig szeretnének csinálni. Ezért arra szeretnének bizdítani a dolgozókat, hogy más időpontokban is dolgozzanak (pl. késő este), hogy a fogyatékkal élők is sokáig fent maradhassanak és szórakozhassanak, mint bárki más.

A közelmúltban két díjra is jelölték a zenekart, és nagy örömmel jelentem be, hogy mindkettőt meg is nyerték. A dokumentumfilm megkapta a *CDN Diversity Award*-ot, a kiváló kreatív teljesítésért

Ők is ugyanazt akarják az életben, mint bárki más: barátokat, családot, szórakozást, hírnevet, boldogságot. Nekik azért sikerült, mert ki mertek állni a világ elé és meg merték mutatni magukat.

a három fogyatékkal élő ember története alatt, de mégsem a fogyatékossguk az, ami meghatározza őket. Ők is ugyanazt akarják az életben, mint bárki más: barátokat, családot, szórakozást, hírnevet, boldogságot. Nekik azért sikerült, mert ki mertek állni a világ elé, és meg merték mutatni magukat.

Nem is tudom, hogy írhatnám le a koncertet. Egyszerűen felülmúlt mindent, amit idáig tapasztaltam. A közönség soraiban sok hozzájuk hasonló ember volt, akik a színpad előtt táncoltak és szórakoztak, amint elkezdődött

pedig az együttest a *DADA Művelődési Díjjal* jutalmazták. Gratulálunk nekik!

Kopányi Vanda
Fotó: Mike Le-Surf

This is war!

December elején jelent meg a *30 Seconds to Mars* 3. nagylemeze, a *This is War*. A tagok, Jared Leto énekes-gitáros (aki nem ismerné a zenekart, annak itt ez a kis infó, hogy ő játszott pl. a *Requiem egy álomért* c. filmben), Shannon Leto dobos és Tomo Miličević gitáros elég sokáig ültek rajta, hiszen az új albumra négy évet kellett várni.

Az első kislemezes dal a *Kings and Queens*, amihez egy, a zenekartól megszokott, precízen kidolgozott, élénk képi világú, 5 és fél perces klipet is csináltak. (Ez engem személy szerint a *Kaukázus Tartós béke* c. számához forgatott klippre emlékeztet. De inkább nézzétek meg, majd eldöntitek...) A szám maga egész jó, és a videó is. Látható benne egy több méteres bicikli, szóval guglizták. Plusz érdekesség, hogy az album címadó dala, a *This is War* a *Dragon Age: Origins* számítógépes játék soundtrackje. A *Hurricane* c. számban *Kayne West* oda nem illő stílusát is hallhatjuk, ami nem igazán jó döntés az alkotóktól. Ennek ellenére semmi baj nincs az összehatással, az album tele van hallgatható, jó számokkal. Kritikai megjegyzés mindemellett, hogy CD eléggé egyhangúnak hat. Betudható ez talán a kórusnak, ami majdnem az összes számot végigkíséri, és elsőre elég jó ötletnek tűnik, ám egy idő után megszokottá válik. A számok a korábbiakhoz képest sokkal populárisabbak, dallamosabbak, így ez az összeállítás már nem egy rockalbum, mint a többszörösen platinalemezes *Beautiful Lie*, hanem egy sokak igényét kielégítő, profin megcsinált lemez, amit már nem csak a saját szórakoztatásukra csináltak a srácok.

Szilágyi Kata
Fotó: internet

KUKKOLÓ

Visszahozni a dzsesszt a táncparketre

Egyre elterjedtebb és közkedveltebb az a zenei műfaj, mely tulajdonképpen nem is műfaj, hanem sok-sok stílus keveredése. Miután becsémpészte magát az elektronikus zene a fiatalok klubjaiba, egyre monotonabb lett a hangzásvilága, úgymondhatni, hogy kiégett volna a műfaj, ha...! Ha nem változtatnak a ritmusokon, ha nem csinálnak új ütemeket, és ha nem kevernek az elektronika mellé valami instrumentálist, valami élő hangot, valami másik műfajt. Ezzel az elektronikus zene művelői igencsak szabad kezűk, és a kreativitásuk határainak feszegetéséhez bőven van terük.

Sok külföldi és magyar tehetséges dj mellett régóta dolgozik az „iparban” az osztrák *Parov Stelar* is. Az eredetileg *Marcus Füreder* névre hallgató lemezlovas 2004-ben fogta magát, és elhatározta, hogy megszéli a elektronikus

zenét, és újból a táncparketre viszi a dzsesszt. A vállalkozása sikeresnek bizonyult. Megalapította a saját kiadóját, az *Etage Noir*-t, majd olyan zenéket kezdett el csinálni, amelyeket egyszerűen nem lehet megenni. Izgalmasak, közben elegánsak és egyediek. Keveri a füstös funky-t a dub-okkal, és a groove-val. Szóval igazi nu-jazz, amit művel. Kellemes hallgatni őt, mert vagy elringat, vagy nem hagy nyugodni, és táncolna rá az ember egész éjszaka. Nem hiába szeretik annyira élőben is. Magyarországon is többször járt, de Romániában is volt már jó néhány fellépése. Nem rég jelent meg ráadásul új albuma, a *Coco*. Nem okozott vele csalódást. Ugyanúgy swing-es, kicsit film noir-os, kicsi charestone-os, mint amilyen a két évvel ezelőtti volt. A dupla album pedig csak fokozza az élvezetet és a tejszínhabot a kávéban. Nem hiába emlegettem a film noir-t sem. Kevesen tudják *Stelar*-ról, de művészfilm-zenéket is „komponál”. Így, ha látta netán valaki a *Lounge* című filmet, akkor a benne előforduló zenéket is az ő „lemezjátszójából” hallhatta.

De, hogy ne csak róla essen szó, fontos megemlíteni a *Band*-et is, aminek tagjai felelősek az énekért, a dobért, a basszusgitárért és a szaxofonért. Tehát valóban eklektikusak. Úgy gondolom, ennek a „sokműfaj-stílusnak” igenis van jövője, mint azt annyi magyar zenekarnál is láthatjuk. Elég csak megemlíteni *Barabás Lőrinc*-eket. A zene egyszerre lesz így kiváló alap az éjszakához, és könnyed lazítás a nappalokhoz. A ritmusok és dallamok szabadsága pedig a végtelenségig ragozható. Emellett pedig, akinek eddig nem ment, végre dzsesszre is táncolhat.

Csatlós Hanna
Fotók: internet

Foo Fighters Greatest Hits

November 2-án jelent meg a *Foo Fighters* legújabb albuma, kissé fantáziátlan, ám magáért beszélő *Greatest Hits* címen. Dave Grohl (ének, gitár, frontember), Taylor Hawkins (dob, ének), Nate Mendel (basszus) és Chris Shiflett (gitár) lassan 15 éve nyomják. 6 Grammy-díj, platinalemezek, aranyzobrok, és látogatói rekordokat megdöntő koncertek után időszzerű is volt már egy ilyen album.

Bár Dave Grohl szerint egy kicsit elcsúszott dolog volt, hiszen a zenekar még működik, és működni is fog, ám ha azt nézzük, hogy a srácok mennyi slágert, és milyen jó termést tudhatnak már most maguk mögött, akkor az album legkevésbé sem a „gyászjelentés” funkcióját fogja betölteni, hanem egy egész jó ötletét.

Mindaz már a megjelenés napján be is bizonyosodott, hiszen olyan díjazott számok kerültek fel a lemezre, mint a *The Pretender*, az *All My Life*, a *Learn To Fly* és persze a többi nagy kedvenc is, így a *Best Of You*, a *Times Like These*, az *Everlong* akusztikus verziója, és még sorolhatnám. A CD-n 16 szám

van, 14 régi ismerős és két új, a *Word Forward* és friss rádiós kislemez, a *Wheels* (ami egyébként a Fehér Házban csendült fel először a katonai hősök tiszteletére – nem semmi...)

Akik nem annyira járatosak az együttes terén, azoknak fontos tudni, hogy a *Foo Fighters* 1995-ben debütált azonos című albumával. Második lemezük a '97-es dupla platina *The Colour & The Shape*. A következő két album, a *There Is Nothing Left To Lose* (1999) és a *One By One* (2002) egymás után megnyerte a Legjobb Rock Albumnak járó Grammy-díjat. A 10 éves évfordulóra jött ki az *In Your Honor*, majd 2007-ben az *Echoes, Silence, Patience & Grace*, amiért megkapták a 3. Legjobb Rock Albumnak járó Grammy-díjukat.

Dave Grohl az egyik *Wembley*-s koncertjükön megkérdezte: „*How did this band get so f.ckin' big?*” Akik ismerik az együttest, tudják a választ, akik még nem, azoknak itt van a *Greatest Hits*. Megéri behallgatni.

Szilágyi Kata
Fotó: internet

Amit magyarul csak Ájlávjú szeretnénk hallani: Ájlávjú

Ez volt a címe annak a könyvnek, amit néhány éve egy szívemnek igen kedves személytől kaptam. Egyrészt jópofa és nagyon találó volt az ajándék, másrészt ekkor került könyvespolcomra az első Janikovszky-mű. Mindjárt el is olvastam négy kis novellát, és félelmetesen jókat derültem rajtuk. Nagyon tetszett a stílusuk.

Az író nő Kucses Éva néven született, még hozzá Szegeden. A Janikovszky név az 1960-as Szalmaláng című regény megjelenésekor szerepelt először. Első könyve, a Csip-csup még Kispál Éva szerzői néven futott. Igazi jelenség lett. Műveit korra való tekintet nélkül mindenki imádja. Nyelvezete közérthető, egyszerű, végtelenül humoros és modern. Mindennapi problémákról, élethelyzetekről ír, állandó témája a gyerek-szülő kapcsolat. Fontos helyet kap nála a barátság, a közösség, az őszinteség, a nyíltság.

Ironikusan, de optimistán szemléli a világot maga körül, a különböző élethelyzeteket, kisebb-nagyobb problémákat. S hogy rálatása van a dolgokra, nem is vitatható: szociológia-filozófia-pszichológia szakon végzett az Eötvös József Bölcsészettudományi Egyetemen. Gyerekek és felnőttek számára egyaránt írt, több könyvből rajzfilm is készült. Nem csak itthon

népszerű, kötetét már több mint harminc nyelvre fordították le. 2003-ban bekövetkezett haláláig folyamatosan jelentek meg írásai, több műve 3-4 újrakiadást is megért.

Az *Ájlávjú* címet viselő kötet nem szerelmes novellákat tartalmaz. A könyv hátoldalán az író nő meg is indokolta választását: ez a szó nálunk hiánycikk, mi csak szeretnénk hallani, ami Amerikában annyira természetes, és minden filmben benne van, hogy már észre sem vesszük. Lefekvés előtt, induláskor, fogmosás után, valaki valakinek mindig mondja: szeretlek. De mentességül szolgáljon: nem baj, hogy nem közöljük ezt mindig mindenkivel. Ha kimondjuk, akkor tényleg komolyan is gondoljuk, nem dobálózunk ezzel a kifejezéssel. Így nem lesz elcsépelet. De azért lehet, hogy jólesne egy kicsit gyakrabban is.

Nem szerelmes írások ezek, hanem rövidek, szellemes és könnyen emészthető írások, bölcsességek gyűjteménye ez a kötet (is). A novellák rövid terjedelme miatt bátran ajánlható olyanoknak is, akik nem igazán szeretnek olvasni. Az ember észre sem veszi, és már el is olvasott három kisebb elbeszélést.

A kötet felnőtteknek írt kategóriába tartozik, és két nagy részre osztható, melyek külön címet viselnek. Az első az „Írogatunk, írogatunk”, mely hétköznapi témákkal foglalkozik, mint például az anyját egyedül nevelő gyerek, vagy hogy milyen is az ideális öreg néni. A második a „Századvég és ezredelő”. Itt a karácsonyi készülődéstől kezdve a tavaszi nagytakarításig szó esik mindenféléről.

Játszhatunk is vele: sorban haladva a novellákkal, minden napra jut egy, de az is jó, ha csak fogjuk, felütjük valahol, és elolvassunk néhány szösszenetnyit, amennyi épp jólesik. Rájövünk, hogy viccesen is fel lehet fogni olyasmit, ami egyébként idegesít, vagy egy kicsit másként látunk bizonyos szituációkat. Az idős néni, aki fellök a buszon, valószínűleg valakinek a nagymamája, lehet az enyém is, és az is elképzelhető, hogy nem is direkt jött nekem, talán őt is meglétké.

Ha nem is változtatja meg gyökeresen világszemléletünket, néhány percre lelassítunk, befelé figyelünk, és elgondolkodunk. Például azon, hogy „miért futkosunk annyit”.

Cikk és fotó: Soczó Gabi

Adrian Mole, a hétköznapi naplóíró

Adrian Albert Mole talán az egyik leghíresebb fiktív angol regényhős volt, egészen addig, ameddig Harry Potter le nem taszította őt a trónról.

Sue Townsend író nő regénye 1982-ben kezdte el szórakoztatni a nagyjérdeműt a „13 és 3/4 éves Adrian Mole titkos naplója”-val. Azóta számos folytatás jelent meg – utoljára „Adrian Mole és a tömegpusztító fegyverek” címmel 2006-ban –, azonban a színvonal semmit sem csökkent, az „újabb” könyv is éppoly szórakoztató, mit a 23 évvel korábbi.

A regény főszereplője Adrian, egy vidéki kisvárosban élő kamasz, akinek hatalmas ambíciói vannak. Eltökélt szándéka, hogy személyével a jövőben úgymond, megváltja a világot: híres, elismert és gazdag lesz. Verseket ír, az élet nagy dolgairól filozofál, és olyan dolgok miatt aggódik folyamatosan, amelyeken nem tud változtatni. Eltökélt szándéka, hogy alkotásaival betör a brit közszolgálati rádióba, és egy saját költészeti műsort fog szerkeszteni. Ennek az álmának köszönhetően már az első kötetben szert tesz egy John Tydeman nevű segítőt, aki a BBC-nél dolgozik, és az esetek nagy részében próbálja Adriant visszarángatni a földre, általában minimális sikerrel. Ugyanakkor a főhős küzd az olyan hétköznapi problémákkal is, mint a párkapcsolat, a széteső család, az iskola, és bizonyos testrészek mérete (nem az utóbbira hegyeződik ki a történet).

Fontos szereplő a történetben Pandora Braithwaite, aki Adrian barátnője, majd szakításuk után csodálatának tárgya. A hölgy a főhős tökéletes ellentéte. Határozott egyéniség,

kitűnő tanuló, Oxfordban szerez diplomát, és parlament képviselőként dolgozik a Blair kormányban. Adriannak azonban nem sikerül megvalósítani az álmait, nem adatik meg neki a lehetőség, hogy diplomát szerezzen, így – érthető módon – Pandora nem az ő súlycsoportja.

Mint mindenkinek, a britek kedvenc naplóírójának is kell egy igaz barát, akit egy Nigel nevű fiú testesít meg. Nigel életfilozófiája nagyon egyszerű: mindig a mának kell élni, mindig ki kell próbálni, és soha semmit nem szabad kihagyni. Adrian minden titkát megosztja vele, aztán sokszor rádöbben arra, hogy nem kellett volna.

Természetesen meghatározó szereplők a szülők is a történetben. A főhős anyja, Pauline Mole nemtörődöm, szabados természetű, akinek elsősorban a saját önmegvalósítása a fontos, azonban néhány helyzetben bebizonyosodik, hogy nagyon sokat jelent neki a fia. Apja, George Mole, egy hűtárolókat forgalmazó ügynök, aki azt próbálja bizonygatni, hogy ő a középmezőny aktív tagja, azonban viselkedése legtöbbször nem erre vall.

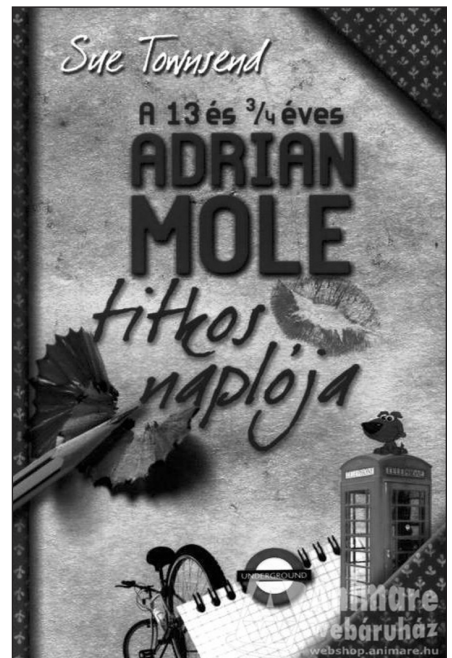
Aki olvassa a folytatásokat (márpedig garantáltan mindenki fogja az első kötet után), az nyomon követheti, hogyan lesz a pattanásos kiskamaszból huszoneves elégedetlen fiatal, majd pedig mindent folyamatosan túlaggódó harmincas férfi.

Hogy mi a könyv évtizedes sikerének titka? A válasz roppant egyszerű: itt nem multimilliomos csitrik létezik van szó, hanem egy olyan hétköznapi ember gondjairól, aki ugyanolyan, mint mi. Ebből kifolyólag nagyon könnyű beleélni ma-

gunkat a történetbe. Fontos még, hogy az író nő a főhősön keresztül sokszor kritizálja a politikát és a társadalmat.

Legyen valaki akárhány éves, Adrian Mole biztosan bármikor mosolyt tud csalni az arcára.

Varga Tamás
Fotó: internet

Stopper versus Örkeny

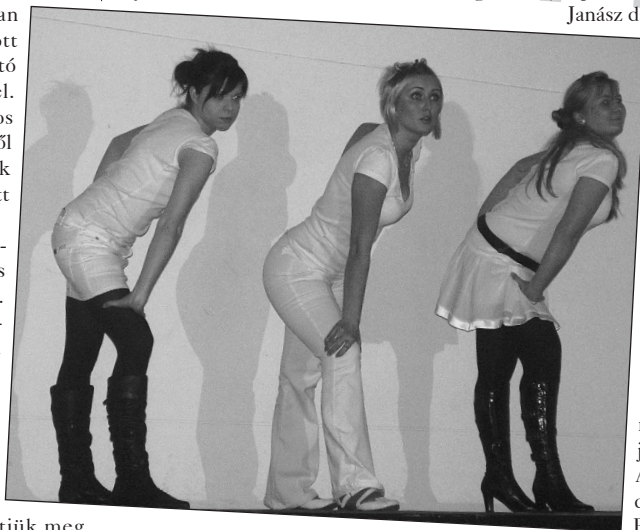
„Amíg a lány tojás megfő, amíg a hívott szám (ha foglaltat jelez) jelentkezik, olvassunk el egy Egyperces Novellát.” Örkeny ezzel az utasítással nyújtotta át olvasóinak a '60-as években új típusú novelláit. Az író hangsúlyozta: művei rövidségük ellenére teljes értékűek. Bár, ha többszöri olvasás után sem válik világossá az üzenetük, akkor mégis az Egypercesekben van a hiba. A *Focus Műhely* gárdája kapott az ötleten, és kerekített egy beavatott előadást *1 percesek stopperen!* címmel. A szereplők kikapják azt a bizonyos görbe tükröt a műfaj atyjának kezéből és visszaforgatják. Próbára teszik Örkenyt, a novellákat, mindenekelőtt pedig a Közönséget.

Egy nagy időmérő meccs kezdődik az Örkeny – Focus Kommandó és az Idő – Terror Kommandó között. A résztvevők versenyre kelnek a stopperrel, hogy bizonyítsák: igenis el lehet olvasni, meg lehet érteni, elő lehet adni egy percben egy egypercest. Az interaktivitás fontos pillére a műsornak. Mikor a Kommandó tagjai átmásznak székeinken, megszólítanak minket vagy éppen csókot nyomnak egy néző arcára, akkor értjük meg igazán: egy éltre kelt játék részesei lettünk.

A versenyzők egymás után állítják színpadra a novellákat, a sorrendet pedig a nézők által húzott cédulák határozzák meg. A mai sztárműsorvezetők paródiája élesen rajzolódik ki két performance között. Műmosollyal örvendeznek a Focus csapat pontjainak, szleng kifejezésekkel villognak, igyekeznek trendi-

nek tűnni, miközben folyamatosan bájolognak. Az előadás éppannyira groteszk, mint maga Örkeny. Tessék olvasni, nézni, figyelni, majd sírva nevetni: ezek mind mi vagyunk.

Bevezetésképpen előadták a Használati utasítást, hogy a Mestert kevésbé ismerők is tájékozódhassanak az abszurditás világában.

Majd jöttek az olyan klasszikusok, mint az In memoriam dr. K. H. G., és feldolgozásra kerültek a kevésbé ismert darabok is, melyek a leibnizi filozófiához nyúltak vissza, vagy épp egy mai kávéházi jelenetet mutattak be. Örkeny utánozhatatlan a tömör gyönyörködtetés és torokszorítás terén. A dal című remekmű volt a csúcspont. A művész halála visszhangzott a térben. „Vége lett

Janásznak, bevezetlen maradt a dal. Néha eszembe jut. Megpróbálom folytatni. Töröm a fejem, rímet keresek a hópehelyre. De hiába. Mindnyájan tudunk valamit, és azt senki se képes utánunk csinálni. Ez így van.” – írta Örkeny. A Kommandó pedig örkenyesen, sőt mi több, önkényesen felülbírálta a pótolhatatlanság tényét. Kreaáljunk mi befejezést Janász dalának! Az se baj, ha egy kicsit együgyű a szöveg, a zenei aláfestés mindenben segít. Legyen mondjunk opera, esetleg kemény rock, vagy diszkó? Mindegy is: a lényeg, hogy hasson.

A legtöbb szösszenetet sikerült kreatívan feldolgozni, ami annak fényében, hogy nem színpadra szánt művekkel volt dolgunk, nem kis teljesítmény. Vajon mi lehetett a darab receptjének titka? Először is vegyünk egy csipet Örkenyt és egy találó firkrát a szövegkönyv fölé. Ezzel megkaptuk az alapanyagot. Majd öntsünk bele egy adag tehetséget, két csapott kávéskanálnyi ötletet, és keressünk hozzá egy remek szakácsot, aki a cél érdekében jól összekutyulja a hozzávalókat. A chefünk Benkő Imola, a kukták pedig Benkő Zsuzsa, Juhász Éva, Markó Brigitta, Seres István és Szerdahelyi Mátyás voltak. Máris kész a közel egy óras élményadag. Fogyasztásá melegen ajánlott.

Végül Örkeny győzött, a stopper pedig elmehet a fenébe. Konklúzió nincs vagy jól elbújt. A kereséshez jó szórakozást kíván a Focus Kommandó.

Cikk és fotó: Papp Melinda

Kézzelfogható élmény

Kevés olyan tárlat várja az érdeklődőket, ahol az ember kiélheti gyermekii vágyait, és megfogdoshatja, megvizsgálhatja, mikroszkóp alá helyezheti a kiállított tárgyakat, vagy éppen elkészítheti saját tenyér és ujjlenyomatát úgy, ahogy azt a profik is csinálják.

A fentiekre most duplán is esélye lehet annak, aki ellátogat a budapesti Millenáris park G pavilonjába. Az épület alsó szintjén a népszerű sorozat, a CSI tudósai segítenek abban, hogy a tárlat végére mindenki megszerezhesse alapfokú helyszínelői képesítését, egy emelettel feljebb pedig a Budapesti Rendőr-főkapitányság (BRFK) munkatársa és egy rögtönzött „gyilkossági helyszín” áll az érdeklődők rendelkezésére.

Párommal egy vasárnap délelőtt látogattam el az interaktív kiállításként reklámozott expora, amely egyébként február 7-ig tekinthető meg. A bejáraton belépve félhomály és két öltönyös úriember fogadott minket. Néhány lépéssel tovább választhattunk, hogy házon belüli, egy sikátorban vagy egy sivatagban történt haláleset ügyében nyomoznánk-e szívesebben. Mi a legelső mellett döntöttünk, megkaptuk a jelentés megírásához szükséges dokumentumokat, majd irány a főnök. Egy méretes TV-n Gil Grissom, a sorozat biológusa szölt hozzánk, ellátott minden szükséges információval, majd felhívta a figyelmünket, hogy csak az létezik, ami a jelentésben szerepel.

Mikor megérkeztünk az első helyszínrre, a „kollégáink” már szorgosan jegyzeteltek. Egy autó a nappaliban, véres kéznyom a kanapén és

a motorháztetőn, sáros lábnyomok a padlón. Vajon kié? Először is az 1. számú laboratóriumban összevetettük a cipő talpát az adatbázisban szereplő mintákkal. Szerencsére volt egyezés, így indulhattunk tovább. Mire átértünk a 2. számú laborba, megjött az eredmény a toxikológjáról a sófő véralkoholszintjéről, volt fogalmunk a vérhagyta nyomok keletkezéséről, következhetett az ujjle-

nyomatok vizsgálata. Többek között mikroszkóp alatt vizsgálhattunk emberi hajszálát és állati szőrmaradványokat, betekinthettünk a rovarani „részlagra”, összevethettük a helyszínen talált DNS-eket a lehetséges tettesek DNS-eivel. Körülbelül egy óra szórakoztató kutatás után azonosítottuk a gyilkost, ezzel teljessé vált a jenetésünk, immár alapfokú diplomás helyszínelők vagyunk.

Egy emelettel feljebb a BRFK tárlata is hasonló izgalmakkal szolgált, nem mellékesen valamivel valóságosabb körítéssel. Itt egy irodai

gyilkosság után maradt nyomokat tekintettünk meg, a nyomozók már végeztek a kutatással, minden a valóságban lejártszódo eljárásnak megfelelően lett jelölve (töltényhüvelyek a földön, véres kés, dulakodás nyomati stb.), szabadon vizsgálódhattunk. Távozás előtt még egy kis vaspap segítségével fehér lapra tenyerelve fel-fedtük saját lenyomatunkat a rendőrség előtt.

Szerencsére nem került nyilvántartásba, megkaptuk ajándékba. A BRFK munkatársa kérdésemre többek között elmondta, hogy a Helyszínelők nem tartalmaz fiktív eljárásokat vagy eszközöket, de a valóságban (főleg hazánkban) nem vesznek boldog-boldogtalantól DNS mintát, ahogyan a sorozatban, mert annak elemzése rendkívül költséges.

Kovács Viktor S.
Fotó: internet

Film Made in Közép-Európa

Vannak ritmusok, dallamok, ideológiák, ábrázolásmódok, és vannak attitűdök, melyek kifejezetten közép-európaiak, melyekben megjelenik e térség emberének az érzésvilága, benne van a történelem, mely gyökeresen különbözik Nyugat-Európától. És természetesen vannak ilyen filmek is.

Egészen egyedi, amit „művelt” filmalkotó-ember Csehszlovákiában. Újhullám volt ez is, ugyanúgy, mint a francia, vagy mint az olasz, de közép-európai lévén néha mégiscsak szívemelengetőbb egy csehszlovák filmet nézni, érteni annak a humorát, és érezni a mondanivalóját. Melankólia és az abszurd megmosolygása fakad a filmkockákból, ha végignézzük egy *Jiri Menzel* filmet. Sokszor hallani vagy olvasni: „*Sírva vigad a magyar*”. Már közhely, pedig tudjuk, hogy van benne igazság. Mit is tehetnénk, hisz évszázadok óta nem vagyunk teljesen önálló ország, hát még a 20. század! Az a rövid század, ami háborútól hidegháborúig tartott... Minden nép megsínylette, és talán sem mi, sem Közép-Európa nincs még túl rajta...

A '60-as évek morálja hatalmas változáson ment át a régi világhoz, a régi értékrendhez képest. Új eszmék, új családmodell, új életmód és a szexuális forradalom évtizede volt ez. A filmes újhullámok már jóval szabadabb gondolkodást tükröztek, mint elődeik, ki akarták

magukat emelni a kommercializmusból, nagy művészeti ággá akartak válni. Ez végül sikerült is, mert az említett változások megjelenésére a film volt a legalkalmasabb eszköz. Viszont, míg Nyugat-Európában vígan tomboltak a pszichoanalitikus és spirituális fakultációk az egyetemeken, és a marihuána illatú kommunák már majdhogynem legálisak voltak, addig szerény kis vidékünkön mindenféle szellemi ideológiát, attitűdöt, mely kapcsolatban állt volna a szabadsággal, vagy annak csak egy szikrájával is, jó mélyre el kellett sülyeszteni.

Így tett *Hrabal* is, akinek első írása a művei „kiadhatatlansága” miatt csak 49 éves korában jelenhetett meg. Bohumil Hrabal pedig igazán tudta, mi az, közép-európai-nak lenni. S ha öt olvassuk, vagy megfilmesített regényét nézzük, igencsak könnyen rádöbbenhetünk, nem csupán a magyar vigad sírva. Hrabalt a háború utáni cseh irodalom legnagyobbikának tartják. Ma is megállja a helyét, a '60-as évektől kezdve pedig a csehszlovák filmek szerettek és megbecsült írója is volt. Ekkoriban úgy látszik, a sörivő nép értelmiségének nagyon is egy rugóra járt az agya. 20-25 rendező alkotott egy erős magot, hozzájuk jöttek még az írók, mert egy véleményen voltak: egyedít teremte-

ni. A sívár, szürke hétköznapiakat igyekeztek reálisan megvilágítani, amik önmagukban, jelenetenként nem mondanak túl sokat, de összefűzve őket egészzé, érződik a keserű irónia a társadalom, az akkori élet felett. Pontosabban nem csak a társadalom, hanem önmaguk felett is. A filmekkel, melyek végül az akkori cseh irodalom feldolgozásának aranykorát hozták el, önkritikát gyakoroltak, hiszen abban a lehetetlen világban éltek, pontosan ismerve annak minden abszurditását. Jól jött nekik néhány olyan író, mint amilyen Hrabal volt. Ő aztán belelátott a cseh nép világába! Sosem élt fényűző körülmények között, imáda a kocsmákban figyelni a gondolatli embereket, megérteni őket, megjeleníteni őket.

Kipróbált rengeteg szakmát a vasutastól kezdve az ügynökiig. Szóval rajta volt az ország ütőerén. Mint ahogy a rendezők is, Milos Forman, Menzel, Jan Němec, Evald Schorm, akik elég érzékenyen reagáltak a kispolgár „bajaira”. Humorral, elfogadva a jót és a rosszat, intellektuálisan próbálták feldolgozni a múltat és a jelent. *Sírva vigadva*.

Csatlós Hanna
Fotó: internet

Film Szinkron versus felirat

Legyen, vagy ne legyen? Ez itt a kérdés. Már ami a szinkront illeti. Hazánkban igen népszerű, 1935 óta létezik, és meg is osztja a lakosságot. Van, aki szereti, van, aki nem, és van, aki így is, úgy is szokta nézni a filmeket.

Kezdjük ott, hogy mégiscsak az eredeti az igazi, és ez nem csak a filmekre, a könyvekre is igaz. A legjobb lenne az originált olvasni, de nem biztos, hogy elég nyelvet beszélünk hozzá. Filmeknél viszont egyszerre élvezhető az eredeti és a saját nyelv, és a felirat ott alul nincs is feltétlenül útban. Sőt, több esetben már az *zavaró*, hogy *nem zavaró*, vagyis nem látom. Kicsi a betű, világos a háttér, ráadásul még gyorsan el is kapják, nehogy végigolvassam, mert akkor megérteném a poént. De az igényesebbek gondolnak a kisemberre: fekete hátteret rendelnek az olvasható méretű betűkhöz. Az egyértelműen a felirat mellett szól, hogy segíti a nyelvtanulást, az idegen nyelv szövegének megértését. Ám ha valaki szinkronos filmekben nevelkedett, hozzászokik, elkényelmesedik. És, bár vannak, akik nem értenek ezzel egyet, de a magyar szinkron igenis jó. Sok szinkronszínesszel büszkélkedhetünk, akinek kellemes, jellegzetes hangja van, és még illik is az adott színészhez/színésznőhöz. Vannak filmek, ahol az

eredeti hangnál sokkal karakteresebb a szinkron. Nekem „A Gyűrűk Ura” Aragornja ilyen. Selmeczi Roland orgánuma jobban tetszik, és kész. Jim Carrey vicces személyiségéhez remekül eltalálták Kerekes Józsefet, és Robin Williams eredetijéhez még hasonlít is Mikó István hangja. Harrison Ford Csernák János nélkül egyenesen furcsa,

bek, akik szinkronizálhatnak agyba-főbe, mindegy, milyen a hangjuk.

A szinkronhangok mellett a fordítást is szokták szidni. A feliratokban is akad baki bőven. Azt azonban, ha például az eredeti nyelv szellemes megjegyzését nem értjük, és helyette a fordítók kifejezetten magyar poént találnak ki, szerintem nem kell mindjárt elvakultan támadni. Rajzfilmeknél mindenképpen a szinkront támogatom, a kicsik még nehezebben tudják követni a szöveget (főleg ha még nem tudnak olvasni).

Külföldi országok lakói bőven megelégszenek a felirattal. Skandináviában csaknem minden külföldi műsort feliratoznak. Hollandiában a meséket is. Nálunk többnyire azok a filmek futnak feliratoson, melyekhez a rendező nem engedélyezte a szinkront (lásd: King-Kubrick: „Ragvadás”).

A mi népünk így szocializálódott, de azért olyan is van, akinek rossz a szeme, vagy csupán jobban szereti az anyanyelvtől hallani. És persze tagadhatatlanul lusták vagyunk. Ha fele-fele arányban adnának a tévében ilyet is, olyat is, igazságosabb lenne. Ez a közeljövőben nemigen várható, de mivel a DVD csodálatos korszakát éljük, mindenki úgy nézhet filmet, ahogyan szeretne.

Soczó Gabi
Fotók: internet

Bud Spencertől pedig kész sértés, ha nem Bujtor István hangján közli Terence Hill-let, hogy márpedig „*pisztácia nincs*”. Ha megszoktad, nehéz nélküle. És akkor még nem is soroltam fel a legjavát.

Emellett persze létezik olesó szinkron, amit többek között a Zone-csatornákon hallhatunk, és vannak cele-

Film Mrs. Ratcliffe forradalma

A kommunizmusról kétféleképpen lehet forgatni: csinálhatunk róla drámát vagy szatírárt. A filmes világ és a közönség az esetek nagy többségében az előzőt részesíti előnyben, de a 21. században már egyre bátrabban készítene a témát egyfajta nosztalgikus gúnnyal megközelítő mozikat.

Az igaz történeten alapuló film 1968-ban játszódik, amikor is egy hagyományos angol család átelepül az NDK-ba, hogy a családfő kommunista eszméit követve együtt építsék a németekkel a szocialista édenkertet. A nemes eszméktől feltűzött férj és apa beleveti magát a munkába, egy iskolában kap tanári állást. A kisebbik lány apjához hasonlóan lelkes, stréberségét kihasználva rögtön be is szervezik, hogy jelentéseket írjon a környezetéről. A nagyobbik kamasz lánynak nem megy ilyen könnyen a beilleszkedés, nem találja a helyét egy olyan országban, ahol

a rockzenét és a külöнкödést nem művészetnek, hanem sokkal inkább kiirtandó bűnnek vélik.

A főszereplő, Mrs. Ratcliffe háziasszonyként továbbra is aláveti magát a családjának, ugyanúgy, ahogy azelőtt, azonban ahogy folyó az események, egyre kényelmetlenebbül érzi magát új otthonában. Az asszony találkozik egy öngyilkosjelölt kamasszal, aki felvilágosítja, hogy az NDK-ból nincs kijárási, a Stasi minden látszólagos ok nélkül elhurcolja a szomszédját, végül még neurotikus bátyját is letartóztatják, mert hobbiból fotókat készít hétköznapi dolgokról. Mindeközben a familia egyre jobban széthullik. Ahogyan halad előre a történet, Mrs. Ratcliffe egyre biztosabb lesz önmagában, és egyre határozottabban tudja, hogy csak akkor mentheti meg a családját, ha visszajuttatja őket Angliába.

A film hangulata kicsit a Goodbye, Lenin!-re hajaz, de a sajátos varázsát is megteremti azzal, hogy egyszerre öleli fel a rendhagyó angol családi történetek „low budget” báját, és a korabeli német világkép gúnnyos nosztalgiáját.

A film hangulata kicsit a Goodbye, Lenin!-re hajaz, de a sajátos varázsát is megteremti azzal, hogy egyszerre öleli fel a rendhagyó angol családi történetek „low budget” báját, és a korabeli német világkép gúnnyos nosztalgiáját.

vezéregénység lesz, aki képes irányítani az eseményeket. Persze a többi szereplő is megharcolja a saját forradalmát, és komoly személyiségfejlődésen megy keresztül, ahogy az az effajta családi történetekben lenni szokott.

A hagyományos, szatirikus vonulat mellett a történet sajátosan komikus elemekkel is át van szöve, ilyen például a kancsal összeesküvő, vagy a pisztoly-nak álcázott öngyújtó is, amivel aztán hiába akarja fejbe löni magát az öngyilkosjelölt kamasz.

A filmben találkozhatunk hazai színészekkel is, a jelenetek többségét pedig Budapesten vették fel.

A befejezés – miszerint a Ratcliffe család egy cuki piros léghajóval szép komótosan elindul Anglia felé – azért tisztán megmutatja, hogy a készítő is csak turisták voltak ebben a világban, de ez az abszurdum a kötelező happy endnek felróva még megbocsátható. Bevallom, én egyáltalán nem bántam, hogy a készítő végre nem a tragikus oldalról mutatták be a kommunizmust, és nem kellett végigbőgnöm a stáblistát.

Czipa Éva
Fotó: internet

Film A törvénytisztelő polgár

Gyilkos vagy áldozat?

Az olasz melő rendezőjének (F. Gary Gray) legújabb filmje nem kis ellentmondással robbant. A törvénytisztelő polgár a tengerentúlon már múlt év októberében debütált (nálunk december elején), és a vetítések első hetében mindjárt a második legnagyobb bevételt söpörte be (az Ahol a vadak várnak című amerikai kalandfilm mögött). Több mint 21 millió dollárt kaszált az Overture Films. A filmkritikusok körében az alkotás negatív visszhangot keltett, többek között olyan jelzőkkel illették, mint ötletelen, sokszor követhetetlen, a valóságot lehetetlenül ábrázoló.

A főszereplők nem kisebb nevek, mint Gerard Butler (alias Clyde Shelton) és Jamie Foxx (alias Nick Rice), a helyszín korunk Philadelpfiája, a téma véresen komoly. Olyannyira, hogy az USA-ban és az itthoni filmszínházakban is megkapta a „csak 18 éven felülieknek” besorolást, vélhetően, mert részletességben és látványvilágában néhol a Fűrész című horrorra hasonlít. Ennek ellenére nem csak egy esti háttorzongató alkotás, mélyebb tartalommal is bír.

Clyde boldog családapa, aki egy betörés alkalmával megjárja a poklok poklát, feleségét és kislányát brutálisan meggyilkolja egy álarc nélküli férfi. Az ember, aki egyszer mindent

elveszít, bármire képes lehet. Kezdetét veszi a 10 éven át tervezgetett revans.

A film felveti a halálbüntetés kérdését, górcső alatt mutatja be az amerikai bíróságok hibáit, a nézőben önmagában kelt olyan érzéseket, amelyek a másnap reggeli kávé mellett sem hagyják nyugodni. Van-e jogunk az igazságszolgáltatás leple alatt gyilkolni, mi történik, ha ártatlan ember vérént ontja egy feüleles bírói ítélet? Tényleg ez a valóság, vagy annak csak egy elferdített, felnagyított kivonatát láttuk? Jogos-e gyilkossággal megtorolni a gyilkosságot, mikor válik a revans hevében maga is bűnössé az ember?

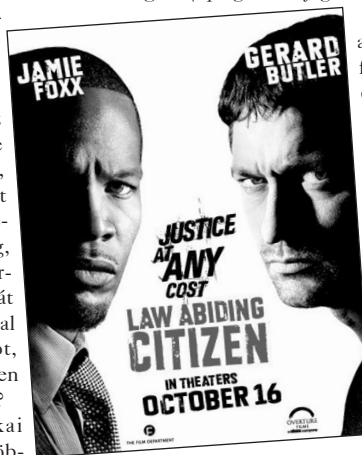
Az *about.com* amerikai portál interjú készített többek között a film direktorával is, aki az örült jelzővel illette a thrillert. „Ez a film örült. Teljesen. Igen, az. Örült, a legjobb értelmében. Örület, hogy fogalmad sincs, mi következik, csak úgy, mint, hogy milyen ez az örült ember. Kiszámíthatatlan.”

Gray szerint az emberek azért mennek moziba, hogy olyat lássanak, amit nem adnak a TV-ben. „Garantálom, hogy A törvénytisztelő polgár nem fogható semmilyen otthoni filmhez.”

Ami igazán ijesztő, hogy a történetben szereplő összes fegyver és kellék valódi. A rendező bevallotta, hogy végzett egy kis kutatást fegyverszakértőkkel, néhány emberrel az Egyesült Államok Védelmi Minisztériumából, és rengeteget tanulmányozta a CIA eszközeit. Elmondása szerint majdnem minden lehetséges.

A törvénytisztelő polgárt mindenkinek ajánlom, aki szeret egy kicsit megborongani, annak, aki bízik a világ jobbá tételében és a család szentségében, azoknak, akiket foglalkoztat, hogy mi folyik a hátunk mögött, milyen emberek, hogyan döntenek sorsokról.

Kovács Viktor S.
Fotó: internet

Hajtogattam a kukák mögött egy álmot...

A múlt hónapban több tekintetben is különleges élményben volt részem, hiszen nem gyakori eset, hogy egy filmet premier előtt nézhetünk meg a moziban. Az még ritkább, hogy igényes, intelligens humorral megtűzdelt magyar romantikus filmet készítenek. Poligamy. Ezúttal Orosz Dénes origami-alkotását vesszük nagyzó alá, miként a főszereplő Csányi Sándor monogám életét poligammá hajtogatta.

A szerző

Nem véletlen, hogy *Orosz Dénes* neve még nem cseng olyan ismerősen, mint Makk Károlyé, vagy Bacsó Péteré, hiszen egy elsőfilmes rendezőről van szó, aki eddig csupán egy rövidfilmmel jelentkezett. A Melletted c. rövidfilm ellenben olyannyira sikeresnek bizonyult, hogy mintegy előtanulmányként felhasználva, a rendező nagyjátékfilmmé alakította, majd Herendi Gábornál jelentkezett vele. Herendi választ nyilván ki lehet következtetni: a film december 10-én került bemutatásra a magyar mozikban, míg a Poligamy könyvváltozatát már minden könyvesboltban megtalálhatjuk.

Kedv! Remények! Lillák!

András (*Csányi Sándor*) élete olyan szakaszába érkezik, amittől manapság már a legtöbb férfi retteg. Ez nem más, mint a harmadik x-körüli kapuzárási pánik, amit leginkább az a pillanat idéz elő, mikor a kedves, Lilla (*Tompos Kátya*) bejelenti, hogy a tegnap még csak tervezett gyermek ma már a pocakjában rejtőzik. Persze

a modern kor férfinak bármennyire is szeretné, még egy halvány mosoly sem ül ki az arcára, miközben a nő ujjong. A Poligamyban minden itt kezdődött. A folytatás már kevésbé megszokott: András vágya másnap teljesül, és végre kitombolhatja magát, hiszen egy új nő mellett ébred fel az ágyában. Amire ő sem számít: az idegen nő Lillának adja ki magát, és András környezetének minden pontja azt igazolja, ez a nő valóban ugyanaz, akivel már ötödik éve él. A bonyodalmakat pedig csak fokozza, hogy ha ágyba bújik Lillával, ő mindig egy teljesen új nővé alakul át.

Értelmezési lehetőségek (lehetetlenségek)

Orosz Dénes egyik interjújában azt nyilatkozta, egy filmben „nem mindig van szükség a szerző megjelítésére, csak akkor, ha nagyon zavaró az az érzés, ami az olvasóban, nézőben marad”. A rendező úgy véli, ez az eset a Poligamyban nem áll fenn, hiszen András története érthető. Ezzel a kijelentéssel azért vitába szállnék. Mint említettem, kevés olyan film van ma Magyarországon, amiről elmondható, hogy „igényes romantikus”, intelligens nézőnek szánt humorral, átgondolt és értelmes forgatókönyvvel, mellé pedig szintén tartalmas zenei aláfestéssel (ami *Vácsi Eszter* munkáját dicséri), és a főbb szerepekben érdemre méltó színészi játékkal készült volna.

Válami mégsem stimmel. Mert nem lehet tökéletes az alkotás, ha ez a zavaró érzés a nézőben mégis ottmarad. Nem lehet teljesen kidolgozott, és igényes az a forgatókönyv, ami után egy hatalmas kérdőjel tátong, miközben a szerzői intenció nem ezt kívánna meg. Másrészt pedig, ha már mélyebb témákat feszegetünk, úgy, mint a forgatókönyvírói önreflexió, nőidegenség a terhesség alatt, poligám monogámia kérdése és hasonlók, akkor magyarázzuk már kicsit explicittebben a szándékunkat, és ne egy romantikus-humoros mázba burkoljuk, amiről a magyar nagyközönség azt hiheti, hogy a Csak szex és más semmi második részére ült be a moziba.

Mégis miért érdemes?

Ennek ellenére csak ajánlani tudom a művet, mivel szokatlan, hogy ilyen rendhagyó filmet láthatunk a közönségfilm kategóriában Magyarországon. És ha már a színészeket említettük: Csányi és Tompos Kátya színészi játékát nem lehet kritizálni, nem beszélve kedvenc énekesnőnkéről, *Péterfy Boriról*, aki pszichológusként és sztriptízesként is igazi színfoltja a Poligamynak.

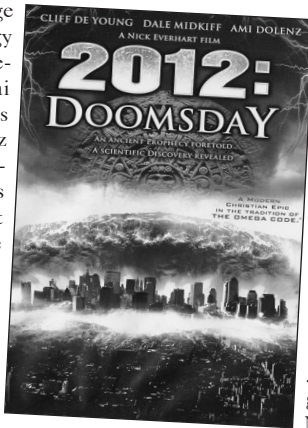
Klízsek Zsuzsa
Fotó: internet

Ha eljő a világvége...

Kirobbanó siker, közfelháborodás vagy tökéletes pánikkeltés? 2008 után, 2009 őszén ismét a mozivászonra került a világvége gondolata 2012 elnevezéssel. Egy bonyolult csillagászati ismereteket és kifinomult matematikai számításokat igénylő, tökéletes alkotás. Az ősi maja naptár az összekötő kapocs, amely az apokaliptiszt jövődöli, nem is olyan távolra. A történet szerint ugyanis 2012. december 21-e a Föld utolsó napja.

Roland Emmerich-et, a Függelenség napja és a Holnapután világhírű rendezőjét ihlette meg a monumentális történelmi kincs. Egy lenyűgöző katasztrófafilm született, amelyet rendkívüli módon fokoz az akciódús elemek keveredése és a remek látványvilág. A film

főszereplői és a Föld lakói 2012-ben egy hihetetlen valóságba csöppennek, az életükért foggal-körömmel küzdenek, miközben földrengések, vulkánkitörések, szökőárok, lavinák követik egymást...

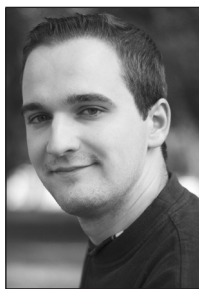
Vezető tudósok és csillagászok kutatásaival az eredmények már évekkel korábban bizonyítottak, így az államok miniszterei egy stratégia dolgoztak ki a baljós napokra. Ez azonban kevés embert ment csak meg, csupán töredékét a Föld lakóinak. A gondolataiban elveszett író, a főszereplő Jackson Curtis (*John Cusack*), gyermekeivel a Yellowstone Nemzeti Parkban sétálva talál rá az ott telepített kutatólaboratóriumban az apokaliptisz bekövetkeztét bizonyító té-

nyekre, amelyeket végig elhallgattak az állampolgárok elől. Segítséget is kap egy elszánt rádióstól, aki mondhatni mindenről tud. Ennek és talpraesettségének köszönhetően éli túl ő és családja a természeti katasztrófák sokaságát. A megmenekültek száma igen csekély, s a hosszú éveken át épített, hatalmas és „természetfeletti erősségű” hajókon a túlélő utasok egy új világ, egy új idősámítás hajnalára ébrednek...

Sokak és köztük a filmkritikusok véleménye szerint is mesterien összeállított katasztrófafilm ez, ismert és kiváló színészek előadásában, élvezhető képi elemekkel. Ugyanakkor sokunkban feltvetődik a kérdés, hogy van-e, lehet-e a történetnek létjogosultsága, vagy a film éppen csak egy túl komolyan és valóság-hűen előadott alkotás, amely tökéletesen alkalmas napjainkban a pánikkeltésre?

Császi Zsüliet
Fotó: internet

Kommentár

Kovács Andor

Új(évi) érzések

Amikor az ember elér egy bizonyos életkort, egy-egy szilveszter, az új év nem jelent különösebb fordulatot az életében, mint ahogy még gyerekkorban. Konstatáljuk, hogy már megint elmúlt egy esztendő, milyen gyorsan elszaladt, szinte most volt, hogy bontottuk a pezsgőt éjfélkor. Az újév viszont mindig jó arra, hogy visszatekintsünk az elmúlt esztendőre.

Átfutva az elmúlt hónapok kommentárjait, eszembe jutottak azok a sportesemények, amelyek végigkísérték a 2009-es évet, a téli sportoktól Ocskay Gábor halálesetén át a szegedi pólócsapat LEN-Kupa győzelméig, aztán ugrottunk egyet a nyáron, és jött a fociláz: sorsdöntő VB-selejtezők, Bajnokok Ligája meccsek, U20-as bronz Egyiptomban. Ja, és műfüves focipálya a Herman Kollégium mellett, amely már használható is. Szándékosan a végére hagytam a bundabotránnyt, a legújabb hírt, amely épp megrengeti a világot. Aztán egyszer ez is elül, a fellegek elvonulnak, és megy minden tovább, ahogy eddig.

Ennél véleményem szerint sokkal fontosabb, hogy az emberek és különösen a hallgatók sportolási szokásai és egészségi állapota hogyan alakul. 2010-ben vajon hányan jönnek rá, hogy eddig nem úgy éltek, ahogy kellett volna, és hogy a mozgás mennyi öröm forrása tud lenni? Hányan fognak elkezdni uszodába, zenés kondicionáló edzésre járni, vagy akár fallabdázni? És mindeközben hányan kezdenek el kevesebbet enni, illetve mást, mint eddig; nyugodtabban élni, nem mindenáron a pénzt hajszolni, és jobban odafigyelni a másakra? Na, de itt megállok... Elkalandoztam.

Aki szeret sportolni, és szereti a sportokat, tudja, mit jelent, ha kényszerű okok miatt nem tud eleget tenni szenvedélyének. Nehéz elfelejteni azokat a heteket, amikor a tanulás miatt nem, vagy alig tudtam nézni a 2000-es olimpiát, a 2006-os foci VB-t vagy a 2008-as EB-t. Nem volt kellemes érzés, arról nem is beszélve, hogy az a tanulás nem ért akkor fabatkát se. Nemrégiben egy barátí focimeccsen rúgást kaptam a sípésontomra, aminek következtében pár hétre sérültet jelenthettem. Egyedül talán úszni lehetett – se foci, se futás egy jó darabig. Kicsit olyan érzés volt, mintha kevesebb lennék, de tudtam, milyen jó lesz majd a gyógyulás után újra mozogni. Az új évre ezt a remek érzést kívánom mindenkinek, aki elhatározta, hogy tesz valamit az egészségéért, és elmegy sportolni. Az új esztendő tehát nemcsak arra jó, hogy visszatekintsünk, hanem arra is, hogy valami jóba kezdjünk.

koanx@freemail.hu

A rossz idővel jön el az ő idejük

Beszélgetés Kipper Györggyel, az Universitas Regatta főszervezőjével

– Mit kell tudnunk Önről?

– A tiszai vízi sportok iránti elkötelezettségemet szeretném hangsúlyozni. Gyerekkoromban késő délután már mindenki hazafelé tartott a Takács úszóházról, a szüleim felöltözve vártak, s én még mindig a kosárban pancsoltam. Tösgyökeres szegedi vagyok, a Tisza – úgy gondolom – minden szegedi számára olyan élményeket, kötődést jelent, amit egy életen keresztül magával „visz” az ember.

– A gyerekkor után hogyan alakult az élete?

– A tanulmányaimat Pesten, Győrött, majd Szegeden végeztem. A szívem mindig is visszahúzott e városhoz, a munkahelyeim is ide kötöttek. A tiszai vízi sportok iránti elkötelezettségem itt vált kézzelfoghatóvá. A tanulmányaim befejezése után, a '80-as években az akkor divatos szörfözést kezdtük el művelni a társaimmal a Tiszán, de néhány évvel később egy jogszabály kitiltotta a szörföket a Tiszáról. Mi nem hátráltunk meg, hanem előre menekültünk a vitorlázás felé. A példát Pap János (100) bácsi, az akkori egyetlen szegedi vitorlás mutatta. Azóta rendszeres vitorlás és kispévezetői oktatásokkal bővítjük a sportág művelőinek a körét. Jelen pillanatban 14-16 vitorlás hajó van Szegeden, és több százan vitorláznak más vizeken, akik itt tanultak.

– Ez meglepően hangzik, hiszen nem sok vitorlást lehet látni a vízzen...

– Ennek egy fő oka van: a Tisza parton sétálni, nézelődni szép időben szoktak, ez nem kedvez a vitorlás sportnak, viszont amikor az átlagember számára rossz idő van, fúj a szél, akkor jön el a mi időnk. Számunkra a tél sem jelent akadályt, az interneten is lehet találni olyan fotókat, amelyeken a jégtablá között szalozomozunk a vitorlással. Igaz, az már kicsit veszélyesebb,

de ez mind játék és kihívás. (Ha fagy van, a Maty-éren, a palicsi tavon még mindig lehet jégszörfözni...)

– Mikor született a Rekordkísérlet gondolata, és egyáltalán mit jelent ez?

– A szegedi vitorlások háziversenyéből fejlődött ki a Boszorkánysziget-Marostorkolat rekordkísérlet: kíváncsiak voltunk, hogy a Szeged „két vége” közötti távolságot mennyi idő alatt lehet teljesíteni. Kb. 6-7 éve műveljük ezt rendszeresen. Három éve már GPS-technológiával is dokumentálva vannak a futamok. Ezek az adatok megtekinthetők az interneten a meteorológiai környezet, a szél, a vízállás adatokkal kiegészítve. A Tisza szegedi kettős kanyarulata még folyószakaszon belül is változtatja a feltételeket. Ez tehát valójában egy komplex, a megszokottánál jóval bonyolultabb feladat.

– Mikor szoktak lenni ezek a Rekordkísérletek?

– Vannak kiemelt időpontok. Január elsején kezdődik a szezon. Ilyenkor a vízi telepen tábortűz, forralt bor és egy sült malac társaságában szoktunk vízre szállni, és ha a meteorológiai viszonyok engedik, akkor teljesítjük a rekord távot is. Március 22-e a víz világnapja, amikor már csoportosan szoktunk kivonulni, nem csak vitorlás

hajóval, hanem kajakkal, kenuval, sőt sárkányhajóval is – a korábbi évekkel ellentétben. Aztán következik a Tisza Napja, a Tiszavirágzás, ami egy egészen különleges látványosság májusban, utána a Nemzetközi Tiszai Halfesztivál szeptember első hétvégéjén, majd az egyetemi Regatta zárja a sort októberben.

– Információkat hol találhatunk?

– A Rekordról az autinfo.hu/rekord oldalon található információk. Itt elérhetőek az eddigi futamok és a GPS-adatok is. Helyileg pedig a DÉMÁSZ Szeged vízisport-telepén, a Felső Tisza-parton. Úgy gondolom, már most érdemes szervezkedni a jövő évre.

Cikk és fotó: Kovács Andor

Névjegy

Név: Kipper György

Születési hely, idő: Szeged, 1955. augusztus 4.

Sportág: vitorlázás; edzőként: autósportok, tiszai vízi sportok

Tanulmányok: Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskola, JGYTFK – testnevelés edző

Foglalkozás: informatikus; a Nemzetközi Tiszai Halfesztivál főszervezője; a Tiszavirág Sportegyesület elnöke; edző

Sport és egészség

Rekreáció – Eszköz a minőségi élethez

Bár már sokak számára evidens, hogy ez a szó mit rejt magában, de az általános reakciók mégis ezek: „Milyen betegség?” vagy „Hogy kell ezt kiejteni?” Úgy döntöttem, hogy bár szűkös keretek között, de tisztázom ezt a dolgot, és talán mire a cikk végére érsz, rájössz, hogy te is nap, mint nap élsz át dolgokat, amelyek rekreálnak téged.

Szóval, akkor mi az a rekre-izé?

Azon kívül, hogy van egy ilyen nevű misztikus szak az egyetemen, a múltja sokkal régebb, mint maga a felsőoktatás létrejötte. A rekreáció története az őskorban kezdődött: az ősember fő tevékenysége a munkavégzés volt, mégis már akkor megjelent a kikapcsolódás utáni vágya (vallási élmények, ünnepek, avatási próbák). Ahogy fejlődött a civilizáció, úgy lett egyre több és több szabadidő, és próbálták az emberek azt hasznosan eltölteni. Tulajdonképpen ez a titok nyitja. A rekreáció a szabadidő hasznos eltöltésén alapszik, és az eredménye a jó közérzet és egy minőségi élet elérése. Egyéni szinten felrészlet, feltöltődést, kikapcsolódást, szórakozást, társadalmi szinten pedig a munkavégző képesség növelését, és az általános „népességi jólét” megteremtését jelenti. Nem csupán a sport tartozik ide, hanem minden olyan szellemi aktivitás is, amely kicsit kizökkent a mindennapokból, hatása segíti a jó közérzet elérését és az egészség fejlesztését.

Tehát, az, ha beülsz néha a haverokkal sörfözni valahova, és ott billiárdoztok, kártyáztok, vagy beszélgettek, ugyanúgy kreatív, mint amikor elolvasol egy jó könyvet, vagy elmész kirándulni. A lényeg, hogy mindez feltöltsön, és rövid és hosszú távon is pozitívan hasson a testi és lelki egészségedre. (Hangsúlyoznám, hogy az egészségre!)

A helyzet az Magyarországon...

...hogy mint sok minden más, a rekreáció fogalma is nagyon nehezen épül be a hazai ismeretekbe és a mindennapi életbe, ráadásul társadalmunkban élesen elkülönül a szabadidő-sport illetve az élsport, és hiányzik az átmenet vagy inkább valamilyen kapocs a kettő között. Ijesztően romlik a lakossági egészségmutató, mindemellett a fizikai aktivitás is fokozatosan csökken. Nem felmentésként, de tény, hogy még nincs olyan intézményrendszer (vagy legalábbis nem elég népszerű), amely pont azokat a kezdeményezéseket támogatná, amelyek a szemléletmód változását segítik, erősítik. A politikai döntések és az önkormányzatok felelőssége, szerepe ezen a területen is nagyon nagy, hiszen, ha nem támogatják a szabadidős tevékenységeket, a hobbi-sportolókat és az őket segítő szervezeteket, civileket, akkor sosem fog ez az ügy előrehaladni, a szemléletmód pedig változni.

A rekreáció a szabadidő hasznos eltöltésén alapszik, és az eredménye a jó közérzet és egy minőségi élet elérése.

Remélem, egy kicsit sikerült rendet teremteni a fejekben rekreáció téren, ha mégsem, vagy még romlott is a helyzet, akkor ajánlom a tési tanszék honlapját, a TIK-et, vagy egy tenis-rekis bulit, ahol legalább lesz egy jó ürügy arra, hogy leszólíts valakit... (bár itt a választ nem garantálom).

Zámbó Eszter
Fotó: internet

Milyen hazai meccsre mehetek ki? (programajánló – február)

Pick Szeged (ffi kézilabda)
NBI:
Feb. 21.: Pick Szeged – Kecskeméti KKSEC

Szeged Beton (ffi vízilabda)
OBI:
Feb. 20.: Szeged Beton – ZF-Eger

Szeviép Szeged (női kosárlabda)
NBI:
Feb. 6.: Szeviép-Szeged – BSE
Feb. 27.: Szeviép-Szeged – Vasas Csata

SZTE-Szeged (női egyetemi kosárlabda)
NBI/B:
Feb. 6.: SZTE-Szeged – Debreceni EAC SI
Feb. 21.: SZTE-Szeged – Kiskunfélegyházi KC

SZTE-Szedeák (ffi egyetemi kosárlabda)
NBI/B:
Feb. 20.: SZTE-Szedeák – EKF-Héscz-Gép. SE (helyszínek: Újszegedi Sportcsarnok ill. Sportuszoda, Temesvári Krt. 33.)

Új divatsport: a capoeira

Laikus szemlélőként egyre inkább azt vehetjük észre, hogy egy furcsa mozgású, táncos-akrobatikus elemekkel bővelkedő új küzdősportág, bár inkább harcművészet jelenik meg egyremásra mindenhol – többek között a filmekben is.

A capoeira napjainkra egy olyan harcművészeti ággá alakult, amely egyszerre ötvözi a tánc és a küzdősport elemeit, de veszélyesnek csak akkor veszélyes, ha egy-egy rúgás véletlenül célba is talál az edzéseken. Önvédelemre természetesen kiválóan alkalmas, mint ahogy ennek céljából alakult ki Brazíliában a 16. században. A brazil rabszolgák és az őserdőbe űzött indiánok közösen fejlesztették ki ezt a különleges, és kialakulása korában véresen komoly harcművészeti ágat. Mivel a rabszolgák fegyvert nem viselhettek, és semmi olyan képesség nem lehetett a birtokukban, amivel esetleg megvédehetők volna magukat, ezért táncnak álcázták a rúgó-, ütő-, lökő-, taszító mozdulatokat és gáncsokat. Ennek köszönhető, hogy a capoeira mint harcművészet elengedhetetlenül használja a zenét is.

Magának a capoeira szónak számos jelentése van, ezek egyike a Brazíliában található őserdőkre utal, amelyekben a szökött rabszolgák és űzött indiánok próbálták elrejtőzni. Ennek a „táncnak” a kifejlesztésével igen veszélyes fegyver került a rabszolgák kezébe – fegyver, a szó szoros ér-

telmében. Mert amikor nem táncnak álcázták a capoeirát, hanem valóban uraik ellen harcoltak, e küzdősport gyakorlóit félelmetes sebeket tudtak okozni a felkészületlen ellenfeleknek. Arról nem is beszélve, hogy ha harcoltak, és nem táncoltak, mindkét kezükben egy-egy „machette”-t, vagyis bozótvágó kést tartottak, és olykor még a lábujjaik közé is borotvapengét helyeztek el. És nem azt a vékony zsillettet, ami mi manapság használunk...

Mivel a rabszolgák fegyvert nem viselhettek [...], táncnak álcázták a rúgó-, ütő-, lökő-, taszító mozdulatokat és gáncsokat.

Idővel persze, amikor eltörölték a rabszolgaságot, és legalizálták a capoeirát, mint nemzeti sportot, a gyilkos fegyverek fokozatosan el-eltűnkedtek az idő sülyesztőjében. Mára a capoeira kétféle ágazott: a talaj közeli, lassú mozgású angolara, illetve a gyorsabb, számos akrobatikus elemet

tartalmazó, szinte folyamatosan a levegőben végbemenő játékra, a regionalera.

Az 1970-es években megjelenő breaktánc számos mozdulattal, olykor egész mozdulatsorai nagyon hasonlítanak a capoeirához, ezért sokan feltételezik, hogy a sport őse a capoeira volt. Mindenesetre, ha bárki kedvet érez a lassan divatsporttá váló és igencsak felkapottnak mondható capoeirához, könnyedén találhat magának megfelelő mestert – ahogy a brazilok mondják a mestert. Sokakat meghívtak ugyanígy Brazíliából, s űk az országát járva csoportokat alapítanak, hogy megtanítsák a különböző korosztálybeli érdeklődőknek a capoeira sajátos mozgáskultúráját.

Móricz Gábor
Fotó: internet

Miről híresek a magyarok?

Azt szokták mondani, hogy habár kis ország a miénk, mégis sok mindent köszönhet nekünk a világ. Ha megnézzük a feltalálóinkat, akkor sok, korunkat meghatározó alapvető eszközt magyaroknak köszönhetünk. Ilyenek például a számítógép (Neumann János), a flopilemez (Jánosi Marcell), a holográfia (Gábor Dénes) és a transzformátor (Déri Miksa), de a színes televízió (Goldmark Péter Károly) vagy a televízió-képcső (Tihanyi Kálmán) is hazai találmány. Igaz, ezzel talán annyira nem jó büszkélkedni, de például a hidrogénbomba és atombomba is (Teller Ede) ennek a kis országnak köszönhető.

De nem csak a találmányok révén váltunk híressé. Rengeteg népszerű, magyar származású hírességünk van szerte a világon. Beszélhetünk olyanokról, akik magyar kivándorolt családok leszármazottai, félig magyarok, de olyanokról is, akik már csak távolabbi rokonságban vannak a magyar nyelvvel. Híres magyar származású színésznők például az Oscar-díjas *Goldie Hawn*,

aki az édesanyja, Laura révén áll rokonságban népünkkel. Goldie saját bevallása szerint nagyon szereti konyhánkat, és egyik kedvenc városa Budapest. A híres botrányhős, *Gábor Zsazsa* is Magyarországon született, és nemcsak fényűző életéről, szerepeiről, hanem a házasságairól is híres, hiszen már

Johnny Weissmüllert (1904-1984), aki nem csak olimpiai bajnok úszó volt, öt olimpiai arannyal, hanem filmszínész is, a *Tarzan* alakítója. A zene világában a kanadai *Alanis Morissette*, az amerikai *Paul Simon* énekes és dalszövegíró, vagy a legendás Kiss együttes alapító tagja, a Démon becenevű *Gene Simmons* is magyar szülővel büszkélkedhet. Ki hinné, hogy *Calvin Klein* amerikai divattervező is félig magyar? Na és persze a természetfeletti képességekkel rendelkező gondolatolvasó és kanálhajlító *Uri Gellerről* sem szabad megfeledkeznünk, aki a *Mentalista* című sorozatban több országban is az utódját kereste.

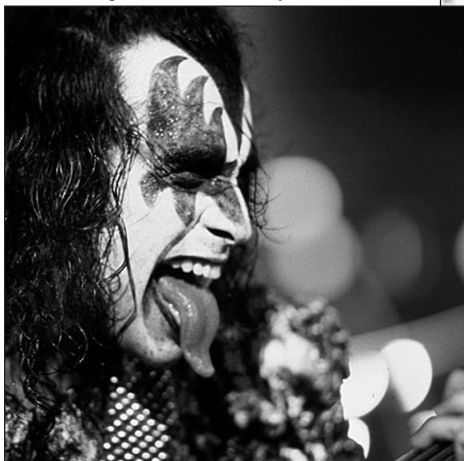
Egy biztos: a magyarok sok mindenhez értenek. Okos és értelmes nép vagyunk, hiszen látható, hogy a világ minden pontján, sok tudományban és művészetben tudunk maradandót alkotni.

Gábor Zsuzsanna
Fotók: internet

hétszer férjhez ment. Az édesapja révén szintén magyar származású *Rachel Weisznek* a sikert a *Múmia* című filmben nyújtott alakítása hozta meg igazán, és *Az elszánt* diplomatában a legjobb női mellékszereplőként magának tudhatott egy Oscar- és egy Golden Globe-díjat is. Népszerű, hazai gyökerekkel rendelkező színészek még *Paul Newman* vagy *Tony Curtis*.

A hírességek egy része annyira nem foglalkozott vagy foglalkozik származásával, de van olyan, aki kifejezetten büszke volt magyar gyökereire: ugyan ki ne ismerné

Végső: megkönnyebbülés

Egyre több ember szorong a mai világban, félelmüknek különböző okai vannak. A fóbia egy adott eseménytől, helyzettől, személytől, tárgytól vagy állattól való félelem, mely az egyénben egy elkerülő magatartást vált ki. A fóbiával küzdő személy már a gondolattól is irtózik, hogy szembenézzon az adott helyzettel, sőt, akkor is szorong és retteg, amikor nincs oka rá. Kialakul egy irracionális félelem. Önmagában ez nem lenne veszélyes, de megnehezíti az egyén beilleszkedését a környezetébe, és hatással lehet másra is.

Három típusa van a fóbiáknak. Megkülönböztetjük a térrel kapcsolatos fóbiákat, például: tériszony, klausztofóbia, közlekedési iszony stb., gyűjtőnéven agorafóbia. A második csoportba azok a félelmek tartoznak, amik a szociális térrel kapcsolatosak, ilyen például a kapcsolattól, vagy a nyilvános szerepléstől való félelem. A harmadik típus a speciális fóbia, amit az egyes állattól, tárgytól vagy egy adott helyzettől való félelem jellemez.

Az első két csoport sokkal jobban megnehezíti az egyén életét, mivel a kialakult elkerülő magatartás sokkal inkább a társadalmi beilleszkedéssel kapcsolatos. Az agorafóbiák csoportján belül a leggyakrabban a közlekedési fóbia fordul elő, az is leginkább a metrón való utazásnál

vagy a repülésnél. A szociális fóbiánál a gond általában a bemutatkozásnál, a nyilvános szereplésnél, vizsgáznál, telefonálásnál jelentkezik. Ezeknek az embereknek a legnehezebb az emberi kapcsolataikat kezelni. A specifikus fóbiák közül a leggyakoribb a póktól, kígyótól vagy a vértől való félelem.

Minden embernek van valami az életében, amitől retteg. De addig, amíg ezt a félelmét tudja kezelni, amíg nem veszélyezteti magát vagy másokat, addig nem szükséges az orvosi kezelés. A szorongásos körképek kezelésére sok módszer áll rendelkezésre, de ezt egy szakembernek kell eldöntenie – személyre szabottan. Van, akinél elég a szorongáscsökkentő szedése, de általánosságban azt lehet mondani, hogy a leghatékonyabb kezelés a pszichoterápia, ahol az egyén önismeretét tanul, feltárják a félelmének a valódi okait, és azoknak megfelelő feladatokat kap. Manapság igen gyakori a csoportterápia, ahol az emberek egymás

előtt számolnak be a tapasztalataikról, félelmikről és a gyógyuláshoz vezető útjukról.

Minden félelemnek van valódi eredete. Egyeseknél gyermekkori traumák állnak a háttérben, másoknál valamilyen komolyabb tragédia vagy kudarc. Az ezek miatt kialakult szorongás egy „tárgyat” keres magának, ami az egyént az adott eseményre emlékezteti tudat alatt. Ha nem tud valaki szembenézni a félelmével, könnyen előfordulhat, hogy új „tárgyat” keres azoknak, azaz a szorongás átstrukturálódik, és új fóbia alakul ki. Ha azonban sikerül feltárni a sérelmet és a félelem valódi okát, még ha nem is érhető el mindig teljes gyógyulás, de a beteg képes lesz kezelni betegségét. Bátorság kell ahhoz, hogy valaki szembenézzon a saját félelmével, de ha sikerül, akkor biztosan nem kell többet szorongania és menekülnie.

Gábor Zsuzsanna
Fotó: internet

Tényleg semmi több?

Hányszor tették már fel a kérdést: létezik-e *puszta* barátság férfi és nő között? Akkor kétely lengi körül a témát, hogy bizony gyenge indok a „barátság” szent fogalmára hivatkozni, ha egy másik nemű ismerősünkkel egyre több időt töltünk, és egyre jobban szeretünk vele lenni. Mennyi hasonló kapcsolatot tesz tönkre a féltékenység? Önzetlenség, genetikai hasonlóság, lelki összhang. A barátság jellemzői – na és a szerelemé is. Akkor most hogy állunk?

A férfiak és a nők más és más módokon szereznek barátokat, és ápolják velük a kapcsolatot. Az erősebb nem képviselőinek általában több barátjuk van, ám a kapcsolatok sok esetben felszínesebbek – inkább csak időt töltenek együtt, mintsem hogy mély lelki kapcsolatokat ápolgatnának. Intimitásnak nincs sok jele. A nők ezzel gyökeresen ellentétes módon barátkoznak, a kapcsolatok alapja pedig a puszta érzelem. Kevesebb emberrel osztják meg gondolataikat, mint a férfiak, barátaikkal szemben viszont 100%-osan elkötelezettek.

És akkor hogy férhet össze férfi és nő barátság szintjén? Egy tendencia azt mutatja, nincs minta előttünk, hogy építhetünk ki jól egy ilyen kapcsolatot, és párunkat is joggal emésztí a zöld szörnnyeteg, ha nem vele járunk el szórakozni, hanem egy „vetélytársukkal”. Más vélemények szerint

nem azt a világot éljük, amit évtizedekkel ezelőtt – ahol férfi és nő csak házastárs vagy szerető lehetett. A nő is dolgozik, ebből kifolyólag vannak munkakapcsolatai, férfiakkal is. Miért ne lehetnének hát barátok is?

Elkerülhetetlen, hogy legyen valamiféle szintű kapcsolat a két nem között, hiszen az élet minden területén összekerülünk, de ennek a kontaktusnak nem feltétlenül kell szerelemnek lennie. Talán épp az a csalogató a másik nemből, amit a sajátunktól nem kapunk meg. Mert van férfi, aki több közelségre, mélyebb emóciókra vágyik, de a barátaitól ezt nem kap-

... nem azt a világot éljük, amit évtizedekkel ezelőtt – ahol férfi és nő csak házastárs vagy szerető lehetett.

ja meg semmilyen formában; és van nő, aki végre nem lelket akar pátyolgatni, csak lazán viccelődni valakivel anélkül, hogy aggódnia kellene, rosszul sült el egy poén, és hogy hetekig tartó mosolygásról lép fel. Van tehát sok minden, amit a másik nemtől kaphatunk.

Felmérésekből mindezek mellett kiderült: a férfiónői „vegyes” barátságok több, mint 60%-ában bujkál a szexualitás, még ha csak gondolati szinten is. A barátság kezdeményezése is mi más lehetne, ha nem a kezdeti szimpátia – ami pedig általánosságban a külsőnből fakad, nem a másik lelki szépségéből. Nem nyitunk olyan felé, aki nem vonz valamilyen szinten bennünket. Kérdés, milyen szint ez a szint? Csak szimpátia, vagy erős, szétrobbanthatatlan vonzalom? Míg tudjuk, hogy az érzések kevesek lennének egy szerelmi kapcsolathoz, addig nyugodtak lehetünk – saját részről. Ami még ennél is fontosabb: a kölcsönösség, az önfegyelem. No de mégis milyen barátság az, ahol fegyelmelni kell magunkat?

Rézi
Forrás: Szendi Gábor: *Lehet-e barátság férfi és nő között, és ha igen, miért nem?*
Fotó: internet

Kezelnivaló szórakozás?

Napjainkban egyre elterjedtebbé válnak az interneten játszható on-line szerepjátékos oldalak, gomba módra nőnek ki a világháló szférájából. Ezt azért állíthatom ilyen magabiztosan, mivel számos oldalnál engem kértek meg az „ismerősök”, hogy segítsék nekik a „világuk”, esetleg egy-egy faj kidolgozásában. Igen, jómagam is fanatikus szerepjátékos vagyok, ezért lesz kihívás laikusként, kívülrőlként megírni ezeket a sorokat, hogy rávilágíthassak a szerepjáték különböző oldalainak különböző aspektusaira.

Hogy jó-e ez vagy rossz, azt mindenki eldönti maga. Az utóbbi két évben kirobant a világszerte elismert vámpírízmus és lycanthropizmus, vagy közszóval használva vérfarkasmánia. Szegény Tolkiennek ahogy leforgatták a könyvéből született filmjét, szinte azonnal nyoma is veszett. Orknak, elfnek, félvérnek lenni, illetve annak képzelni magunkat már snassz és unalmas. Az „írós” szerepjáték oldalak leg-többje az éjszaka ezen lényei-re koncentrálnak, kiegészítve persze az Underworld-ből megismert figyelők vagy vadászok soraival, és kielezi

a kitalált világot ezen három faj konfliktusára. Ezzel nincs is semmi baj, de ahogy említettem, a hasonló oldalak irtózatosságot szaporodnak, és látszólag nincs semmi különbség közöttük.

Mégis mi a népszerűség oka? Az én szemléletem szerint az ilyen oldalak vezetői a legtrikább esetben sem közömbösekké döntéseik meghozatalában, az adminisztrátorok és moderátorok sokszor bizony hataloméhes, diktatórikus módszereket követnek. Érthető hát, ha a játékosok egy része fogja magát, távozik – és új oldalt alapít. De miért? Miért nem hagyjuk abba a játékokat, és kezdünk el inkább más hobbik iránt érdeklődni? Megint más tesztá a grafikai megjelenésű internetes szerepjáték, lásd a *World of Warcraft*. Nem egy ismerősöm van, akinek szó szerint függőséget okozott a játék, és fizikai fájdalmaik voltak. Hogy csak egy egyszerűbb, de megítélésem szerint már így is durva példát említsék: egyikük képes volt

beállítani az ébresztőórát kora hajnalra, amikor a karaktere megtanult egy új képességet, csak azért, hogy azon nyomban kipróbálhassa azt. Egy másik ismerősömtől elvált a felesége a WoW miatt. Annyi időt töltött a gép előtt, és rohángászott a csapatával a monitoron, hogy már nem érdekelte a családja. De mostanra már „tisztá”. Amikor ezeket a történeteket hallgattam, hátradőltem és elgondolkodtam. Kicsit ijesztő jövőkép, és valamiért, *Asimov* Alapítvány sorozata jut eszembe, amelyben a Földről kirajzó emberiség ötven úrlakó világot alapít. Az egyikben, a Solarison az emberek nem kerülnek fizikai kontaktusba, mert gusztustalannak érzik a társaik fizikai közelségét. Ülnek bezárkózva a villányi házukban, és holografikus kivetítőkön találkoznak – még a feleségükkel is. Hát, köszönjük, Isaac. Találójövőkép...

Móricz Gábor
Fotó: internet

Nálatok ki hordja a nadrágot? Na, és a szoknyát?

Mit sem sejtve szörfölgettem az interneten, amikor is hirtelen szembejött velem egy kép, amin két pasi (!) fekete, rakott szoknyában pózolt, alatta pedig az hír állt, hogy a H&M tavaszi-nyári kollekciójában már az erősebbik nem képviselői is találhatnak maguknak szoknyát. Azt hittem, menten lefordulok a székről.

A szoknya és a férfiak kapcsolata manapság már nem számít annyira idegen dolognak. A legismertebb formája az a bizonyos skót szoknya, vagyis a kilt, ami Skóciában nemzeti jelképnek is számít. Itt azonban már egészen másról van szó. Ennek az új szoknyaviselési hullámnak korántsem az ősi hagyományok megőrzése áll a háttérben. A kulcsszó – nem meglepően – a divat, ami egyre furcsább dolgokat próbál rásózni az emberekre. Az, hogy a H&M – ami azért mégsem egy Gucci, hanem egy átlagember számára elérhető középkeletű üzletlánc – megtette ezt a lépést, egyértelműen jelzi, hogy ezt az örületet le akarják hozni a színpadról, és be akarják építeni a hétköznapi divatba.

Az első híres, szőrös vádlóját szoknyában villogtató férfi sem volt más, mint a Louis Vuitton híres tervezője, *Marc Jacobs*. Persze neki elnézzük, elvégre az ilyesmire csak legyin-

tünk, és azt mondjuk, ez egy homoszexuális divatguru hóbortjaként még simán elmegy. Ugyanígy vagyunk a megbotránkoztatásra játszó rocksztárokkal is, akik közül néhányval szintén előfordult már, hogy szoknyában lépett színpadra. Az ilyesmit már észre sem vesszük. De képzeljük csak el, hogy a haverjaink, akiket nap, mint nap látunk, szoknyában szaladgálnak... Lehet, hogy csak én vagyok konzervatív, de ez a kép szürreális lidércnyomásként épült bele a tudatomba.

Emlegettem a témát néhány fiú ismerősömmel, és finoman fogalmazok, ha azt mondom, totálisan kiborultak. Nem is számítottam másra, hiszen a férfiak általában mindig nehezebben viselték a divatvilág újításait. Azonban egy internetes portálon, ahol szavazni lehetett arról, ki hogyan viszonyul ehhez a „*fiúk szoknyában*” dilemmához, megdöbbentő adatokra bukkantam. A lányokhoz intézett kérdés a következő volt: „*Hordhat szoknyát a pasid?*” Az eddigi válaszolók

76%-a vélte úgy, hogy ez egyáltalán nem férfias, a fennmaradó 24% pedig eloszlott, a „*mindegy*”, „*attól függ*” és hasonló jellegű válaszok között – ez így reálisnak is tűnik. Na, de a fiúknál! Az ő kérdésük így szólt: „*Szívesen hordanátok szoknyát?*”

Az eddigi válaszolók 54%-a, vagyis alig több mint fele gondolta csak úgy, hogy ez nem férfias. A saját fülemmel hallott reakciók fényében ez borzalmasan kevés. 20% a „*nem tudom*”-ra kattintott, 12% pedig a „*Szeretnék, de nem mernék, tuti kiröhögne mindenki*” opciót választotta. Szerintem ezek az arányok nagyon magasak a várakozásokhoz (legalábbis az enyémekekhez) képest. A maradék 12% eloszlik az egyértelmű „*igen*” és az „*attól függ*” között.

Összességében tehát arra lehet következtetni, hogy ez alapján az internetes szavazás alapján a lányok sokkal jobban elzárkóznak a szoknyás férfiak gondolatától, mint maguk a fiúk. Megdöbbentő, nem?

Czipa Éva
Fotó: internet

MegMondóM

Mindent, mindig, miért ne?! Van néhány fontos információ! Hogy ne feledkezz meg semmiről, összeírom a teendőket! Persze lehet, egy-két dolog már túl vagy...

Január

14.

Hova lettek Morganék? Az amerikai romantikus vígjáték magyarországi premierje. Főszerepben Sarah Jessica Parker és Hugh Grant, akik egy gyilkosság szemtanújává válnak, és a tanúvédelmi program keretében egy békés kisvárosba kerülnek. A kérdés az, hogy vajon rájuk talál-e a gyilkos?

15.

Tény, hogy Michael Jackson halott, de a Jacko című show zenészeivel és szereplőivel a koncertek hangulatát újra átélhetjük. A világszerte szenzációs sikerrel futó show műsornak Szegeden a Városi Sportszínház ad otthont. Jegyek elővételben kaphatók!

16., 17.

Javában tart a vizsgaidőszak! Van még mit tanulni? Ha kimerültnek érzed magad, ajánlom a Bio ginkgo koncentráltó teát, mely kivonata javítja a szellemi teljesítőképességet és az agyi vérellátást.

18., 19., 20.

Játékra fel! Hívd el a barátaidat szórakozni! Activity party, Sudoku verseny, póker, csocsó. És végül elmaradhatatlan a Részegedj okosan!

21.

Ha már nincs vizsgád, akkor érdemes lesz lenézned a JATE-ba, mert V.I.Z.I.T. – ELŐ bulit tartanak DJ. Egonnal.

22.

A Magyar Kultúra Napja, melyet 1989 óta ünnepelnek abból az alkalomból, hogy a kézirat tanúsága szerint Kölcsey Ferenc 1823. január 22-én fejezte be a Himnusz megírását.

23., 24.

Keress 1 forintos ajánlatokat a Vaterán és licitálj!

25., 26.

Ideje lenne behallgatni az új (már nem is olyan új) rádiós adók műsorába! Elemezz és mérlegelj! A véleményed is mondd el!

27.

2006-tól ez a nap a Holocaust nemzetközi emléknapja, amikor a világon mindenhol megemlékeznek a népirtás áldozatairól.

28.

Vizsgaidőszak Záró Iszonyatos Tivornya (V.I.Z.I.T.). 22 órától várják a hallgatókat! A „lezárás” azt is jelenti, hogy elkezdődik a 2009/2010-es tanév tavaszi féléve.

29., 30., 31.

Olvasd el Laura D. „Szex és tandíj” című könyvét! Igaz történet: az egyetemista lány prostituált lesz, hogy tanulhasson. A könyv elolvasása után egy-két dolgot jobban fogsz becsülni.

Február

1., 2., 3.

Térj be egy kávézóba és igyál egy olyan kávékülönlegességet, amit még soha nem kóstoltál!

4.

Rákellenes világnap. 2000-ben Párizsban tartották az első világkongresszust a rák ellen, azóta ez a nap is összefogásra szólít fel a kór ellen.

5., 6., 7.

Egészen péntek estétől vasárnap estéig nézz meséket!

8., 9., 10., 11., 12.

A harmonet oldalon a napi és heti horoszkópok mellett többek között párhoroszkópot is találsz! Nézd meg, mennyire illesz össze kedveseddel!

13.

A Betegség Világnapján fejezzük ki hálánkat az egészségügyben dolgozóknak, s azoknak, akik a betegeknek gondját viselik.

14.

Valentin nap. Piros, szívecskés ajándékozón a kedvesünknek! A pasik tuti kivannak, de mi legalább kifejezzük szeretetünket. Persze a kivétel erősíti a szabályt.

Figyelem, azért lehet, valamiről én is megfeledkeztem! Tegyétek meg, hogy szóltok! Kösz!

RB
info@hokkento.hu

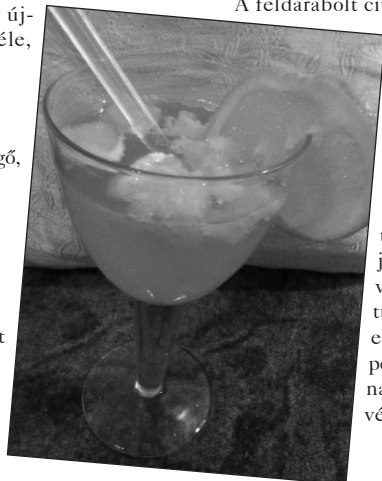
Köszöntjük stílusosan az újesztendőt!

B.Ú.É. K. bólé

Az újévi lencseleves és malacsült mellé jól jöhet egy hús, gyümölcsös frissítő, ami egyesíti az üdítőt, a gyümölcsbefőttet és az alkoholt. Ez pedig nem más, mint a bólé, melynek a koktéllhoz hasonlóan többféle változata van. Szerencsére éppen ilyen újévi alkalomra van kitalálva a nevében is örömteli újesztendőt kívánó italféle, a B.Ú.É.K. bólé.

A következőkre lesz szükséged:

5 dl félszáraz fehér pezsgő,
5 dl fehérbor,
1 dl vodka,
1 grépfrút,
1 narancs,
1 alma,
2 mandarin,
20 szem meggy (mirelit vagy befőtt),
kb. 7 dkg ribizli (szintén mirelit),
a díszítéshez citromkarikák és mentalevél

Ettől persze el lehet térni, mennyiségtől függően is, és kísérletezhetsz kedvedre – a felsoroltak mellett tehetsz még bele más gyümölcsöket is.

Elkészítés:

A grépfrút és a narancs héját levágjuk, és a fehér részt is eltávolítjuk (attól savanyú lesz a bólé). A megtisztított mandarint gerezdekre szedjük. A feldarabolt citrusgyümölcsöket bőléstáliba tesszük. Hozzáadjuk a feldarabolt almát, a meggyet (ezt nem árt kimagvazni) és a ribizlit. A gyümölcsöket a jól behűtött fehérborral és vodkával felöntjük. Ne adjunk hozzá jégkockát, mert felvízezi – kivéve, ha ez a célunk! Ha nem szeretnénk túl tömény italt, akkor felhígíthatjuk az említett jégkockákkal, vagy hűtött ásványvizet is adhatunk hozzá. Közvetlenül kínálás előtt töltjük hozzá a behűtött pezsgőt. Ízlés szerint citrom- vagy narancskarikákkal és mentalevéllel díszíthetjük.

Cikk és fotó: Soczó Gabi

REJTVÉNY

E havi rejtvényünk két Sudoku.

Beküldési határidő:

2010. február 10.

A helyes megfejtők között Hökkentő ajándécsomagot sorsolunk ki.

A nyertes az előző hónapban:
Szekszárdi Miklós

Gratulálunk!

(Az ajándécsomag átvehető

Szerkesztőségünkben, a Hattyas sor 10. alatt található Hallgatói Médiacentrumban munkanapokon 10-től 14-ig.)

	4		6			9	8		
	7	9				1		5	
8		5							
		8	3			9	2		
	6		1				8	7	
				4	6				
	8					3			
		1	7						
2	3		5	9			4	1	7

	3	4		8					6	
		6	2		9			1		
	2				6	9	8			
7	5									
	9	3	6							
			3	2	7					
3		7						1	4	3
	8	2						7		

A gombás ételek szerelmeseinek

Tejszínes-sajtos gombamártás

A gomba egy különleges étel, ami sokféleképpen elkészíthető. Legyen szó gombás pizzáról vagy hamburgerről, gombás húsról vagy gombapaprikásról, sütve, rántva, főzve, a gomba mindenhogy jó. Akár főételként, akár feltétként, de még kísérőként is csodálatosan megállja a helyét: például mártás formájában. Ez utóbbiból sem egyféle létezik (ínyencek kedvéért említem: még sörös is van). Remek választás lehet a tejszínes-sajtos verzió.

Hozzávalók:

0,5 kg gomba,
1 nagy fej hagyma (elhagyható),
25 dkg reszelt sajt (lehet bármilyen, trappistával is nagyon finom),
2 dl főzőtejszín,
2 ek. liszt,
petrezselyem

Elkészítés:

Ha friss gombával dolgozunk, először is megmossuk, megpucoljuk, majd felszeleljük. A hagymát felaprítjuk, egy kis olajon megfőnyasztjuk. Ezután rátesszük a gombát, kicsit hagyjuk sülni,

majd belekeverjük a reszelt sajtot is. Közben a tejszínt és a lisztet csomómentesre keverjük, s ha kész, hozzáöntjük a gombaóhoz. Folyamatos kavarással besűrítjük, és már kész is a mártás. Egy kis petrezselyemzölddel díszíthetjük.

Pompás ízfokozója lehet különféle húsoknak, de magában vagy egy kis zöldséggel, galuskával fogyasztva is kiváló. Ha nincs sok időnk, vagy csak egyszerűbb fogásra vágyunk, és nem akarunk külön hússütéssel vesződni, melegszenyvics mellé is nagyon jó. A gomba egyébként is hamar telít, így biztosan jól fogunk lakni, de nem érdemes belőle nagyon sokat fogyasztani, mert nehezen emészthető.

Cikk és fotó: Soczó Gabriella

A HÖKKENTŐ
a Magyar Egyetemi
és Főiskolai Sajtó
Egyesület tagja

MAGYAR EGYETEM
és Főiskolai Sajtó Egyesület

Kezdeményezésünk
támogatói

A lap az Európai Unió
támogatásában részesül

A Hökkentő
hirdetéseit szervezte
a Média Kalauz
Kereskedelmi és
Szolgáltató Bt.

Hökkentő – A szegedi hallgatók lapja • Főszerkesztő Vass Viktória • Főszerkesztő-helyettes Török Rozália • Főmunkatársak F. Szél Ildikó, Bíró Csaba, Rácz Bea • Munkatársak Hegedűs Sándor (fotó), Kovács Andor (sport), Pál Imre, Székely László (nézőpont) • Korrektúra Berczeli Anett • Hirdetés Média Kalauz Bt. 30/40-37-963 • Felelős kiadó Forró Lajos • Szerkesztőség és Kiadóhivatal 6720 Szeged, Hattyas sor 10., telefon: 62/544-759 • Drótposta info@hokkento.hu • Kiadja a Fiatalkor a Dél-alföldi Média Alapítvány • Borítótérny Márk Attila • Tördelés és nyomdai előkészítés Veres Ildikó • Megjelenik 6000 példányban • Lapengedély száma 163/149/3/2008 • Nyomda Béba és Társai Kft. 62/464-015 • A megjelent hirdetések tartalmáért felelősséget nem vállalunk! • Lapunk előjegyezhető a szerkesztőség címén: 205 Ft/szám. • A lap megjelenését az Európai Unió és a Mobilitás Ifjúsági Szolgálat, a JGYPK Hallgatói Önkormányzat és a SZEPA Alapítvány támogatja • ISSN 1585-1605

Lapunkat rendszeresen szemléli
Magyarország legnagyobb
médiafigyelője az

Gyógy-szertár

SAKÉRTŐNK:
DR. SZEMERÉDI ISTVÁN

Influenza ellen Megelőzésre és kezelésre

Hozzávalók

- 4 darab citrom,
- 2 kicsi fej vagy 6-10 gerezd fokhagyma,
- 6 evőkanál méz,
- 1 liter víz,
- fél üveg kasvirág olatd (3-4 cl) – gyógynövényboltban kapható.

A citromokat mossuk meg! A fokhagymát a megtisztítás után hagyjuk 15 percig az asztalon! Feldaraboljuk, majd összeturmixoljuk az összes alkotórészt (a citromot nem kell előtte meghámozni!), végül 1 liter hideg vízzel felöntjük, hozzáadjuk a mézet, és ismét összeturmixoljuk. Figyelem, nem szabad az italt felforralni! Hűtőben tároljuk, és naponta 2x1 dl-t fogyasszunk!

Kedves Hallgatók, vegyék fel az oltást, a járványnak közel sincs vége!

Tudsz aludni?

Manapság egyre több ember szenved alvászavarban, melynek több formája lehet. Megjelenhet önállóan betegségként, vagy társulhat más pszichiátriai betegséghez, például a depresszióhoz vagy egyéb szorongásos kórképekhez. Ezekben kívül még az anorexia nervosa, az alkohol- és drogfüggés, vagy elvonás mellett is jelentkezhet tünetként.

A gond megnyilvánulhat az elalvás vagy az átalvás zavaránál, a túl korai felébredésnél. Lehet átmeneti, pár napig tartó, amelyet általában a környezeti változás idéz elő. Lehet rövid, maximálisan egy hónapig fennálló, mely stressz, akut testi betegségek vagy műtétek kapcsán jelentkeznek. Az egy hónapnál tovább tartó alvászavar azonban már szakember vizsgálatát igényli. Kezelésre akkor van szükség, ha ez a kialvatlanság kihat a beteg mindennapi életére vagy a saját és környezete biztonságára (például autózézés közben

Dr. Szemerédi szakorvoscsoport rendelései – A Szegeden lakók részére a Korda u. 18. alatt, hétköznapokon 8-12, délután 15-16 között, előzetes bejelentkezés alapján. Ezt egyébként a többi szakrendeléseinken is kérjük.

– Szakrendeléseink: pszichiátria, neurológia, bőrgyógyászat, urológia, nőgyógyászat, sebészet, fül-orr-gégészet, labor, EKG.

Szemészet, kontaktlencse: keddi napokon a Lottica szalonban (Szeged, Somogyi u. 21. – a Dugonics tér oldalánál). Telefon: (62)423-421.

A rendeléseink térítésmentesek!

Térítésköteles: jogosítvány, munkaalkalmassági, fogászat, nem kötelező védőoltások beadása.

A JGYPK, a GTK, a BTK, az ÁJTK, a TTIK, a ZMK és az MK nappali tagozatos hallgatói részére járóbeteg ellátást nyújtunk.

Rendelő: 6725 Szeged, Korda u. 18. Telefon: (62)444-493. Bejelentkezés: 8-12 és 15-16

Az Újszegeden lakó hallgatók háziorvosi ellátását Dr. Sarkadi Csilla végzi.

Cím: Csanádi u. 34/A III. em. Ez a Vasúteü. Kht. szakrendelője.

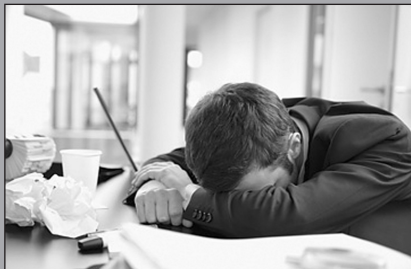
Rendelés bejelentkezés alapján a következő telefonszámon: (62)434-125

Rendelési idő: hétfő, szerda, péntek: 8-10, kedd, csütörtök: 14-15

vagy munkahelyen). A szakember feladata a részletes háttérvizsgálat és az okfeltárás.

A hosszan tartó kialvatlanság rontja az egyén teljesítőképességét a munkahelyen és az élet többi területén is, ugyanis a szervezet nem tud fizikailag-kémiaiilag regenerálódni a megfelelő alvási fázisban – ezért nagyon fontos a kiváltó ok (például stressz) megszüntetése és a betegség kezelése.

Gábor Zsuzsanna
Fotó: internet

A szám én vagyok

Az utóbbi időben megfigyelhető tendencia, hogy az ezoterikus témák egyre felkapottabbá váltak, sőt, egy kisebbfajta divathullámot is elindítottak. Kétségtelen, hogy a témához kapcsolódó írások nagy része humbuk, de – mint ahogy a mondás is tartja – kivétel erősíti a szabályt. Íme, a bizonyíték:

Ismerkedésünket ezzel a misztikus világgal egy kis időutazással kell kezdenünk, hogy az alapokat egy ókori bölcsőtől sajátíthassuk el. *Püthagorasz* a közérthető tanok mellett az ezoterika rejtelmeivel is foglalkozott. Követőivel együtt létrehozta a számok és betűk összefüggésein alapuló alfanumerikus rendszert, és feltehetően ennek nyomán jött létre a numerológia.

A leglényegibb eleme a számmissztikának, hogy a számok valójában jelképek. A születésnap száma utal apaltulajdonságainkra, a születési dátumból kapott missziószám

pedig az életfeladatunkról tájékoztat minket. A nevünk elemzéséből nyert össznévszámunk átfogó képet ad személyiségünkről. Magánhangzóink száma rejtett, belső tulajdonságainkat tárja fel, míg mássalhangzóink arról árulkodnak, milyen maszkot mutatunk a világ felé. Hiányosságaink is tükröződnek nevünkben – a hiányzó számok a tanulnivalóinkat mutatják.

A kínai asztrológiában is fellelhetőek hasonló rendszerek, ahol a számok archetipusokat szimbolizálnak. Önmagunk megismerése és az iránymutatás ezeknek a kalkulációknak is fontos eleme.

Akit a téma komolyabban érdekel, nyugodtan vegye kézbe Székelyhidi Ágnes két részben megjelent Számmissztika című kötetét. Hasznos és érdekes információkat lelhetek a sorok között.

Papp Melinda

Horoszpók

2010.01.15 – 2010.02.15.

Készítette:

Györi-Farkas Zsuzsanna,
kineziológus, természetgyógyász

Nyilas ♏ – Mindenki ott van a dal. Szívvel-lelket gyönyörködtető dal. Mikor énekelte utoljára? Mikor volt veled a rock? Mikor csápolta együttesen? No meg a többi, ami vele jár. Engedd el magad, üvöltsd ki, rázd ki magadból! „A rock legyen veled!” (Idézet egy nagyon kedves barátomtól.)

Bak ♐ – A feledés és a megbocsátás nagyon nagy adományok az emberek számára. Ne görsej magad előtt haragvó energiáidat! Ne várd meg, míg szétrobban és rombol! Téged is, másokat is. Szólj ékesszólóan, a béke szavával! Szavaid meglágyítják még a „betont” is.

Vízöntő ♒ – A hónap megigéz. A hónap mágius hatalmai engedelmeknek neked. Nagy és csodálatos varázsló leszel. Mindenki téged akar. Mutasd varázspálcád nyomán járó aranyeszmék mennybeli útjának sugarát! Varázsolj! Bort, búzát, békességet magadnak, mindenkinek.

Halak ♓ – Sorsforduló. Életed aranyfónala kicsit összekuszálódik. Ami eddig rendben volt, most rendetlen lesz. A rendetlen dolgok pedig elnyerik a káoszból kialakuló rend megfizetését. Fogadd örömmel! A változás jó. Nem ártalmas. A pálinka az, igen. De jó! „Dijópálesz”.

Kos ♈ – Jól kezdődik az év. Sokban megegyezik az elképzeléseddel a sorsod. Mondhatni, hogy tők jó. Lehet, nem a legizgalmasabb. Egy-két próbatétel. Egy két határvillongás. Laza folyó, laza parton, laza kavicsot mos. Haladás, lassan. Felpörgés márciusban.

Bika ♉ – A korai tavasz meglepetésként ér. Nem biztos, hogy az időjárásra gondolok. Kapcsolataid rózsás gyönyöreiben mosolyogva és élvezettel várod a további fejleményeket. Nem kell most a kisujjadat sem megmozdítani. Ki van utalva a szerelem. Rád van ruházva. Hogy csak egy flört, vagy egy eget-földet rengető extázis lesz belőle, csak rajtad múlik.

Ikrek ♊ – Hogyan is kellene most viselkedni? Kinek is adj igazat? Miért? Inkább csak a saját érdekeid nézd! A vita csak a te megmérettetésed. Maradj ki a buliból! A tartózkodás most segít. No, meg van más is, ami lekötheti a figyelmedet. Személyes névmása: Ó.

Rák ♋ – Kellene már valami újat tanulni. Valaki beiskolázhatna. Te magadat. Új emberek, új közösség, új érdeklődési kör. Új utak, új szelek. Új szárnyak. Megéri. Utazz, ha lehetőség van rá! Utazz akkor is, ha nincs! Szóval, kalandra fel!

Oroszlán ♌ – Téli lustaság. Ki sem akarsz mozogni a jó meleg lakásból. A sors pedig ennek fittyet hány! Program program hátán. Társasági élet, kapcsolatok, utazások, anyagi elismerések. Orrodat belepi a puhán szállingózó hó. Hóban fekvő. „Kisjézsuka!” játék.

Szűz ♍ – Bizonyítások, elismerések. Rang. Rangfokozat. Talán. Családod ne hanyagold el! Imádnak. Főleg most. Kisugárzásod energiái még az alvó embert is felébresztik. Vonatod száguld. Sikervonat. Sikervezető. Siker utas. Siker te!

Mérleg ♎ – Mi az, ami bosszant? Pontosan megfogalmazva és pontosan elengedve a bosszantó tényezőket, ez most nagyon fontos neked. A döntés kemény lesz. Ki kell vágni a fergészt. Mint mindig, most is jól megoldod, jól döntesz. Átértékelődnek a feladatok, és az azok közötti fontossági sorrendek. Rend mindenütt? Aha.

Szörpök ♏ – Javítás az élethez való hozzáállásodon. Javítás az emberi kapcsolataidon. Megalapozod a jövődet a célmegformálásoddal, és a kapcsolati rendszered kiépítésével. Mintha minden megváltozna körülötted. Pedig csak te vagy a világra nyitottabb, és odafigyelőbb az emberekre, emberi értékekre.

Induló Ifjúsági Vállalkozások Jogi és Pénzügyi Alapjai

A Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Pedagógusképző Kar Szakképzési, Továbbképzési és Távközlési Központja és a Szegedi Pedagógusképző Kar Hallgatóiért Alapítvány képzést hirdet Induló Ifjúsági Vállalkozások Jogi és Pénzügyi Alapjai címmel.

A képzés a következő témaköröket öleli fel:

- Állampolgári és jogi alapismeretek
- Humán erőforrások és menedzsment az ifjúsági szcenárióban
- Szervezetfejlesztés
- Vállalkozások jogi alapjai
- Fiatalok és a munkaerőpiac

A képzésen való részvétel

A képzésen való részvétel ingyenes.

A program támogatója

Nemzeti Civil Alapprogram Civil Szolgáltató, Fejlesztő és Információs Kollégiuma

Bővebb információk

www.szepa.hu

Jelentkezési határidő

2010. február 12.

A TAXI PLUSZ JÁTÉKA!

**MINDEN UTAZÁS 1 PONT!!!
UTAZÁSA KEZDETÉN MONDJA BE A TÖRZSUTAS
KÁRTYÁJA SZÁMÁT!**

- 5 pont** 1 db kaparós sorsjegy
- 10 pont** Taxi-utazási csekk 500 Ft értékben
- 20 pont** Taxi-utazási csekk 1.000 Ft értékben
- 30 pont** Tesco 2.000 Ft-os utalvány
- 40 pont** Tesco 2.500 Ft-os utalvány
- 55 pont** telefon feltöltő kártya
- 555 pont** 1 mobiltelefon
- 1000 pont** 30.000 Ft értékű vásárlási utalvány

Az ajándékok kiváltásával a pontok lenullázódnak. Az ajándékok a következő héten átvehetőek a Kossuth Lajos sgt. 112-ben!

VII. Egyetemi Egészség- és Sportnap

2010. április 14.

www.ifjusagiegeszsegnap.hu

Legyél TE az Egyetem Arca

A 2009/2010-es tanévben
a Hökkentő szerkesztősége újra meghirdeti
nagysikerű arcszépségversenyét,
amelyre **2010. március 1-ig** lehet nevezni.

Várjuk mindazon bátor hölgyek jelentkezését, akik:
— az SZTE bármelyik karán tanulnak, és aktív hallgatói
jogviszonnyal rendelkeznek,
— kitöltik a www.egyetemarca.hu weboldalon lévő jelen-
tkezési lapot, és mellékelnek egy jó minőségű képet
magukról, amelyen arcuk jól látható.

A versenyzőkről készült fotókat a márciusi Hökkentőben
megjelentetjük, amelyekre az interneten bárki szavazhat.
A győztest és udvarhölgyeit a SZOTE Klubban megren-
dezendő gálaműsor keretében választja ki és részesíti
értékes ajándékokban a zsűri.

1. helyezés: Szépségsziget Wellness hétvége 2010.
július 16-18. között Sopronban a Hotel Szieszta***-ban
2. helyezés: Rekreációs hétvége 2010. július 16-18.
között Egerben az Almafa Vendégházban
3. helyezés: Wellness Ajándékcsomag 50.000 Ft értékben

A versennyel kapcsolatos bármilyen kérdéssel fordulj
Butora Sára koordinátorhoz a
30/627-02-42 telefonszámon,
vagy a saci@hokkento.hu e-mail címen!

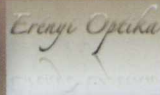

Varga Regina
az Egyetem Arca 2008/2009
Fotó: Ament Balázs

Fotók: PartyPonty

PROTON-TECH
LAPTOPSZERVIZ

A Szegedi
Pedagógusképző Kar
Hallgatói Alapítvány
4123 Szeged, Bolykai u. 9. Tel.: +36 62 524 47 90
www.szepa.hu

